

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 78

Dijous, 22 de juny de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 87, primera reunió

Í N D E X

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Pere Esteve i Abad (tram. 401-00027/07) (p. 3)

Projecte de llei

de mesures de conciliació de la vida personal, familiar i laboral del personal al servei de les administracions públiques de Catalunya (tram. 200-00026/07) (p. 5)

Projecte de llei

de modificació de l'article 81 del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (tram. 200-00049/07) (p. 15)

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2003 (tram. 257-00003/07) (p. 15)

Projecte de llei

d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona, i de concessió d'un crèdit extraordinari i d'un suplement de crèdit als Pressupostos de la Generalitat per al 2006 (debat de totalitat) (tram. 200-00057/07) (p. 28)

Projecte de llei

del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques (debat de totalitat) (tram. 200-00052/07) (p. 31)

Declaració institucional

de suport al Dia Institucional de Lluita contra l'Homofòbia i la Transfòbia (tram. 401-00028/07) (p. 39)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política després del referèndum sobre l'Estatut (tram. 317-00241/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre la situació política després del referèndum sobre l'Estatut (tram. 317-00239/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre les perspectives polítiques immediates després del referèndum sobre l'Estatut (tram. 317-00243/07) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre els resultats del referèndum sobre l'Estatut (tram. 317-00242/07) (p. 42)

→

al president de la Generalitat sobre les seves previsions pel que fa al finiment de la legislatura
(tram. 317-00240/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre els objectius del Departament de Benestar i Família per als mesos vinents
(tram. 310-00582/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre el Projecte de llei de l'Estat de promoció de l'autonomia personal i l'atenció
a les persones en situació de dependència (tram. 310-00583/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre l'aplicació del Pacte nacional per a l'educació (tram. 310-00584/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la campanya electoral del referèndum sobre l'Estatut
d'autonomia (tram. 310-00580/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre les gestions per a assegurar que l'aeroport de Barcelona mantingui l'activitat
necessària per a esdevenir un aeroport de referència europea i mundial (tram. 310-00585/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre la situació de l'empresa Domar, de Martorelles (Vallès Oriental)
(tram. 310-00581/07) (p. 51)

Projecte de llei

del dret a l'habitatge a Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00053/07) (p. 52)

Projecte de llei

pel qual es crea el Centre d'Estudis d'Opinió i se'n regulen els procediments i el funcionament
(debat de totalitat) (tram. 200-00054/07) (p. 64)

Proposició de llei

de modificació de l'article 6 de la Llei 22/2003, del 4 de juliol, de protecció dels animals (debat de totalitat)
(tram. 202-00045/07) (p. 69)

Proposició de llei

de modificació de l'article 6 de la Llei 22/2003, del 4 de juliol, de protecció dels animals (debat de totalitat)
(tram. 202-00049/07) (p. 71)

Proposició de llei

de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (debat de totalitat) (tram. 202-00080/07) (p. 77)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 87.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, de Relacions Institucionals i Participació, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Cultura, la consellera de Salut, els consellers de Treball i Indústria i la consellera de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'exdiputat Pere Esteve i Abad (tram. 401-00027/07). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Projecte de llei de mesures de conciliació de la vida personal, familiar i laboral del personal al servei de les administracions públiques de Catalunya (tram. 200-00026/07). Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 349, 3).

3. Projecte de llei de modificació de l'article 81 del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (tram. 200-00049/07). Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 349, 22).

4. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2003 (tram. 257-00003/07). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 349, 22).

5. Projecte de llei del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques (tram. 200-00052/07). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (Text presentat: BOPC 334, 12).

6. Projecte de llei del dret a l'habitatge a Catalunya (tram. 200-00053/07). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (Text presentat: BOPC 338, 11).

7. Projecte de llei pel qual es crea el Centre d'Estudis d'Opinió i se'n regulen els procediments i el funcionament (tram. 200-00054/07). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (Text presentat: BOPC 338, 57).

8. Proposició de llei de modificació de l'article 6 de la Llei 22/2003, de protecció dels animals (tram. 202-00045/07). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (Text presentat: BOPC 173, 7).

9. Proposició de llei de modificació de l'article 6 de la Llei 22/2003, del 4 de juliol, de protecció dels animals (tram. 202-00049/07). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (Text presentat: BOPC 175, 18).

10. Proposició de llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 202-00080/07). Elaboració del text d'una proposta de reforma de les lleis audiovisuals de Catalunya per una ponència del conjunt dels grups parlamentaris. Debat de totalitat (Text presentat: BOPC 323, 4).

11. Proposta de resolució sobre l'adhesió a la campanya internacional «Armes sota control» i sobre el control i la transparència del comerç mundial d'armes (tram. 250-01183/07). Grups parlamentaris. Debat i votació.

12. Diputat interventor per al període pressupostari del 2006 (tram. 231-00004/07). Mesa del Parlament. Designació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la política industrial i energètica a Catalunya (tram. 300-01041/07). Sr. Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre el procés de desindustrialització a Catalunya (tram. 300-01043/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt (tram. 300-01042/07). Sra. Maria Mercè Roca i Perich, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la governabilitat de Catalunya i els suports parlamentaris necessaris (tram. 300-01044/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat (tram. 302-00182/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la deslocalització d'empreses, especialment de l'empresa Braun (tram. 302-00183/07). Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana i la lluita contra el crim organitzat (tram. 302-00184/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la interinitat de l'acció de govern fins a les properes eleccions (tram. 302-00186/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

21. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Homenatge en memòria de l'exdiputat Pere Esteve i Abad (tram. 401-00027/07)

El primer punt de l'ordre del dia és l'homenatge en memòria del qui fou diputat Pere Esteve i Abad. És dedicat a la memòria de l'honorable senyor Pere Esteve, que fou diputat d'aquest Parlament a la quarta i a la setena legislatura. Aquesta presidència adreça una salutació a la seva família, a la qual prego que vulgui acceptar els més sincers sentiments d'amistat i condolen-

ça que li manifesta la cambra que tinc l'honor de presidir.

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, per fer el parlament en memòria del senyor Pere Esteve.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, familiars de Pere Esteve, l'any 1942 Europa i el món vivien el drama de la Segona Guerra Mundial. Feia tres anys que a la Catalunya republicana, «la ciutat d'ideals que volíem bastir», en paraules del poeta Màrius Torres, havia estat vençuda militarment, i, amb ella, tot d'il·lusions i esperances collectives.

Al nord d'Àfrica tenia lloc la batalla d'El-'Alamein, i a milers de quilòmetres començava també l'ofensiva de Stalingrad, mentre Jean Moulin, cap de la Resistència francesa, queia en paracaigudes en zona lliure de França. Empesos per la Gran Bretanya, Síria i el Líban declaraven la independència. Les pantalles de cinema veïen l'estrena de *Casablanca*, i un jove Albert Camus, fill de pare francòfon i mare catalanoparlant, publicava *L'étranger*, la novel·la que reflectia el desconcert d'una època. I mentre Anna Frank començava en un pis d'Amsterdam a redactar el diari de la seva tragèdia i a Berlín s'acordava executar la solució final per exterminar el poble jueu, el cap de la policia nazi, Heinrich Himmler, es passejava amb arrogància per Barcelona al costat de les autoritats franquistes del moment.

És en aquest context, en aquesta mateixa ciutat, el mateix any, que neix Pere Esteve i Abad, l'endemà de Nadal, i coincideix així el santoral tradicional del dia amb el seu primer cognom. Fill de pare barceloní i mare aragonesa, la família tenia una parada al mercat de la Boqueria, que regentà durant molts anys. En aquest ambient popular de la Catalunya trista de la postguerra va començar a trobar l'alegria de la vida quotidiana pels carrers del Raval, a l'Acadèmia de la Boqueria, a la Salle Comtal, a la parada del mercat ajudant els pares i traganant mercaderies, en contacte permanent amb la gent, cosa que li va permetre observar tots els matisos de la condició humana amb ulls d'infant i també d'adolescent.

Apassionat de l'electrònica, fets els estudis d'enginyer industrial, va especialitzar-se en els sistemes digitals, i és així que, a prop de Gabriel Ferraté, va dissenyar un dels primers ordinadors de l'Estat fet amb transistors, un model que durant temps va estar en actiu a Europa i a Amèrica. Professor més tard a l'Escola d'Enginyers on s'havia format, va ser president de l'Associació d'Enginyers Industrials de Catalunya i fundador i president de l'Institut Català de Tecnologia i de l'Institut Català d'Inspecció i Control Tècnic.

Com tants altres de la seva generació va interessar-se per la política en els moviments universitaris i de joves cristians de caire democràtic. Ben aviat, a mitjan setanta, pren part en les activitats del grup prepolític Amics de Tiana. És en aquesta població on estiuejava la família, on serà regidor del primer Ajuntament i on coneix la seva dona, Montserrat Ràfols, mare de les seves filles, Mar i Marta, i del seu fill Pere, amb tots els quals

compartirà els dies gloriosos i les hores adverses de la lluita política i del combat per la vida.

Membre de Convergència Democràtica d'ençà el 1976, no és fins al 1992 que destina a la política la integritat del seu temps públic. En aquest partit, el seu durant tant de temps, hi és conseller nacional, membre del Comitè Executiu, portaveu i, finalment, secretari general i president de la Fundació Ramon Trias Fargas. Amb Convergència, a més de regidor, Pere Esteve és també diputat al Parlament de Catalunya i més endavant al Parlament europeu.

Des de la coalició a què pertany Convergència impulsa la Declaració de Barcelona del 17 de juliol del 1998, amb la qual aconsegueix ja una notorietat més notable a nivell de tot l'Estat. Reprenent la tradició de la Triple Aliança de 1923 i de la Galeusca dels anys republicans i de l'exili, Esteve torna a plantejar la institucionalització de la plurinacionalitat de l'Estat com a garantia justa de convivència democràtica; i ho fa al costat de líders carismàtics com Xosé Manuel Beiras i Xabier Arzalluz, la foto amb els quals no sols era de complicitat política bàsica, sinó també, amb el pas dels anys, l'expressió d'una amistat i un afecte personal sincers i mutus.

A Brussel·les i a Estrasburg difon les idees de la Declaració, impulsa l'Intergrup de Nacions sense Estat i fa possible l'informe Esteve sobre la Mediterrània, on es retroben la diversitat i la immigració com a paradigmes més clars de les dues ribes de la mar.

A més d'articles i conferències, ens ha deixat el llibre *Estratègia per Catalunya*, del 2001, on convida a superar la mirada curta, la immediatesa, el tacticisme desmesurat i sense horitzó, per adoptar una estratègia nacional al servei d'objectius polítics compartits, més enllà de les escaramusses quotidianes amb remor de cicles. És aquí on trobem conceptes tan útils per al debat i la reflexió com ara «nova cultura política», «sobirania compartida», «reconeixement nacional», «centralitat», «convivència», «complicitat», «diàleg».

El 25 de setembre del 2002, Pere Esteve anunciava que abandonava la militància en el seu partit de sempre per discrepàncies amb la línia política, i, juntament amb el carnet, també tots els seus càrrecs. Poc després, presentava l'Associació Catalunya 2003, i als seixanta anys començava una nova aventura política al costat d'Esquerra Republicana.

En aquesta etapa final de la seva vida pública va tornar a ser diputat d'aquesta cambra, ara amb les sigles històriques de Macià i Companys, i conseller de Comerç, Turisme i Consum de la Generalitat en el nou Govern sorgit de les eleccions d'aquell novembre. Pere Esteve hi aportà sentit comú, rigor i eficàcia.

En un país on no dimiteix mai ningú, o gairebé ningú, Pere Esteve, que per coherència política havia abandonat la presidència agraïda d'una fundació i un còmode escó nord enllà —on diuen que la gent és neta i noble, culta, rica, lliure, desvetllada i feliç—, va plegar també de conseller quan el seu estat de salut no li permetia de dur el ritme d'eficiència i de servei que amb tanta dignitat i encert havia desplegat des del seu càrrec al Govern.

Crec que no havia vist mai en persona Pere Esteve fins que va entrar com a diputat en aquesta cambra, on fou president de la Comissió d'Indústria. Em va cridar l'atenció una intensa morenor de pell, que me'l feia associar amb el rostre també bru, de fotografies que havia vist, de Carrasco i Formiguera. Com tots els personatges polítics, va tenir detractors i partidaris –ningú no se'n salva–, però jo em vaig sentir honorat amb una amistat que lamento que fos tardana, amb una experiència que m'enriquia i amb uns consells que encara avui agraeixo.

En un partit com Esquerra, amb el qual la història i la climatologia política havien estat tan cruels i adverses durant dècades, i alhora tan generoses en el nombre de professors de català, afeccionats a la història nacional i patriotes de pobles, comarques i algun senyor de Barcelona, així com menhirs solitaris arreu dels Països Catalans, Pere Esteve ens va significar una alenada d'aire fresc sota els porxos de qualsevol vespre, un bon ram d'aigua gratificant sobre la terra calenta a mitja tarda, un color nou en el nostre ja ric i variat arc de Sant Martí. Ell ens va aportar connexió amb sectors socials diferents als de sempre i més rigor, sentit de la responsabilitat, vocació de govern i aspiració de majoria. Quan ell parlava tots l'escoltàvem amb atenció i respecte, perquè sempre hi apreníem alguna cosa.

Pere Esteve era un home de ciències amb la sensibilitat pròpia d'una persona de lletres. Educadíssim en les formes, potser amb una mica de *politesse* francesa, net en l'aspecte, endreçat en l'exposició de les idees, tenia la gran singularitat que, quan parlava, se l'entenia. Idealista pragmàtic, utòpic de la quotidianitat, somniador de paisatges possibles, va ser un home valent, enèrgic, hiperactiu, metòdic, ordenat, amb una capacitat d'anàlisi enorme.

Una malaltia va doblegar-li la vida, però mai no ho aconseguí amb l'esquena de la seva dignitat. Se'n va anar de la millor manera que algú pot imaginar: envoltat d'aquelles persones que més el van estimar fins al darrer moment.

El dia del seu enterrament a Tiana, la diversitat d'assistents al sepeli demostrava amb claredat la transversalitat nacional del personatge i el bon record que havia deixat entre nosaltres. Amb el pas del temps, havia aconseguit que fossin molts els que estimàvem també «les coses d'en Pere»: una pàtria serena vora la mar, un país modern i endreçat, un bocí de mapa bastit sobre els fonaments de la llibertat, la cultura, la convivència, el mateix dret a una vida de qualitat per sobre dels orígens socials o geogràfics.

Va morir un dia lluminós, amb la calor mig tímida d'un estiu que encara no havia començat. Era un 10 de juny, com mossèn Jacint Verdaguer, com el dibuixant Alfred Opisso, com l'arquitecte Antoni Gaudí. Com diria el poeta: «Bon viatge per als guerrers que al seu poble són fidels.» I Pere Esteve ho va ser. Bon viatge, doncs.

El president

Els convido a guardar un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Projecte de llei de mesures de conciliació de la vida personal, familiar i laboral del personal al servei de les administracions públiques de Catalunya (tram. 200-00026/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de mesures de conciliació de la vida personal, familiar i laboral del personal al servei de les administracions públiques de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Xavier Sabaté, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Xavier Sabaté i Ibarz)

Molt honorable president, il·lustres diputades, il·lustres diputats, voldria, en primer lloc, expressar la meva satisfacció per la possibilitat de presentar aquest Projecte de llei que subratlla la preocupació del Govern per les polítiques socials, que s'han demostrat també en altres àmbits, en altres departaments com el d'ocupació i Treball... (*remor de veus*), o el de Benestar i Família.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquest Projecte de llei té un doble objecte: per una banda, la sistematització, i, per l'altra, la millora de les previsions existents sobre reorganització de la vida personal, familiar i laboral del personal al servei de les administracions públiques de Catalunya. (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Perdó, perdó..., perdó, senyor conseller, un moment. Si us plau, prego silenci, per poder escoltar atentament la intervenció del senyor conseller. Gràcies.

Segueixi, si us plau.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Aquesta Llei troba els seus antecedents en les previsions de dues lleis, la 6/2002 i la 18/2003, promulgades degudes als canvis sociològics produïts en l'àmbit familiar per la incorporació de la dona al treball, l'augment de l'esperança de vida, la disminució de la natalitat i els nous rols que els homes lentament –massa lentament, segurament– van assumint en l'àmbit familiar. La 6/2002 principalment va aprovar mesures com l'ampliació del permís per atendre un fill menor de nou mesos, l'ampliació del permís de paternitat de dos a cinc dies, determinades reduccions de jornada incentivades per cura de familiars i permisos, i mesures de flexibilitat horària per atendre menors discapacitats. La Llei 18/2003, de suport a les famílies, feia un pas més enllà en la protecció integral d'aquestes.

I durant aquests anys també l'Estat ha anat innovant en aquesta matèria; innovacions que, en part, s'han aprofitat per incloure també en aquest Projecte de llei: la Llei 53/2002, de l'Estat, que introdueix la mesura de gaudiment del permís de maternitat a temps parcial; la

40/2003, de protecció de les famílies nombroses, que amplia la reserva del lloc de treball en el cas de reducció de jornada per cura de fill; l'orgànica 1/2004, contra la violència de gènere, que introdueix mesures en matèria de flexibilitat horària, permisos, mobilitat i excedències per a les funcionàries víctimes de la violència de gènere, o la Llei 13/2005, que modifica el Codi civil en matèria del dret a contraure matrimoni i permet el matrimoni civil de parelles homosexuals.

Atesa la dispersió de les mesures aprovades darrerament sobre aquesta matèria tant des de l'Estat com des de la Generalitat, un projecte de llei que regulés en una sola norma totes les mesures de conciliació de la vida laboral amb la vida personal i familiar dels treballadors públics, i treballadores, era la millor de les opcions, de manera que, d'una banda, el treballador o treballadora pugui identificar-les fàcilment i dirigir-se a una única disposició normativa i, d'altra banda, per tal de fer més fàcil l'aplicació de la norma per part de les administracions competents i en pro de la seguretat jurídica general.

Aquest Projecte de llei, en definitiva, té la voluntat de millorar les previsions existents sobre conciliació, d'una banda, resolent els dubtes jurídics i pràctics que l'aplicació de la normativa ja existent en la matèria ha posat en evidència en els seus anys de vida i atesa la multiplicitat de casuístiques, i de l'altra, pretenent millorar les previsions existents per tal d'avançar en l'àmbit de la reorganització de la vida personal, familiar i laboral, establint algunes mesures addicionals, com és l'ampliació de l'excedència voluntària d'un a tres anys o la creació d'un permís de paternitat.

Pel que fa a les mesures, més enllà de les disposicions generals contemplades al seu capítol I i referides a l'objecte i a l'àmbit d'aplicació de la Llei –el personal al servei de les administracions públiques de Catalunya–, el capítol II estableix tots els supòsits d'excedències. En aquest àmbit destaca l'important avenç que suposa la prolongació d'un a tres anys del període durant el qual es reserva el mateix lloc de treball en cas de sol·licitar excedència voluntària per tenir cura d'un fill o filla o de familiars fins al segon grau de consanguinitat o afinitat. També s'incorporen en aquest capítol les excedències voluntàries per al manteniment de la convivència, ja existents sota la denominació d'«excedències voluntàries per agrupació familiar», i les excedències per raó de violència de gènere establertes per l'Estat a la Llei orgànica de mesures de protecció integral contra la violència de gènere.

El capítol III es dedica als permisos vinculats a l'afiliació, la convivència i la família. En aquest àmbit destaca especialment la previsió del permís de paternitat, de quatre setmanes a comptar des de la finalització de les setze setmanes del permís de maternitat –aquesta és la novetat–, o de la setzena setmana posterior al part o a l'adopció sempre que es tingui la guarda legal i l'altre progenitor treballi. Es tracta d'un dret del progenitor o progenitora sens perjudici de qui dels dos gaudeixi o de com es distribueixi el permís de maternitat.

També cal subratllar l'ampliació dels supòsits que queden coberts pel permís per matrimoni, que amb l'aprovació d'aquest Projecte de llei inclouran tant els matrimonis amb efectes civils en qualsevol de les seves

formes –parelles heterosexuales i homosexuals– com l'inici de convivència en les unions estables de parella.

Pel que fa al permís per naixement, adopció o acolliment, de cinc dies, amb l'aprovació d'aquest Projecte de llei, d'una banda, es passaran a computar tan sols els laborables i, de l'altra, s'ampliaran en cinc o deu dies més en cas de naixement de dos fills o tres fills, respectivament.

També en el permís per lactància es produeix una millora, en la mesura que es preveu l'ampliació d'una a dues hores diàries en cas de part, adopció o acolliment múltiple. I s'estableix també com a novetat la possibilitat de compactar-lo en jornades senceres de treball, consecutives o repartides per setmanes, tenint en compte també les necessitats del servei.

El permís per fills prematurs compta amb una important novetat que permet donar cobertura als casos en els quals, a causa del naixement d'un infant prematur o de la necessitat de la seva hospitalització posterior al part, el permís de maternitat pogués restar devaluat en la seva finalitat primordial de convivència dels progenitors amb el fill, durant els primers mesos de vida. En aquest sentit, es preveu que aquest permís tindrà la durada equivalent al temps d'hospitalització, fins a un màxim de dotze setmanes, i s'iniciarà a partir del finiment del permís de maternitat.

S'introdueix també en aquest Projecte de llei una novetat important pel que fa a la coincidència del període de vacances amb el permís de maternitat, paternitat i de cura de fills o filles prematurs. Quan es doni aquesta coincidència total o parcial, el gaudiment de les vacances es realitzarà un cop finit el permís corresponent, i el còmput de les vacances s'inicia l'endemà de la data de finiment del permís.

Es resol, alhora, un greuge comparatiu que afectava els pares que, en el procés d'adopció o acolliment, i prèviament a aquests, necessitaven absentar-se del lloc de treball per dur a terme tràmits administratius per a adopció o acolliment permanent o preadoptiu. Amb l'aprovació d'aquest Projecte de llei, aquests casos resten sota la cobertura del permís prenatal, del qual fins ara tan sols gaudien els progenitors per a la realització d'exàmens prenatals i tècniques de preparació del part.

El permís per mort, accident o malaltia greu d'un familiar fins al segon grau també es veurà millorat amb l'aprovació d'aquest Projecte de llei, ja que, d'una banda, es passaran a computar tan sols els laborables, i de l'altra, s'estableix la possibilitat d'ampliar-lo excepcionalment fins a sis dies.

Finalment, quant a novetats s'introdueixen en aquest Projecte de llei els permisos de flexibilitat horària recuperable, que possibiliten d'absència del treball d'una a set hores per a visites o proves mèdiques de descendents o d'ascendents fins al segon grau i per a reunions de tutoria amb els docents responsables dels fills.

També s'incorpora en aquest capítol la regulació ja existent sobre el permís per matrimoni d'un familiar, el permís de maternitat, el permís sense retribució per atendre un familiar, que s'adequa a les necessitats que n'han evidenciat l'aplicació, i, finalment, els permisos per situacions de violència de gènere, que provenen de

la Llei orgànica de mesures de protecció integral, ja esmentada.

Per últim, el capítol quart introdueix les mesures relatives a les reduccions de jornada. En aquest àmbit, les novetats es refereixen especialment a la reducció de jornada en un terç, amb la totalitat de la retribució, per cura d'una filla o fill, ja que la seva durada s'amplia fins a un màxim d'un any a partir del finiment del permís de maternitat.

Alhora, s'estableix també com a novetat l'opció de compactar les hores que corresponguin a la reducció de jornada en jornades consecutives, si les necessitats del servei ho permeten.

D'altra banda, s'introdueix la possibilitat de reduir la jornada, amb la totalitat de la retribució, per a persones amb discapacitat legalment reconeguda, per tal d'evitar d'aquesta manera l'efecte negatiu sobre la retribució de l'absència durant el temps que han de dedicar a rebre tractament en centres públics o privats.

Finalment, se sistematitza la normativa vigent amb relació a la possibilitat de reducció de jornada d'un terç o de la meitat, amb dret al 80 o al 60 per cent de les retribucions, per tenir cura d'un fill o filla menor de sis anys, d'una persona disminuïda de qui es tingui la guarda legal o d'un familiar, fins al segon grau de consanguinitat o afinitat, amb una incapacitat o disminució reconeguda o un grau de dependència que li impedeixi ser autònom o que requereixi una atenció especial.

S'incorporen també entre els supòsits que donen dret a la reducció de jornada en aquestes condicions les dones víctimes de violència de gènere, per fer efectiva llur protecció o llur dret a l'assistència social íntegra.

De les paraules anteriors s'ha de concloure la importància d'aquest Projecte de Llei i subratllar les seves virtuts, que no pot fer-nos oblidar que la nostra voluntat és la universalitat d'aquestes mesures, de manera que no tan sols el personal de les administracions públiques de Catalunya pugui gaudir de les seves mesures, sinó el conjunt de la societat.

Voldria, per acabar, subratllar la importància de la Llei en relació també amb aquelles previsions del nou Estatut d'autonomia que va aprovar el poble de Catalunya diumenge passat. Així, l'article 16 del nou Estatut, on es contemplen els drets en l'àmbit de les famílies, i el capítol V –principis rectors–, al seu article 40, quan parla de la protecció de les persones i de les famílies, on diu que els poders públics han de promoure les mesures econòmiques i normatives de suport a les famílies, dirigides a garantir la conciliació de la vida laboral i familiar.

I, per acabar, voldria donar les gràcies als ponents, que amb el seu treball han contribuït a la millora del text, així com al lletrat de la Comissió, i per últim, també, als meus antecessors en el Departament, que, òbviament, van tractar també aquest Projecte de Llei amb eficàcia.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Atès que aquesta tramitació de Projecte va ser anterior al nou Reglament, no s'ha

designat relator per a aquesta sessió. Per tant, passarem directament a la defensa de les esmenes presentades. En nom del Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, honorable consellera, des de Convergència i Unió celebrem que avui s'aprovi –esperem– aquest Projecte de Llei de mesures de conciliació de la vida personal, familiar i laboral del personal al servei de les administracions públiques de Catalunya. Agraïm la tasca i el suport del lletrat senyor Ismael Pitarch, com també el bon diàleg en la Ponència amb els membres dels diferents grups parlamentaris. S'han acceptat esmenes, altres s'han transaccionat, altres no s'han acceptat; fets una mica sorprenents en aquesta legislatura, perquè s'ha funcionat amb una certa normalitat.

Ara estem en un moment de presses parlamentàries, el món s'acaba; més ben dit, la legislatura s'acaba. I s'ha fet una política de conciliació basada en el bla, bla, bla, però ni cinc al calaix. Ja m'entenen: s'ha parlat molt, però fins a l'aprovació d'aquesta Llei no s'ha fet res. S'ha parlat molt de gir social, però res no ha girat. L'honorable conseller ens parlava de la gran política social, que els nostres ulls no l'han vist enlloc. I, la veritat, en el tema de la conciliació, el que fan en aquesta Llei és desplegar la Llei de suport a les famílies que va entrar en vigor el 16 de gener de 2004, es desplega per fi en un punt, pel que fa referència a la funció pública i a la conciliació. I, alhora, recordar també que, igual que la Llei anterior, el Govern de Convergència i Unió també va promoure la Llei 6/2002, del 25 d'abril, de mesures relatives a la conciliació del treball amb la vida familiar del personal de les administracions públiques, llei que va significar un salt endavant en aquesta matèria.

Amb aquestes dues lleis vàrem situar Catalunya al capdavant de l'Estat en mesures per a la conciliació. Però ara, en canvi, sí que hem de dir que s'han perdut dos anys i mig, que s'han fet ben llargs per als funcionaris i funcionàries que no han pogut gaudir de determinades mesures perquè no s'havien desplegat, quan ja havien entrat en vigor, com dic, el gener del 2004, el 16 de gener del 2004, pel que fa a la Llei de suport a les famílies –la Llei 16/2002 ja s'aplicava.

Cal recordar que aquesta Llei de suport a les famílies donava unes directrius per les quals el Govern havia de preveure mecanismes per garantir més flexibilitat i disponibilitat horària per al personal que tingués a càrrec menors de sis anys, persones amb discapacitat física, psíquica o sensorial, o persones més grans de seixanta-cinc anys que depenguessin del treballador o treballadora i requerissin una dedicació especial. Ja fa més de dos anys –dos anys i mig– que aquests treballadors i treballadores en podien haver gaudit; vostès els han fet esperar més de dos anys. També hi havia una altra directriu, que era l'ampliació fins a tres anys de la reserva del mateix lloc de treball en cas d'excedència voluntària per tenir cura d'un fill o filla o d'un familiar amb dependència severa; també s'han hagut d'esperar. O també la introducció d'un permís de paternitat de qua-

tre setmanes, com a mínim, com a dret individual del pare, sense que aquest període resti de les setze setmanes de descans a què té dret la mare. M'agradaria que comptabilitzessin totes les persones, tots els funcionaris i funcionàries que no han pogut gaudir d'aquestes mesures durant aquest temps.

Recordar també que vàrem presentar vint iniciatives parlamentàries relatives a la conciliació laboral personal i familiar en tots els àmbits, no només en el funcional, i que el tripartit, l'antic tripartit partit, va impedir que se n'aprovéss cap.

Recordar que el 6 de juliol de 2004, davant la inacció del Govern, vàrem presentar una proposta de llei reguladora del permís de paternitat per al personal de les administracions públiques, que també gràcies als vots del tripartit va ser rebutjada, la presa en consideració, l'11 d'octubre de 2004. És bo fer memòria de tot el que no s'ha fet quan es podia haver fet.

Vostès poden dir com és que ara els recordo tot això. Doncs molt senzill, com deia abans, mentre vostès no han fet res, milers de funcionaris i funcionàries al servei de les administracions no han pogut tenir accés a mesures de conciliació que ja estaven previstes en lleis d'aquest Parlament; això sí, promogudes pel Govern de Convergència i Unió, que potser per això no s'ha fet abans, i ho lamentem.

Portem més de dos anys i mig escoltant que ara en política social –i en la conciliació cal dir que ho és– havia arribat el moment dels drets subjectius. Doncs, mirin, una llei del nostre Govern de Convergència i Unió diu: «La introducció d'un permís de paternitat, de quatre setmanes com a mínim, com a dret individual del pare.» És la Llei 18/2003. Vostès han negat aquest dret subjectiu durant aquests anys a milers de funcionaris. Llei que va entrar, com he dit, en vigor el 16 del gener de 2004.

Convergència i Unió ha parlat de drets, posant-los en les lleis. Vostès han parlat de drets sense posar-los en lloc. Un bon exemple és el Projecte de llei de serveis socials, que parla de drets subjectius però després no n'especifica cap.

Ja saben que el jutjat Contenciós Administratiu número 12 de Barcelona, en la seva Sentència 61/2006 va estimar parcialment el recurs presentat per UGT sobre un funcionari que havia demanat el permís de paternitat. Se li va denegar per part del Departament de Justícia. La Sentència va considerar que la manca de diligència per part de l'Administració de fer el desplegament normatiu de la Llei de suport a les famílies no pot privar el treballador del permís de paternitat. Un dret negat per la ineficàcia, com diu la Sentència, per la manca de diligència, del Govern tripartit.

Tots aquests fets demostren falta de sensibilitat, falta de voluntat de promoure polítiques socials de progrés en l'àmbit de la conciliació, i podríem dir, en general, en tots els àmbits.

En el treball en ponència s'han acceptat sis esmenes del nostre Grup Parlamentari i cinc més s'han transaccionat. Crec sincerament que el conjunt d'esmenes acceptades o les transaccionals, no només de Convergència

cia i Unió, sinó dels diferents grups parlamentaris, han millorat i ampliat les mesures promogudes al projecte original.

Nosaltres mantenim tretze esmenes vives, que breument comentem. Una d'elles és que es facin extensives aquestes mesures de conciliació a tot el personal vinculat a la Generalitat amb contracte laboral. És una manera d'ampliar l'aplicació de mesures de conciliació i de no crear greuges comparatius dintre de la mateixa administració.

Una altra esmena que mantenim defensa que el pare tingui permís de paternitat encara que la mare no treballi. És un dret del pare o no? Si és un dret del pare, donem-li, treballi o no treballi la mare. I vostès només permeten aquest permís de paternitat quan la mare treballa.

També proposem que el permís de paternitat sigui ampliable en casos de part, adopció o acolliment múltiple. És una manera claríssima de donar suport a la família, de donar suport a la mare, amb la implicació que volem dels homes en la vida familiar.

Proposem també que es parli de persones víctimes de situacions de violència de gènere. En el text, a l'article 21. Si un home és víctima d'una situació d'aquest tipus quedarà fora de les mesures de suport.

Aquesta Llei parla de tot tipus de parella –i ens agrada que sigui així, i donem suport que sigui així– i en aquest apartat es queda en un llenguatge sexista contra l'home. És una llàstima. Recordar que hi ha hagut un cas de maltractaments a una menor en el qual tot el problema va venir per donar d'entrada, durant mesos, la raó a la mare, quan la raó era del pare, i després, qui ha pagat les conseqüències ha estat la criatura. Demanem que en aquest article, per tant, es tingui en compte i no es faci aquest llenguatge sexista.

També demanem l'addició d'un nou article que permeti la flexibilitat horària recuperable per atendre fills i filles en edat escolar, fins a 30 minuts per entrar més tard que s'hauran de recuperar setmanalment en el període d'horari flexible que s'estableixi. Són mesures reals per a la societat i per a les famílies reals d'avui.

Hi ha una esmena consensuada, que avui hem presentat tots els grups –que celebrem i que també algun sindicat ens ho havia indicat i nosaltres des del primer moment vam dir que hi estàvem d'acord–, que és relativa, tot i que es redacta de nou, a la modificació de l'article 97.2.a de la Llei 6/2002. Per què? Què passa? Doncs que diu que es podrà donar quan s'atenguin persones amb una discapacitat reconeguda de més del 65 per cent. Dóna la casualitat que l'actual Administració de la Generalitat només donava aquests permisos quan eren persones amb discapacitat de més del 65 per cent, però no quan tenien el 65 per cent. Quan l'anterior Govern ho donava des del 65 per cent cap a amunt. Per tant, en vista d'aquest caràcter restrictiu que està aplicant l'actual Govern, fem una esmena dient que sigui per a discapacitats iguals o superiors al 65 per cent. Per tant, arreglem aquest tema, però que ha estat per una aplicació restrictiva de la Llei 6/2002.

Donarem suport a una esmena del Grup Parlamentari Popular, que és que en els casos regulats en què es pot

gaudir de reducció de jornada d'un terç o de la meitat de la jornada, previstos a la Llei 6/2002 –perquè aquí de novetats no n'hi ha, el que es fa és regular-ho–, demanem que s'augmenti el tant per cent de la retribució. El que hi ha previst a la Llei 6/2002 i al Projecte de llei tal com està és que hi hagi una percepció del 80 o del 60 per cent, segons sigui d'un terç o de la meitat de jornada, de la retribució. I nosaltres creiem que, atès que han passat uns anys, estaria molt bé que s'augmentés, tal com proposa aquesta esmena del Partit Popular i que a nosaltres ens hauria agradat que els altres grups també s'hi haguessin sumat, i a més a més és una demanda de juntes de personal de determinats grups de funcionaris i funcionàries, que ens han escrit els grups i ho hem valorat, i creiem que també es podria matisar el tant per cent, potser no calia arribar al 85 o al 75 per cent que marca el Grup Parlamentari Popular, però es podria trobar una transacció. Nosaltres mantenim oberta aquesta proposta i, si és així, hi donarem tot el nostre suport. Nosaltres ho vam implementar amb la Llei 6 del 2002, però creiem que han passat uns anys i cal ampliar i ajudar més.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, dit tot això, ens alegrem que aquest Projecte de llei vagi per fi endavant. Lamentem el retard, perquè avui se'ns ha començat en un discurs que semblava que això ha estat una cosa feta amb rapidesa. Això s'ha fet molt malament i tard, i per tant, aquesta gestació lenta que ha tingut, malgrat que, en canvi, el treball en ponència es va fer ràpid i després la part final ha costat molt, jo crec que ha estat pels canvis sovintejats al front de la conselleria de Governació, que han alentit el procés final, que han sovintejat en aquest últim període.

Dos anys i mig de tripartit que, com deia abans, s'han fets llargs per als funcionaris i funcionàries que no han pogut gaudir en el moment oportú d'unes mesures que tenien el dret reconegut de poder exercir per lleis d'aquest Parlament. Però la manca de diligència, de voluntat política, de sensibilitat en la política social del Govern tripartit ho ha endarrerit.

Ara, com he dit abans, ha arribat el moment de les preses, de resoldre el que fins ara no importava. Vostès ara volen fer girar en dos dies el que no ha girat en dos anys i mig. Però el que és important és que apliquem mesures de conciliació perquè les famílies d'avui, si volem donar solucions a les necessitats d'avui, requereixen de mesures com les que avui aprovarem i que fins i tot podrien ser una mica més generoses.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Moltes gràcies, honorable conseller. Il·lustres senyores i senyors diputats, amb el meu compromís que no exhauriré el generosíssim temps que se'ns concedeix per fer la defensa d'aquestes esmenes, essencialment per una primera raó: crec que, arribats a aquesta alçada de

la legislatura, fer un esforç de crítica del que ha estat la política social, i en aquesta matèria concreta, primer, del tripartit i, ara, del bipartit, és un exercici absolutament estèril. Els mateixos membres del Govern s'han dedicat, com si fossin davidians, al suïcidi col·lectiu i, per tant, qualsevol cosa que pugui dir jo modestament res aportarà ni sumarà al propi exercici, com dic, d'*harakiri* polític al qual vostès han decidit autosotmetre's des del dia 1, minut u, d'aquesta legislatura, i per tant, m'estalviaré les crítiques, cosa que a més a més suposo que amb el dens d'aquest Ple del dia d'avui tots vostès m'agraïran profundament –l'esquerra és tan sectària amb el PP que potser ni això m'ho agraeixen, però, bé, això és una altra qüestió.

Nosaltres avui donarem recolzament a aquesta Llei. Els he de dir que ho fem essencialment des de la nostra posició de convicció personal dels membres del Grup Parlamentari, però no des de la convicció que el contingut de la Llei sigui el més adequat. Intentaré argumentar el perquè, primer, en els arguments que siguin de caràcter positiu.

S'agrupen, com molt bé explica el preàmbul, diverses lleis i qüestions normatives que hi havia presents. Si vostès fan l'exercici de repassar diversos convenis col·lectius que hi ha, en aquests moments, vigents a Catalunya en l'àmbit essencialment de grans empreses, en l'àmbit d'universitats, etcètera, veuran que també molts dels aspectes que recullen aquests convenis col·lectius s'incorporen ara amb un nivell legislatiu i, per tant, en aquest aspecte, doncs, podem tenir poques novetats, però té la virtut que tot plegat queda recollit en una llei i això simplifica la gestió administrativa i en aquest aspecte és positiu.

Nosaltres... He de fer-los una confessió personal. Jo que tinc un nen de dos anys i mig no sé si amb aquesta mena de vida que portem les persones que estem en aquesta sala sóc la persona més qualificada per poder defensar aquesta Llei i la compatibilitat de la vida laboral i familiar. I, si em permeten acabar la confessió personal, també els he de dir que si la meva dona m'està sentint, quan arribi a casa, doncs, el que em pot dir segurament no serà el que més m'agradaria.

Continuo. Tots els elements que aquí es contenen, en general, són de lògica en la seva base argumental –els drets dels pares separats del que són les baixes de les mares, els drets per tema d'adopció, els drets per persones discapacitades–, tota aquesta regulació és correcta. Deixin-me entrar, per exemple, per això, en alguns aspectes que jo els volia fer palesos.

En el preàmbul hi ha tot un paràgraf al final que parla dels drets que tenen les famílies homoparentals i les unions estables de parella. No és aquesta la qüestió del debat en aquest moment, però sí que els vull dir, des del Grup Parlamentari Popular, que les qüestions que s'han de modificar de la Seguretat Social són moltíssimes. Hauria fet falta un preàmbul que hagués tingut entre cinquanta i setanta-cinc folis. Les qüestions que ha de regular la Seguretat Social de millora de prestacions a la Seguretat Social dels treballadors en relació amb les famílies no són només les que tenen a veure amb les famílies homoparentals o les unions estables de parella; per exemple, al llarg d'aquesta legislatura aquest Grup

Parlamentari en va presentar algunes que no van tenir la sort –segurament perquè no devíem tenir l'encert de presentar-les com Déu mana– de veure-hi el recolzament de vostès. Una d'elles, per només citar-ne una i no cansar-los, feia referència a la necessitat de dignificar el rol de les dones a la feina. A dia d'avui, com vostès saben, per exemple, només es pot fer la contractació per part de l'empresa de la persona que substitueix a una dona per baixa de maternitat a partir del moment que aquesta dona agafa la baixa precisament per la seva maternitat, però no es preveu un temps previ de formació d'una dona que pugui substituir una dona en un lloc de treball. Això té una lògica en un moment en el qual es crea una seguretat social en el nostre país en què les dones solen ocupar feines poc qualificades. A dia d'avui, on gràcies a Déu tenim enginyeres, advocadesses, economistes, periodistes, etcètera, que no pugui haver-hi la baixa incentivada, com té una treballadora que en substitueix una altra a la Seguretat Social amb un temps previ de formació, no té cap mena de sentit. Vostès ho van rebutjar.

Poso això com a exemple perquè al final en el preàmbul el que aquí hi ha és una vocació de donar merament una pinzellada política, i de vostès, doncs, marcar una posició en les seves conviccions de política social i de política familiar, però és un apartat del preàmbul especialment poc afortunat, perquè, en tot cas, s'hauria hagut de llistar tot el que té a veure amb millores que la Seguretat Social ha de fer amb relació a matèria de compatibilitat de vida laboral i familiar. Ho lamentem.

Voldria fer algunes reflexiones abans de parlar un moment d'esmenes, que intentaré simplificar només en una. Celebro les esmenes transaccionades, creiem que milloren essencialment el text, però abans voldria fer una reflexió. Els deia que nosaltres tenim una certa recança, no òbviament sobre la compatibilitat de la vida laboral i familiar, que les primeres mesures en aquest aspecte es van prendre en el període 96-2004, amb el Partit Popular al Govern Central. I, per tant, moltes de les primeres mesures que s'han pres en la història d'aquest país en aquesta matèria han estat impulsades per un govern encapçalat pel meu propi partit polític. I, per tant, a partir de l'acció queda salvada qualsevol mena de qüestió que vostès poguessin dir sobre això. Però sí que els diré que hi ha un tema sobre el qual hem de reflexionar. Ho intentaré exemplificar: ahir sortien unes dades, que ha publicat la OCDE, sobre la competitivitat i la productivitat en el nostre país.

Resulta que nosaltres som un dels països de la OCDE que més hores treballen els treballadors que treballen, i perdonin vostès la redundància, amb quaranta-una hores setmanals de mitjana; però, en canvi, som un dels països de la OCDE amb una de les productivitats més baixes de la Unió Europea. Primera reflexió. Per tant: no treballar més o treballar menys té a veure amb més o menys productivitat. Hi havia països que treballaven més que nosaltres, per exemple, el regne Unit, que era el país que més treballava d'Europa, amb quaranta-quatre hores setmanals de mitjana, i que a la vegada tenia la més alta productivitat de la Unió Europea. Hi havia països que treballaven menys que nosaltres, com Portugal, que, en canvi, tenien una productivitat més baixa que nosaltres.

Aquest és un primer element que ens hem de plantejar: com afecta en la productivitat, en aquest cas, a l'Administració i el seu àmbit, empreses públiques, etcètera, totes aquestes mesures. Això és quelcom que no hem quantificat. Això és quelcom que obliga a exercicis en els responsables de recursos humans de l'Administració importants. I aquestes mesures de compatibilitat en cap cas nosaltres creiem que hagin d'afectar el servei que es ve prestant als ciutadans. Moltes vegades en qüestions de terminis insuficients; per exemple, l'estiu passat vam poder veure com el fet dels drets legítims dels treballadors en l'àmbit de les oficines de Benestar i Família havia implicat el tancament del 90 per cent d'oficines de Benestar i Família durant el mes d'agost a totes les comarques catalanes.

Per tant, ja que parlem de compatibilitats de vida laboral i familiar, també haurem de parlar de compatibilitats de l'aplicació de drets en l'atenció als serveis en els ciutadans; qüestió que aquí, des del nostre punt de vista, no queda suficientment recollida i que és un element de preocupació per al Grup Parlamentari Popular.

Segona qüestió, parlem de treballar menys temps. No cal que els expliqui, i en parlaré després, quin ha sigut el resultat d'això a França. Sí que els dic que fa pensar i és un element sobre el qual podem reflexionar, sobre el que, per exemple, va dir el president del BBVA, que demanava que els seves oficines bancàries estiguessin més temps obertes. Insisteixo en el que deia: com fem compatible aquests drets de paternitat amb el servei que ha d'oferir l'Administració al conjunt de ciutadans de Catalunya?

La qüestió francesa ha sigut molt clara: el que es va posar en marxa després s'ha tirat enrere. Per no cansar-los, els recomanaré senzillament la lectura de Nicolás Baverez i «La France en déclin», on explica quins han sigut els efectes de l'aplicació de polítiques restrictives d'horaris en la productivitat i en la competitivitat de la seva economia.

Finalment, una qüestió que per al Partit Popular de Catalunya no és «baladí» i és molt important: no resultarà que sota l'eslògan que repartim drets per a tothom en el fons el que creem són castes de treballadors? Podrà mai un treballador autònom a Catalunya o en el conjunt d'Espanya gaudir dels drets dels horaris reduïts i de les retribucions generoses que aquí ens conta en aquesta Llei que rebran els funcionaris? Quina és la percepció que tindrà el treballador d'una micropime –per cert, el 99,85 per cent del teixit econòmic de Catalunya, que són les empreses de menys de cinc treballadors–, la gent jove, la gent autoocupada, els mileuristes, que tindran quan vegin que hi ha una sèrie de persones que gaudeixen d'una sèrie de drets als quals ells mai podran aspirar si volen tenir un lloc de treball ben remunerat i amb un contracte com Déu mana?

Nosaltres pensem que aquestes mesures de compatibilitat de vida laboral i familiar són bones. Creiem, això sí, que cada família s'ha d'organitzar com ells vulguin. Vostès no ho sé, perquè els sorteigs de les places escolars van per ordinador i al final resulta que un ordinador acaba substituint els deures i obligacions d'un pare. Però aquesta seria una altra qüestió de la qual en aquests moments no toca parlar.

Però sí crec, i això ja queda per a la propera legislatura per a qui hi hagi en aquest Parlament i qui governi a Catalunya, que avui, en aprovar això per als funcionaris, ens queda un deute pendent molt important, que és: quines són les mesures de compatibilitat de vida laboral i familiar que podem oferir des de l'Administració per incentivar que aquestes mateixes mesures vagin a parar també a treballadors autònoms, a autoocupats, a emprenedors i a treballadors de micropimes i pimes. Perquè avui, des del meu punt de vista, fem una cosa bona per a centenars de milers de catalans, però en queden exclosos, d'aquestes mesures, en el fons la gran massa laboral d'aquest país, que, per cert, i ho lamento pels funcionaris, són la gent que paga les cotitzacions perquè aquests funcionaris puguin gaudir d'aquestes mesures. I, per tant, és un cos social de treballadors que mereix respecte, molt de respecte per part d'aquest Parlament de Catalunya, i avui aquí no queden reflectits.

Acabo, no els cansaré amb les esmenes, sí els diré que votarem les esmenes del Grup de Convergència i Unió que queden vives. Nosaltres en tenim nou, de vives, en aquests moments, i n'hi ha una que ens sembla especialment important, i que, a més a més, n'hem vingut parlant en tot aquest procés amb els sindicats, i té el seu recolzament i espero que encara hi puguem trobar alguna mena de solució. És la que surt en el Butlletí com l'esmena número 41 del Grup Parlamentari Popular o que és l'esmena 17, que és aquella que fa referència a la reducció de jornada amb retribucions també reduïdes. Creiem que és una esmena que es podria consensuar. Creiem que és una esmena que està en la línia del que vostès mateixos han impulsat amb aquesta Llei. I, per tant, els demanem la reconsideració amb relació a la seva posició pel que fa referència a l'esmena 41 o que és la número 17 d'aquest Reglament.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la seva posició sobre les esmenes reservades i el text del Dictamen, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Teresa Estruch.

La Sra. Estruch Mestres

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, em sento orgullosa d'haver de defensar el Projecte de Llei de mesures de conciliació de la vida laboral amb la vida personal i familiar del personal al servei de les administracions.

Veig que avui és un dia per fer confessions personals, doncs, jo també ho faig. I defenso aquesta Llei des de la meva condició de dona, de mare, de treballadora, de filla de mare amb necessitats especials i com a alcaldessa, conscient que hauré col·laborat amb el meu petit gra de sorra en la millora de la vida de tantes i tantes persones amb dificultats de tota mena que actualment fan jocs de mans per poder mantenir una estabilitat personal i familiar.

En una societat en la qual la participació en el mercat laboral remunerat és el mitjà principal per adquirir drets i deures, es fa indispensable trobar fórmules de conciliació que permetin compaginar aquests horaris amb la resta d'activitats, d'altra banda necessàries per mantenir un bon grau de benestar físic i psíquic. Hi ha moments que cal compaginar la feina amb la família, amb la cura dels fills i dels pares, tasca fins ara reservada a les dones. Cal posar els mitjans necessaris per fer real aquest compartir tasques, i això, que no sempre és possible, aquesta Llei ho permet.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Aquesta és una llei valenta, és un gran pas en la difícil tasca de la conciliació i suposa un gran avenç. I té dos grans elements que vull destacar: el primer és que recull tots els grans o petits passos que s'han anat fent durant els últims temps en la matèria. La legislació actual no s'havia adaptat i era necessari fer-ho. En aquest sentit contempla les parelles homosexuals, les famílies monoparentals, els permisos de paternitat en benefici de la família del mateix nadó, resolt els dubtes que es produïen a l'hora d'aplicar determinades mesures regulades per la legislació de la funció pública en els casos d'unions estables de parella i a la filiació per adopció o acolliment, i contempla totes les necessitats de les víctimes per violència de gènere –de totes– i la flexibilitat horària recuperable per reunions de tutoria amb els docents, els responsables dels fills..., temes d'aquests, deroga la Llei 6/2002 i els articles del Decret 1/1997 i en modifica d'altres per millorar-los substancialment. Per tant, disposem d'una llei, com deia abans, valenta i actual, adequada a la realitat existent i a les necessitats actuals.

En segon lloc, vull remarcar que s'ha treballat conjuntament amb els ajuntaments. I el que és més important és que la disposició transitòria segona diu que en el termini d'un any, a comptar de l'entrada en vigor de la Llei, s'ha de constituir una comissió mixta Generalitat - entitats municipalistes per avaluar l'impacte de la Llei en els pressupostos municipals i acordar el procés pel qual es garantirà, per mitjà del Fons de Cooperació Local de Catalunya, el volum de recursos que ha comportat als ajuntament l'aplicació de les mesures establertes en aquesta Llei. I això sí que és una novetat: poques vegades els ajuntaments, que és l'Administració amb menys recursos i amb més dificultats financeres, ens han ofert compensacions per aplicar una llei; una llei que ha de fomentar la conciliació, però que al mateix temps ha de millorar la vida de totes aquelles persones que treballen a l'Administració pública.

Per tots aquests motius, el meu Grup, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, votarem a favor del Dictamen i en contra de les esmenes que segueixen vives, excepte de la transacció que hem signat tots els grups.

Voldria agrair, per finalitzar, al lletrat, el senyor Ismael Pitarch..., i voldria també fer una especial menció a la diputada que em va precedir en tota la preparació d'aquesta Llei i que ha estat en ponència, jo l'he rebuda al final, que és la Núria Segú i, sobretot, el suport de la Laia Bonet i el David Fuentes, i a tots aquells i aquelles que hi han participat i que amb les seves aportacions l'han millorada.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller... Bé. De fet, podríem felicitar-nos, perquè per fi arriba aquest Projecte de Llei de mesures de conciliació de la vida personal, familiar i laboral de les administracions públiques catalanes en aquest Ple i perquè porta ja una llarga trajectòria que es va presentar, per part del Govern, el Projecte. I possiblement és un dels projectes de llei o una llei, que avui aprovarem, més endarrerida en aquest Parlament.

Val a dir per això, també, que hi ha hagut un gran treball i un gran esforç per al consens i per tal de tancar la Llei de forma que totes les sensibilitats poguessin ser acollides. I voldria fer esment de totes les persones que s'hi han interessat, que no hi són en aquest Parlament, però que s'han interessat pel procés de la Llei, per la necessitat d'aprovació d'aquesta Llei, per tal de fer-los, també, participants d'aquest moment, que també és una mica seu.

M'agradaria felicitar, d'entrada –sempre es fa al final, però a mi m'agradaria fer-ho ara–, a les diputades i diputats que han participat en la Ponència, a les assessores dels diferents grups parlamentaris, al lletrat i també al personal de correcció lingüística del Parlament, que ha fet una bona feina i que ens ha ajudat, precisament, a innovar alguns aspectes i que ens ha ajudat a reconèixer, per exemple, drets que no hi eren, com el dret de filiació, precisament, a partir de la necessitat de confluïr en correccions lingüístiques que afectessin, diguem-ne, de forma igualitària a homes i dones. I, per tant, ens ha ajudat, precisament, a avançar en una nova conceptualització legislativa, per tant, en el reconeixement..., una base de reconeixement de drets que massa vegades un llenguatge estàndard o pretesament universal ens amaga.

Per tant, en la Llei que avui aprovem alguns conceptes són profundament innovadors i ho són en base al consens fet que al meu entendre és un fet important també. Dit això, crec que cal destacar la importància de la Llei en diferents aspectes, que són, precisament, els objectius que es fixava, que era integrar en un únic text totes les normes relatives a la conciliació, pel que fa al personal de les administracions públiques de Catalunya; facilitar-ne l'aplicació, interpretació i una major seguretat jurídica, que pensem que hem avançat, precisament, bastant, en aquest aspecte; incorporar noves mesures legals existents sobre violència masclista en un sol text, que, precisament, reguli de forma global aquesta matèria i en faciliti l'aplicació a efectes de sistemàtica jurídica, i avançar en el concepte de conciliació per tal de fer possible impulsar el concepte de reorganització de la vida familiar, laboral i personal de les persones al servei de les administracions públiques de Catalunya.

També, un dels objectius que es fixava que crec que possiblement hem avançat moltíssim és l'equiparació

de la filiació biològica amb les adopcions i acolliments, i també de les unions estables de parella amb els matrimonis, i revaloritzar i reconèixer el treball reproductiu i de cura de les persones dependents i de les coresponsabilitats de tots dos progenitors al nucli familiar.

D'alguna manera, el que pretén la Llei és donar una nova dimensió social a les administracions públiques de Catalunya, que sigui un exemple per a la societat catalana, i que tant de bo, malgrat que no en tinguem ara les competències, doncs, poguéssim aprovar una llei similar en aspectes que fessin esment de totes les treballadores i treballadors del país.

Bé, doncs, aquestes finalitats que inspiraven la llei quan el projecte va arribar són les bases sobre les quals hem pogut treballar i millorar alguns aspectes. Possiblement, en aquest treball podríem també afegir una novetat, que és precisament l'equiparació, de la qual ja han fet esment els diputats i la diputada que m'han precedit, de les famílies homoparentals, els progenitors o progenitores de les quals són del mateix sexe, i també la de les famílies monoparentals, la situació de les quals és molt més dura en aquest sentit. Tot i que a mi m'agrada fer política en primera persona, el tema de les confessions personals des d'aquesta tribuna em semblaria un excés, però sí que els puc dir per experiència que la conciliació d'una família monoparental és realment bastant més dura que no pas en una família, diguem-ne, on hi ha una parella i una coresponsabilitat.

Jo voldria destacar, també, de forma positiva que la proposta normativa conté alguns aspectes importants, suggerits en l'impacte de gènere que ja en el seu moment va elaborar l'Institut Català de les Dones, tot i que en aquest sentit, i possiblement fruit d'aquest ampli consens de què parlem, podríem fer algunes consideracions respecte a això, tot i que fer-les pot semblar reiteratiu en alguns aspectes, i, a més a més, cal recordar que possiblement el que diré ara pot semblar fora de lloc, atès que em refereixo a l'absència de referències d'una llei que encara no és norma, tot i que haurem de tenir molt en compte a partir de la seva aprovació definitiva, que és el Projecte de Llei orgànica d'igualtat entre dones i homes que va ser aprovat pel Consell de Ministres de l'Estat el 3 de març del 2006.

Evidentment, quan aquesta Llei, consensuada ja en diferents àmbits, va entrar en aquest Parlament, aquesta Llei no estava aprovada i, per tant, no en podríem fer esment. Però tampoc podem fer esment d'una normativa que encara no és norma. I, per tant, sí que hem d'estar amants que en la seva aplicació, que en el seu desenvolupament puguem anar fent referències i vetllar perquè sigui present en el seu desplegament parlamentari o en la seva adaptació quan això sigui així, precisament perquè afecta la regulació de la funció pública també de les administracions públiques a Catalunya. I també perquè hi ha mesures o conté mesures de modificació del text de l'Estatut dels treballadors, i que, per tant, també afectarà el personal laboral. I això vol dir que, tot i que no és norma, ho haurem de tenir en compte en el seu desplegament quan aquesta Llei sigui aprovada a l'Estat.

També m'agradaria destacar, per altra banda, l'ampli consens d'aquesta Llei. Es va aprovar a l'Òrgan Paritari de Polítics d'Igualtat, on estan els diferents sindicats

–Comissions Obreres, UGT, Intersindical Alternativa, CEMSATSE–; va passar també per consens a la Comissió de Govern Local, amb les entitats municipalistes –la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis–; per la Comissió Tècnica, també, de la Funció Pública, el consell tècnic, i el Consell Català de la Funció Pública.

Per tant, pensem que ja en tot el treball previ de consens abans d'arribar a aquest Parlament s'havien pogut precisament consensuar molt aspectes que precisament ens han fet, possiblement, més difícil algun treball de transacció, i com... De fet, això, la senyora Rut Carandell, l'anterior secretària de Funció Pública, i avui present, i a qui vull felicitar per la feina feta i aquest esforç de consens que va fer, possiblement és una de les persones que més sap de la dificultat d'aquest consens, no?, i que precisament aquestes possibilitats de canvi en alguns aspectes fonamentals de l'acord que ja ens arribava, doncs, possiblement..., hi hem tingut dificultats.

I en aquest sentit voldria fer esment de l'esmena 41, on precisament se'ns parla de la necessitat que en la reducció de jornada, d'un terç o la meitat de la jornada de treball..., avançar una mica més en el que la Llei planteja, que és el 80 per cent o el 60 per cent del salari, de la retribució íntegra, i parlar del 85 i el 75 per cent. Això que per la Generalitat seria un esforç relatiu o que per els grans ajuntaments seria un esforç relatiu, malgrat que sabem que és un esforç gran, el que seria per als mitjans i petits ajuntaments seria un esforç tan gran que possiblement impediríem un funcionament normalitzat del mateix ajuntament, perquè impediria la contractació d'altres persones.

I això, malgrat que el nostre Grup parlamentari tenia la voluntat d'arribar a algun tipus de transacció, a algun tipus de consens en aquesta esmena, la consulta amb diferents ajuntaments, amb diferents municipis, i amb la Federació i l'Associació Catalana de Municipis, doncs, evidentment, ens han portat a la decisió final, que és que nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena, malgrat que pensem que, evidentment, s'ha d'avançar en un sentit similar.

De les cinquanta-cinc esmenes presentades se n'han acceptat vint; s'han pogut fer tretze transaccionals diferents a partir de textos coincidents. Creiem que malgrat que queden algunes esmenes vives de Convergència i Unió i el Partit Popular, hem arribat a un alt grau de satisfacció en el treball conjunt de la Ponència. I també val a dir que hi han algunes esmenes tècniques suggerides pel lletrat o el servei de correcció del Parlament, que han estat possibles i que milloren el text, i que, de fet, avui mateix n'hem entrat algunes signades per tots els grups.

També destacar les millores en l'equiparació de les famílies homoparentals i les parelles de fet, i les monoparentals; són moltes. Resta oberta la possibilitat, per via de les disposicions addicionals tercera i quarta, de seguir avançant en el reconeixement quan la legislació marc vagi avançant.

I es preveu també l'avaluació de l'impacte de la seva aplicació, de l'aplicació de la Llei, en l'addicional segona, en les diferents administracions públiques de Catalunya; així com la necessitat que es recull en l'expo-

sició de motius, precisament a partir d'una transacció, d'impuls i promoció d'altres mesures que permetin avançar en la flexibilitat laboral d'aquest àmbit, i, per tant, aquesta avaluació i aquest impuls i promoció d'altres mesures ens permetran, precisament, anar adaptant la pràctica a aquesta legislació nova que es vagi aprovant.

Algunes de les esmenes vives fan referència a terminis més amplis, que no podem acceptar perquè ja ens vénen marcats per normativa, i en alguns casos simplement els doblem o contenen terminis més amplis, i es considera o ho considerem reiteratiu, faig..., són l'esmena 4, 6, 8, 9, 11 i 13, que votarem també en contra.

N'hi ha diverses –la 5, la 10, la 18 i la 19– que es refereixen a les dones en situacions de violència masclista, que creiem que ja són recollides i en algun cas la mateixa esmena –de fet, això ha generat un cert debat, no?, a la Ponència–..., poden afectar la confidencialitat que els casos necessiten. I en tot cas nosaltres no parlem de víctimes, sinó que parlariem de dones en situació de violència, perquè això provoca una doble victimització, perquè no farem un discurs pervers de culpabilitzar aquelles dones que estan en situació de violència..., posant els exemples d'altres casos. I, en tot cas, m'agradaria que no fos així, per part d'altres grups, també.

Altres esmenes són matisacions a aspectes que creiem que no pertoquen, com la 39 i la 40, tot i que s'ha de tenir sensibilitat per donar cabuda a situacions excepcionals, com les que es plantegen, i també, per tal de no fer una lectura restrictiva de la llei, tot i que l'anterior queda derogada i que es parlava precisament en algun aspecte que calia concretar més, que no es reconeixia de forma tan concreta en aquesta..., com és l'esmena que han signat tots els grups i que no consta al Dictamen però que ja hem passat al lletrat, i és que és referent al grau de discapacitat. De fet, són dues esmenes: a l'article 26, apartat b, on el que demanem és el reconeixement no només de la disminució sinó quin tipus de disminució –psíquica, física o sensorial–, i, per altra banda, la segona esmena, que és a l'apartat c, és precisament reconèixer a partir de quin grau de discapacitat s'hi reconeixeria, que seria precisament igual o més gran del 65 per cent, atès que amb l'anterior Llei, tot i que queda derogada, ja hi havia una interpretació, sí que hem volgut assegurar que no hi hagués una lectura restrictiva de la Llei, i així ho hem fet i l'hem signat tots els grups.

Així, doncs, creiem que el text que aprovarem és satisfactori, i d'un alt grau de consens; que aconsegueix avançar en aspectes importantíssims i reconeix nous drets lligats a la necessitat de reorganització social del temps; que s'incorporen a la nostra legislació en l'àmbit de conciliació mesures contra la violència masclista per tal de flexibilitzar la relació laboral i adaptar-la a les circumstàncies de les dones que pateixen aquesta situació. I també mesures d'equiparació per a les famílies homoparentals, monoparentals i parelles de fet.

Per tant, creiem que disposarem d'una eina imprescindible per fer possible una millor qualitat de vida per a les treballadores i treballadors de la funció pública a Catalunya.

Esperem que ben aviat això sigui una realitat i ho puguem fer extensible, com deia abans, no?, a les treballadores i treballadors de Catalunya, que és un àmbit en el qual no tenim competències, però que seria desitjable que tothom pogués gaudir d'aquestes mesures.

Caldrà estar amatents també –i en això coincideixo amb el senyor Cleries– al desenvolupament del reglament i l'aplicació de la Llei, atès que preveiem la necessitat d'adaptar-la i d'avaluar-la. Cal que en l'avaluació i l'aplicació de la Llei es tinguin en compte criteris d'igualtat en la diferència; és a dir que les mesures que s'impulsen no poden ser aïllades, sinó que han d'estar acompanyades de mesures d'acompanyament transversal. Per exemple, la distribució del temps dedicat a la cura de les persones entre homes i dones està condicionada a la disponibilitat de serveis de cura de qualitat i a preus assequibles i de la possibilitat de gaudir de permisos remunerats, per a la cura de familiars, en fi... És a dir, anar desenvolupant mesures transversals i fons de finançament per tal de fer possibles aquestes mesures, perquè puguin ser aplicables també a tota la població i no només a la funció pública.

En aquest sentit, haurem de tenir molt en compte la comunicació de la Comissió al Consell i al Parlament Europeu..., de la Comissió Europea al Consell i al Parlament Europeu, al Comitè Econòmic i Social Europeu i al Comitè de les Regions per la qual s'estableix el Pla de treball per la igualtat entre les dones i els homes 2006-2010, que serveix de full de ruta en les polítiques europees. Coincidim en les prioritats i objectius, i haurem d'esforçar-nos, precisament, per fer-ho també en les mesures fonamentals previstes per la Comissió per assolir aquests objectius.

Caldrà aquest enfocament pluridimensional...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Porta i Abad

...que ens marca –de seguida acabo, senyor president– aquesta Comissió o aquesta comunicació, i un tractament transversal i diferenciat que permeti la igualtat de drets real entre dones i homes i fer-ho a través d'un ventall complet de mesures en tots els àmbits, com deia abans, i en particular, i entre d'altres, una millor conciliació entre la vida familiar i l'activitat professional, que aquesta Llei, de fet, és un gran pas endavant, però que, de fet, afecta només una part de la població.

Per tant, el que penso que avui aprovarem és un text fonamental, un text important, un text que serà de referència, però que evidentment haurem de treballar molt i molt perquè sigui possible per a totes les persones que vivim a Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, el senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, ens trobem avui davant d'una llei molt important, molt esperada per diversos col·lectius de treballadors i treballadores de les administracions públiques de Catalunya, que suposa un avenç en les polítiques socials i d'equitat de gènere, i que formava part de les prioritats del pacte del Tinell, i abans també del programa electoral del meu Grup Parlamentari, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Cal, però, reconèixer, en el moment de la seva aprovació, el paper fonamental jugat per les organitzacions sindicals representatives del personal de les administracions públiques. Han fet propostes, les han exigint, les han negociat, i han insistit en la seva conversió en llei.

Cal no oblidar que lleis com la del 2003 no es van poder aplicar perquè mancava el desplegament reglamentari.

L'abril del 2005, per exemple, Comissions Obreres urgia el Departament de Governació a negociar un pla per conciliar treball i vida familiar, plantejant la necessitat de refondre la normativa existent. Ara es fa i es guanya així, amb major seguretat jurídica.

Cal recordar també que l'Acord general de novembre de 2005 sobre condicions de treball del personal de l'àmbit d'aplicació de la Mesa General de Negociació de l'Administració de la Generalitat, signat per Govern i sindicats, dedicava un apartat a mesures referents a conciliació del treball amb la vida familiar que està en l'origen de la Llei que avui aprovem. Així, s'establia l'equiparació de les unions estables de parella, tan heterosexuals com homosexuals, i els matrimonis, i s'establia l'equiparació entre filiació biològica i les adopcions i acolliments. Totes dues equiparacions són a la Llei. Com també hi són altres principis fonamentals: l'avenç des del concepte de conciliació cap al de reorganització; la superació de la concepció natalista de l'anterior normativa; la coresponsabilitat d'homes i dones en la cura dels menors o persones dependents; la regulació de diversos tipus d'excedències; els permisos vinculats a l'afiliació, la convivència i la família, entre els quals es poden destacar els motivats per atendre fills discapacitats; la regulació de reduccions de jornada per a les mateixes finalitats; el ja esmentat, també, permís de paternitat de quatre setmanes, que ha de permetre una major implicació de tots dos membres de la parella en l'atenció als fills, o la incorporació de mesures relacionades amb la violència de gènere. El balanç, des del punt de vista del meu Grup, és claríssimament positiu.

Però també voldria introduir un element de reflexió. Aquesta Llei obliga, com és lògic, els ajuntaments i els altres ens locals, a més a més de la Generalitat. En el ajuntaments produirà, doncs, determinats efectes en l'organització del treball, i també conseqüències econòmiques; en els grans ajuntaments, sobretot, efectes de tipus econòmic; en els petits pot produir dificultats en l'organització dels serveis. Aquest aspecte, paradoxalment, no es contemplava en el projecte inicial, i dic «paradoxalment» perquè el Departament de Governació és l'encarregat també dels temes relacionats amb el món local.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per això el meu Grup va presentar una esmena d'incorporació d'una nova disposició transitòria, que després donà lloc a una esmena conjunta amb PSC i Esquerra Republicana, i finalment, a una transacció incorporada com a disposició transitòria segona. La finalitat és molt clara: la Generalitat no es pot desentendre de les repercussions de la Llei en els municipis i, en conseqüència, Govern i entitats municipalistes han d'avaluar l'impacte de la Llei en els pressupostos municipals, i la Generalitat ha de garantir els recursos necessaris als ajuntaments. Aquesta disposició, lluny de posar pegues a la Llei, ha de ser la garantia que la seva aplicació real no es limiti tan sols a l'àmbit de la Generalitat i que arribi, en canvi, de veritat, a tots els municipis de Catalunya.

Voldria agrair, finalment, la tasca sempre eficaç del lletrat Ismael Pitarch, dels diputats i diputades de la Ponència i, permetin-me també, en concret, de la diputada del meu Grup Dolors Clavell, que en els moments de negociació de l'Estatut em va substituir a la Ponència.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem a votació, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 56 vots a favor i 67 vots en contra.

Posem ara a votació les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en primer lloc votarem l'esmena número 9 d'aquest Grup Parlamentari –la número 9.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 14 vots a favor i 110 vots en contra.

Votarem ara, seguidament, la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 56 vots a favor i 68 vots en contra.

Es passa a la votació del text del Dictamen sobre el Projecte de llei, amb unes esmenes tècniques i d'altres proposades pels ponents, que totes elles compleixen els requisits que estableix l'article 112.5.

Comença la votació.

El Projecte de llei de mesures de conciliació de la vida personal, familiar i laboral del personal al servei de les administracions públiques de Catalunya ha estat aprovat per 123 vots a favor i 1 vot en contra.

Modificació de l'ordre del dia

Els comunico, senyores diputades i senyors diputats, que a sol·licitud dels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans per Canvi, Partit Po-

pular de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa es proposa d'incloure un nou punt en l'ordre del dia d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, atès que ha complert tots els tràmits parlamentaris que li permeten d'ésser-hi inclòs.

El nou punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat del Projecte de llei d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona, i de concessió d'un crèdit extraordinari i d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat per al 2006.

Hi ha cap objecció? (Pausa.) Doncs, no havent-hi cap objecció, considerem acceptada aquesta proposta, que se substantiarà com a punt número 5 de l'ordre del dia.

Projecte de llei de modificació de l'article 81 del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (tram. 200-00049/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de modificació de l'article 81 del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya.

Atès que el debat de la totalitat va tenir lloc fa molt poc i que els grups parlamentaris no han presentat esmenes, i a més a més tinc entès que els grups en renunciarien a fixar la seva posició –és així? (pausa)–, doncs, si ningú no demana per intervenir passarem directament a la votació. (Remor de veus.) Doncs, si és així, passem a la votació.

Comença la votació del text del Dictamen sobre el Projecte de llei.

El Projecte de llei de modificació de l'article 81 del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya ha estat aprovat per 123 vots a favor.

Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2003 (tram. 257-00003/07)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2003. D'acord amb l'article 163.5, presenta l'Informe l'il·lustre senyor Joan Colom i Naval, síndic major de la Sindicatura de Comptes.

El síndic major de la Sindicatura de Comptes (Sr. Joan Colom i Naval)

Molt honorable president, és un honor per al síndic major, com a representant de la institució, i per a mi a títol personal, adreçar-me al Ple del Parlament de Catalunya per presentar l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de l'exercici 2003.

Sóc conscient que l'ordre del dia del Ple és força carregat, però permetin-me que els remarqui el caràcter històric –potser modestament històric– d'aquest punt

de la seva agenda. En efecte, aquesta compareixença és una innovació introduïda en la darrera modificació del seu Reglament, que arreglera o equipara el Parlament de Catalunya amb la pràctica de la majoria de països del nostre entorn i, alhora, recupera la tradició històrica, ja que les institucions predecessores de la Sindicatura de Comptes, durant l'edat mitjana, també informaven les Corts.

Amb el tràmit d'avui en el Ple del Parlament, aquest nou procediment clou el procés pressupostari iniciat amb l'aprovació del pressupost en aquest mateix hemicle a la tardor del 2002. Tanca així, de manera circular, l'exercici 2003, amb la liquidació del pressupost i el retiment de comptes del Govern al Parlament, i hi dóna la importància que fins ara únicament assolia la presentació dels pressupostos en la seva fase inicial. Perquè la Sindicatura presenta el seu Informe sobre el Compte general, però qui ret el compte davant dels representants del poble de Catalunya és l'executiu. Sens dubte és molt important, i probablement més atractiva, l'aprovació del pressupost, que materialitza el programa polític per al futur exercici, però des del punt de vista de la salut democràtica d'un país és tan o més important analitzar el que finalment s'ha executat, el que s'ha fet de veritat. Amb aquest control de comptes es mesura, en definitiva, la responsabilitat democràtica dels governants.

Ara bé, senyor president, no puc menystenir que aquest control perd eficàcia com més gran és el desfasament temporal entre l'exercici considerat i el seu examen davant del Ple. En aquest context, no em puc estar de recordar que el 2 de desembre de 2004, és a dir, fa més d'un any, un altre català, el senyor Fabra i Vallès, en la seva qualitat de president del Tribunal de Comptes de la Unió Europea, va presentar al Parlament Europeu l'informe anàleg sobre el Compte general 2003 de la Unió Europea, i que al País Basc ja procedeixen a l'examen del Compte del 2004. Els garanteixo que aquest retard no és únicament imputable a la Sindicatura de Comptes i que, si es vol reduir de forma significativa, caldria plantejar-se la revisió de la normativa vigent a Catalunya.

Com a novetats més significatives del procediment remarcaré la creació d'una ponència al si de la mateixa Comissió parlamentària de la Sindicatura de Comptes i la presentació de l'Informe al Ple per part del síndic major abans del debat del Dictamen adoptat per la Comissió. Aquest fet fa que aquesta presentació de l'Informe de la Sindicatura sigui forçosament breu i de caràcter genèric, atès que ja ha estat tractat amb profunditat tant per la Ponència com per la Comissió de la Sindicatura de Comptes.

Aquest informe dóna compliment a l'article 8.2 de la Llei de Sindicatura, que estableix que la Sindicatura ha d'examinar i comprovar el Compte general de la Generalitat i elaborar el corresponent informe per al Parlament. Atesos l'amplitud i volum dels comptes anuals, aquest no pot ser un informe que es plantegi com a objectiu principal l'avaluació de la gestió, sinó que es tracta d'un informe de regularitat que abasta l'actuació financera i legal dels comptes inclosos en el volum I, sector administratiu, i, d'altra banda, els comptes inclo-

sos en el volum II, corresponents a les diputacions provincials, als organismes autònoms de caràcter comercial, industrial i financer, a les empreses públiques, així com els de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les seves empreses filials, que es presenten de forma individualitzada per a totes i cada una d'elles. La presència dels comptes de les diputacions provincials pot semblar que trenqui una mica l'homogeneïtat institucional, però és una conseqüència obligada de la disposició addicional quarta de l'Estatut de 1979.

La Sindicatura de Comptes duu a terme anualment, d'acord amb el seu pla de treball, una sèrie d'informes de fiscalització sobre determinats aspectes concrets en relació amb els ens que formen part del Compte general de la Generalitat i en un abast del treball més ampli que el present Informe.

Dins d'una altra banda, amb la propera cobertura de les places d'auditor confio que aviat la Sindicatura podrà augmentar el nombre d'informes d'avaluació de la gestió econòmica.

Senyores i senyors diputats, la Resolució 220/V del Parlament de Catalunya, de 17 de desembre del 96, insta la Sindicatura a efectuar la consolidació de tots els comptes de la Generalitat a partir de 1996 referents al sector administratiu i al sector empresarial. En canvi, l'article 80 de la Llei de finances públiques diu que la Sindicatura de Comptes uneix al Compte general els comptes de les empreses públiques, però no parla de cap mena d'integració o consolidació. És parer reiterat, i es reitera en aquest Informe de la Sindicatura, que, tècnicament, seria més adient encarregar aquesta tasca de consolidació al mateix Govern. No sembla gaire apropiat que qui revisa els comptes sigui el qui els ha preparat. Tanmateix, aquesta és la normativa vigent i, si escau, caldria reconsiderar el tema en l'àmbit de l'adequació que caldria fer de la Llei de finances públiques de Catalunya als nous temps i, particularment, a la nova delimitació del sector públic que suposa el SEC-95, és a dir, el sistema europeu de comptes.

En tot cas, i en aquest sentit, des d'un bon principi, la Intervenció General de la Generalitat ha preparat una sèrie d'estats consolidats del sector administratiu que ret conjuntament amb el Compte general, però no prepara un conjunt d'estats equivalents referents al sector empresarial.

No els cansaré comentant els estats consolidats del 2003 inclosos al Compte general, eh?, i trobo més interessant comentar les dues novetats més importants d'aquest exercici. D'una banda, l'estabilitat pressupostària i, de l'altra, el Pla de sanejament.

Quant al Pacte d'estabilitat, el Pacte d'estabilitat i creixement va ser adoptat pel Consell Europeu de 17 de juny del 97 i va introduir certes normes pressupostàries de general aplicació a la Unió Europea. Als nostres efectes, cal destacar l'establiment d'un límit del 3 per cent del PIB per al dèficit públic, definit segons normes del SEC-95. A Espanya, per tal de donar-li compliment, es van promulgar dues lleis: la 18/2001, de 12 de desembre, i la Llei orgànica 5/2001, de 13 de desembre, complementària de l'anterior, per tal d'implicar les comunitats autònomes amb l'objectiu d'estabilitat.

Aquestes dues lleis han estat modificades posteriorment el 2006, però, evidentment, aquesta modificació no afecta l'exercici 2003. La Llei orgànica complementària 5/2001 fixa la necessitat de presentar un pla econòmic de sanejament per a aquelles comunitats autònomes que no hagin elaborat o liquidat els seus pressupostos en situació d'equilibri, en termes de dèficit no financer i en el perímetre de consolidació establert, segons norma SEC.

Adicionalment, cal recordar que, per acord de Govern de la Generalitat de 20 de gener de 2004, es va encarregar a la Intervenció General de la Generalitat, sota supervisió d'un grup d'experts, l'elaboració d'un informe sobre la situació econòmicofinancera de la Generalitat a 31 de desembre 2003. Aquest informe va incloure dades agregades sobre els pressupostos consolidats de la Generalitat per al 2003, i es van aplicar també criteris 95. Segons la memòria presentada per la mateixa Intervenció sobre el Compte general, cal considerar aquest informe de situació com a part dels comptes 2003. Comentaré, per tant, breument, les seves diferències respecte al dèficit no financer i a l'endeutament. Pel que fa al dèficit no financer, el resultat pressupostari consolidat mostra un superàvit per a operacions no financeres de 284 milions d'euros, mentre que l'informe de situació inverteix el signe del saldo i ofereix un dèficit no financer de 1.177 milions d'euros. Les diferències corresponen a dos tipus d'ajustament. Primer, ajustaments SEC-95 per un import de 834 milions d'euros. És a dir, ajustaments que deriven de diferències en la consideració del perímetre d'entitats a consolidar, segons els estats addicionals i les normes SEC-95, que són les que estan en vigor ja el 2003. I també, el tractament comptable diferent de determinades operacions. Els més rellevants són els següents: 269 milions d'euros d'operacions en censos emfitèutics durant aquest exercici 2003, que cal considerar ingressos financers i que, per tant, cal deduir del resultat no financer; 150 milions d'euros de diferències entre obres certificades i transferències rebudes per GISA i Regsa, que cal considerar més despesa efectiva; 108 milions d'euros provenen de l'aplicació del criteri de cobrament efectiu i no el del meritament en els tributs cedits per l'Estat; transferències de l'Estat registrades com a drets a cobrar que l'Estat no ha reconegut com a obligacions a pagar, per un import de 101 milions d'euros, i altres conceptes diversos, com dèficits de la universitat, etcètera, per un total de 206 milions d'euros.

L'altra gran element diferencial prové de l'ajustament per desplaçament de despesa: 627 milions d'euros, que figura en el quadre 2k de l'Informe. Aquest ajustament correspon a la diferència entre els desplaçaments de despeses meritades en un exercici i registrades en el següent, entre els exercicis 2002, 2003 i 2004. A efectes del càlcul del dèficit no financer generat, remarco la paraula *generat*, en l'exercici 2003, l'informe de situació –i en això coincidim– va calcular com a ajustament l'import net d'aquests efectes en 627 milions d'euros.

Quant a l'endeutament, l'informe de situació va estimar l'endeutament viu a 31 de desembre de 2003 per al conjunt del sector públic de la Generalitat, en 17.363 milions d'euros, dels quals 13.870 serien deute financer. L'endeutament total que mostra el Compte general,

de l'endeutament consolidat 8.248 milions d'euros, es veu augmentat en aplicar els criteris SEC-95, perquè a més d'incloure l'endeutament de l'Administració General del Servei Català de Salut i les entitats gestores de la Seguretat Social, inclou també l'endeutament de les societats públiques, dels ens públics, de les societats de participació majoritària, dels consorcis amb participació majoritària, més la part alíquota d'endeutament d'alguns altres consorcis en els quals la participació de la Generalitat és minoritària.

Segons les dades de l'informe de situació, verificades per la Sindicatura, l'endeutament financer del sector administratiu i d'aquelles entitats que computen a efectes SEC-95, a 31 de desembre de 2003, era de 9.672 milions d'euros.

Atès que el resultat, tant de la liquidació del pressupost del 2003 com del pressupost inicial per al 2004, en termes SEC-95, era de dèficit, la Generalitat de Catalunya va preparar el preceptiu Pla de sanejament per presentar-lo davant del Consell de Política Fiscal i Financera. El Pla va recollir les principals mesures correctores a aplicar en matèria d'ingressos i despeses i d'evolució prevista dels pressupostos durant el període 2005-2008, per tal d'assolir l'objectiu d'equilibri pressupostari, en termes SEC-95, l'exercici 2008.

Finalment, el Pla de sanejament presentat va ser aprovat en la sessió del 14 de setembre de l'any 2004 pel Consell de Política Fiscal i Financera. Segons aquest Pla, i d'acord amb la Llei d'estabilitat pressupostària, el Consell de Política Fiscal i Financera va fixar com a objectiu per a Catalunya, per a l'exercici 2004, un dèficit del 0,11 per cent del PIB estatal previst. Segons el Pla de sanejament, l'equilibri en el dèficit no financer s'assoleix o s'assolirà l'exercici 2008.

El compliment del Pla de sanejament requerirà el recurs de l'endeutament per poder-lo finançar. I s'ha previst centralitzar tot l'endeutament del sector d'administracions públiques en l'Administració general de la Generalitat. Es preveu que el volum total del deute s'incrementarà en 3.025 milions d'euros durant el període 2005-2008. En termes de percentatge del PIB de Catalunya, passaria del 7,31 per cent, el 2004, a un 7,44 el 2008, i s'incrementaria, per tant, en un 0,13 per cent.

Tal com assenyala el mateix Pla, la seva execució pot comportar severes restriccions pressupostàries, que difícilment seran sostenibles si no es disposa de majors recursos derivats d'una millora del sistema de finançament. En examinar el compte general 2004, la Sindicatura analitzarà el compliment del primer any del Pla.

Arribo, senyor president, al final. Un cop conegut el dictamen de la Comissió de Sindicatura de Comptes al Parlament, la Sindicatura de Comptes de Catalunya es congratula que es proposi aprovar l'Informe, ja que suposa un reconeixement de la feina feta per la institució. El que ens hauria de preocupar és que no l'aproveessin, per suposat. Però sóc i som conscients que l'acte polític bàsic d'avui és l'aprovació del Compte general de la Generalitat, és a dir, la gestió del Consell Executiu.

En l'Informe de la Sindicatura queden reflectides algunes deficiències de la gestió pressupostària de l'exercici 2003 i algunes preocupacions respecte de la situació

econòmica de la Generalitat en aquell exercici. Remarcaré, si de cas, la preocupació per la reiteració i persistència d'irregularitats ja denunciades en precedents informes de la Sindicatura de Comptes, i pel fet que el 2003 s'hagi continuat i, fins i tot, reforçat la tendència a desplaçar despesa cap a l'exercici següent, pràctica particularment freqüent, en aquest exercici, per l'Administració sanitària i que no constitueix una mostra de bona disciplina financera.

Al terme d'aquesta primera intervenció d'un síndic major davant del Ple del Parlament, voldria, en primer lloc, fer constar l'agraïment de la Sindicatura pel suport que ha rebut del Parlament al llarg de la legislatura, començant per la dotació pressupostària, ja que, com saben, a l'Administració pública el que no figura al pressupost no existeix. Però també voldria, conscient del principi de la continuïtat institucional, encoratjar l'actualització de la normativa pressupostària catalana, i molt particularment l'escurçament dels terminis de tancament, retiment i revisió dels comptes, de forma que els calendaris catalans estiguin més d'acord amb el nostre entorn a la Unió Europea.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, il·lustre síndic major de la Sindicatura de Comptes. Ara, poden fixar la seva posició sobre l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya els grups parlamentaris i, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyor síndic, per la seva exposició.

En primer lloc, des de Convergència i Unió, volem manifestar la nostra satisfacció per arribar en aquest punt. Esperem que, amb aquest informe, es tanqui el cercle del que, sens dubte, haurà estat l'exercici pressupostari més fiscalitzat i més analitzat de la història de la hisenda pública. I si no fixem-nos, sobre el 2003 tenim l'Informe i la memòria de la Intervenció General de la liquidació al pressupost, l'Informe dels experts sobre la situació financera de la Generalitat l'any 2003, l'Auditoria de gestió de l'any 2003, el Llibre de bon govern que també s'hi refereix o contraposa, el Pla de sanejament 2005-2008, arran de la situació a 31 de desembre del 2003, els Anuaris econòmics i financers del 2003 i del 2004 i, finalment, el present Informe de la Sindicatura de Comptes. Déu n'hi do! No cal ser un expert per saber que, a efectes de fiscalització, en una situació de normalitat institucional i política, en el primer que he citat, el de la liquidació i aquest darrer, el d'avui, el de la Sindicatura de Comptes, n'hi hauria d'haver prou, però està clar que la normalitat institucional i política no ha estat, precisament, el que ha caracteritzat el tripartit. I la veritat és que, un cop vistos i analitzats tots els documents, tots els que he citat, doncs, justament les conclusions són les contràries a les preteses i queda evident que nosaltres els vam deixar unes finances sòlides i una administració plenament solvent. I m'explicaré.

Mirin, de tots aquests documents a què m'he referit, n'hi ha de dos tipus. Per una banda, n'hi han uns que s'han fet amb una única finalitat mediàtica, per ser presentats als mitjans de comunicació amb l'objectiu de donar una visió de com ho fèiem de malament des de Convergència i Unió i tan malament com els vam deixar les finances de la Generalitat; però, per altra banda, hi ha en aquells informes –inclòs el que avui presentem– informes rigorosos, seriosos, que no tenen com a finalitat un titular de diari, sinó que són els que s'han d'enviar a institucions, a mercats financers, etcètera, i en aquells llocs, evidentment, que no estan per romanços.

Comencem, però, per valorar l'Informe de la Sindicatura que avui ens ocupa. D'aquest informe en destacaria el següent: la gran majoria d'observacions fan referència –i vostès, els grups parlamentaris, ho saben– a discussions de puresa comptable i a diferents criteris d'aplicació de normativa de comptabilitat pública. Discussió entre el criteri de la Intervenció General i el criteri de la Sindicatura. I això és així, malgrat vostès li vulguin donar una categoria o una dimensió política. I ho saben. Cap conseller ni cap director general, ni dels d'abans ni dels d'ara, es dediquen a passar comptabilitat, a fer comptable, a interpretar normativa, si aquesta despesa va cap a aquí o aquesta despesa va cap a allà; i això, vostès, ho saben. Això correspon a la Intervenció General i a tots els interventors delegats, però vostès, amb la Resolució d'avui, «erre que erre» a voler crear un problema de dimensió política, quan és estrictament tècnic, i ho saben.

De tots els comptes de la Generalitat del 2003, de tots, els departaments i organismes, de tota la despesa feta de l'Administració de la Generalitat, sols hi ha dos reparaments de dues intervencions delegades, sols dues i per a uns temes molt concrets, un referent a la Biblioteca de Catalunya i l'altra, a l'Institut de les Lletres Catalanes. Fer el que vostès fan avui, amb la Resolució que avui es vota, i treure de mare algunes observacions no és desautoritzar els polítics del moment o reprovar-los, no –no–, és desautoritzar i reprovar el 99 per cent dels interventors delegats que han signat i han validat tots els comptes del 2003, així com també és reprovar o desautoritzar la mateixa Intervenció General.

Però, què més diu aquest Informe de la Sindicatura? Pel que fa a l'endeutament, tants números i tants gràfics que vostès han presentat a la premsa, arriba el present informe de la Sindicatura i, tenint en compte absolutament tot l'endeutament, fa la següent afirmació categòrica: «Pel que fa a l'endeutament a llarg termini, la càrrega financera representa un 7 per cent inferior al 25 per cent establert com a màxim», pàgina 88. Es pot dir més alt però no es pot dir més clar.

I pel que fa a l'endeutament a curt termini, exactament el mateix, quan l'Informe de la Sindicatura afirma que en cap cas s'ha superat el límit legalment establert. Potser haurien de ser alguns grups parlamentaris, no pas el nostre, els que haurien de donar alguna explicació.

Pel que fa a contractació, cap observació, cap, ho repetixo, en matèria de contractació. Tanta brama, tant insinuació maliciosa durant aquests dos anys i mig, arriba l'Informe de la Sindicatura de Comptes i no fa referència a cap illegalitat o irregularitat en matèria de contractació. I no estem parlant de «calderilla», estem

parlant de 7.172 contractes per un import gairebé total de 4.000 milions d'euros. Amb tanta insinuació durant tant de temps, suposo que entendran que m'hi refereixi i que subratlli aquesta circumstància.

Pel que fa al compliment de les recomanacions fetes el 2002 i que calia aplicar durant el 2003, no ha estat possible perquè era impossible el seu compliment, per la senzilla raó que dites recomanacions, i avui el síndic s'hi ha referit, van arribar i van ser presentades ben entrat l'any 2004; per tant, el 2003 no es podien complir les recomanacions del 2002.

Pel que fa a algun comentari de l'Informe referent a la manca de documentació enviada a la Sindicatura per fer aquest Informe, això ja ho explicaran vostès, perquè, com saben, la documentació per fer aquest Informe que presentem avui aquí s'envia al llarg del 2004 i el 2004 nosaltres no hi érem, ja hi eren vostès, o alguns encara hi eren.

Dit això, i tenint en compte el present Informe i tots aquests altres a què m'he referit, rigorosos, seriosos, que s'han fet sobre l'any 2003, a quines conclusions podem arribar de com ho vam deixar o de com s'ho van trobar? Doncs, miri, crec que podem fer les següents afirmacions literals, a tall de conclusions.

Primera. «Com a resultat de la política de la Generalitat en els últims anys» –referit als últims anys de Convergència i Unió– «per reduir el dèficit del pressupost, l'any financer 2003 s'ha tancat amb un pressupost equilibrat. El pressupost de la Generalitat del 2003 s'ha caracteritzar per una gran capacitat de crear estalvi.» I això no ho dic jo, això ho diuen vostès a la pàgina 21 d'aquest Anuari financer 2003 que ha publicat el Departament d'Economia i Finances, Direcció General de Política Financera –pàgina 21.

Segona conclusió o afirmació. «Val la pena destacar la reduïda càrrega financera de la Generalitat de Catalunya que sempre s'ha mantingut per sota el límit legal de la LOFCA, fet que demostra aquest esforç de contenció del nivell d'endeutament que la Generalitat manté des de fa anys. Els *ratings* confirmats a principis de l'any 2004 reflecteixen un manteniment respecte del 2003, fet que denota una estabilització de la solvència de l'entitat.» I això què, m'ho invento jo?, ho diu el meu Grup Parlamentari? No; simplement llegeixo un altre document que també ha publicat el Departament d'Economia i Finances, que és l'Informe financer anual, en aquest cas, 2004.

Tercera conclusió i afirmació que podem destacar. Pel que fa a les causes del famós dèficit, aquest dèficit que surt resultant d'un canvi d'aplicació de criteris normatius comptables, és a dir, a resultes de l'aplicació de les normes SEC 95, vostès sempre ho han deixat entendre com si aquest dèficit hagués sortit o fos el resultat d'una mala gestió. I nosaltres sempre ho hem negat. I per què ho hem negat? Doncs, perquè aquest dèficit és per un canvi d'aplicació normativa i, a més, hi han unes causes objectives que en cap cas responen a mala gestió; és més, responen a tot el contrari.

Mirin, jo he trobat un document que sintetitza molt les causes i raons d'aquest suposat dèficit. I com que està molt ben sintetitzat, jo els llogiré literalment per a la

meva argumentació. En aquest cas està en castellà, i diu el següent.

«Causas del déficit actual» –del de la Generalitat el 31 de desembre del 2003. «Hasta el momento se han apuntado las razones por las cuales se han producido diferencias entre el resultado de la liquidación presupuestaria y cálculo del resultado según norma SEC, que supone pasar de una situación de superávit a una de déficit.» És a dir, aquí reconeix que és per un canvi d'aplicació de normativa. Diu: «Ahora bien, entre las causas objetivas por las cuales se ha producido esta situación de desequilibrio, cabe destacar los siguientes puntos.» I en destaca quatre, només quatre.

«1. Gasto sanitario. La evolución de los presupuestos consolidados del Servicio Catalán de la Salud y del Instituto Catalán de la Salud se debe, entre otras causas, al envejecimiento de la población, a la fuerte corriente migratoria, al incremento del coste de determinados tratamientos de tecnología punta, al aumento del gasto de los tratamientos a desplazados residentes en otras comunidades autónomas y a la evolución del gasto farmacéutico. Estas cuestiones no han sido convenientemente compensadas por un incremento de los ingresos recibidos por la Generalitat de Catalunya; por tanto, deberían formularse mecanismos financieros y jurídicos necesarios para posibles insuficiencias de futuro.

»Segunda causa objetiva: gastos sociales. La evolución de los presupuestos consolidados del Departamento de Bienestar y Familia y el Instituto Catalán de Asistencia y Servicios Sociales responde a la necesidad de abordar una política de soporte a la familia, de atención a la tercera edad y a los disminuidos y a otros colectivos con riesgo de exclusión social, acorde con la desarrollada en el entorno estatal y europeo, y como respuesta a las cuestiones particulares de la sociedad catalana.

»Tercera causa objetiva del déficit: inversiones en infraestructuras. El acusado déficit en infraestructuras existente en Cataluña, agravado por la escasa inversión de la Administración del Estado en esta comunidad durante los últimos ejercicios, junto al hecho de que no está incluida dentro del Objetivo único de los fondos Feder, y, por tanto, recibe menores recursos que otras comunidades autónomas, ha comportado que la Generalitat deba haber suplido estas insuficiencias con un mayor esfuerzo inversor.»

I quart motiu del dèficit: «Gasto de entidades y empresas públicas. El sector público empresarial ha experimentado un notable crecimiento en los últimos ejercicios dado que buena parte del incremento de las inversiones se ha instrumentado a través del mismo.» I s'acaben «las causas objetivas del déficit».

I això qui ho escriu?, qui ho publica?, algun tècnic de Convergència i Unió? No, no, no; això ho escriuen i ho publiquen vostès, en un document que es diu Plan de saneamiento de la Comunidad Autónoma de Catalunya 2005-2008, que és justament el Pla que vostès van enviar oficialment al Ministeri d'Hisenda. I, està clar, allà no estan per segons quins sopars de duro; allà s'han de dir les coses com són.

I els en diré més, si el motiu d'aquest «dèficit», entre cometes, és aquest que he llegit, és a dir, més despesa sanitària, major despesa social i un gran esforç inversor,

amb els recursos més que limitats i sense pujar la pressió fiscal, i mantenint, com diuen i publiquen vostès, la màxima solvència de la institució, doncs, escoltin, benvingut sigui, i tant que sí! Vostès ara, per exemple, amb més recursos han fet menys, i, a sobre, han pujat la pressió fiscal. Mirin si n'és de diferent la cosa! Aquí sí que es podien fer valoracions polítiques.

Per tant, la síntesis del 2003, segons vostès i segons les seves publicacions i els informes de la Sindicatura i de la Intervenció General..., es podria resumir en el següent: solidesa financera, endeutament per sota els límits legalment establerts, polítiques públiques clares i precises per donar resposta a les necessitats de la gent i als reptes del país, malgrat les enormes limitacions pressupostàries, i sense haver de recórrer a un increment de la pressió fiscal.

Per la qual cosa no puc, i ateses les circumstàncies, més que felicitar els responsables polítics del moment, cosa que haurien d'haver fet vostès en comptes de dedicar-se tant i tant i amb tants documents a intentar intoxicar en aquesta matèria, perquè, com diu aquell, algú pot pretendre enganyar una persona durant molt temps o a moltes persones durant poc temps, però el que no es pot pretendre és enganyar a molta gent durant molt temps. I aquest és, justament, el punt a què hem arribat. La seva obstinada voluntat de desmerèixer i desprestigiar l'acció de Govern de Convergència i Unió també en l'àmbit econòmic i financer queda totalment desmentida; no pas pel que digui jo, no pas pel que diu el meu Grup Parlamentari, sinó –i ja és fort– pel que diuen i sobretot pel que publiquen vostès mateixos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyora síndica, senyors síndics, senyores i senyors diputats..., el Dictamen que avui portem al Ple del Parlament permet l'aprovació del Compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici 2003, que vull recordar que és el darrer exercici del Govern de Convergència i Unió amb el president Pujol i el conseller en cap Artur Mas al capdavant. És cert que encara queden per veure diversos informes de fiscalització de la Sindicatura que tenen a veure amb aquest període de Govern i que, pel calendari legislatiu, sembla que no es podran acabar de veure en aquesta legislatura.

En qualsevol cas, i referint-nos avui al debat que ens porta aquí, que és el Compte general del 2003, jo crec que, d'acord amb les dades aportades per l'Informe de la Sindicatura de Comptes, el Grup Parlamentari socialista ha d'expressar la seva preocupació per la gestió dels recursos de la Generalitat durant el període analitzat. Vull recordar que aquests recursos són els de tots els catalans i de totes les catalanes. En qualsevol cas, no ha estat cap sorpresa l'Informe de la Sindicatura de

Comptes; es correspon amb l'Informe economicofinancer que va fer la Generalitat, el Govern de la Generalitat, en relació amb la situació de la Generalitat en el moment de l'entrada del nou Govern.

Les conclusions de l'Informe de la Sindicatura de Comptes confirmen els resultats que es van deduir d'aquest Informe economicofinancer encarregat pel Govern. En són exemple dues grans magnituds: dèficit no financer per a l'any 2003, 1.177 milions d'euros, en realitat 1.264, un cop fets els ajustaments per la Intervenció General de l'Administració General de l'Estat, que contrasta amb el superàvit no financer de 284 milions d'euros que presentava el resultat de 2003, i una despesa desplaçada de 2.903 milions d'euros, amb un increment de 627 milions d'euros en relació amb l'any 2002.

A l'hora d'encarar la confecció dels pressupostos i, sobretot, l'execució d'aquests, el rigor dels governs de Convergència i Unió no era la seva principal virtut. De l'anàlisi de l'execució i de la liquidació dels pressupostos de la darrera legislatura de Convergència i Unió, que té la seva culminació en els últims, de l'any 2003, hom treu la conclusió que no s'hi miraven gaire a l'hora de gestionar els recursos de tots nosaltres. Van ser –i, en tot cas, nosaltres en traiem una altra conclusió– uns pressupostos que es van fer servir com a plataforma electoral del candidat de Convergència i Unió a la presidència de la Generalitat, que de ben poca li va servir, perquè les eleccions, amb vots populars, les va perdre.

La situació que vostès van deixar, des del punt de vista financer, no era fàcil, i malgrat això la gestió del Govern Maragall ha estat rigorosa, transparent i eficaç, ja que s'ha augmentat i doblat, fins i tot, la inversió *per capita* comparativament amb el darrer exercici pressupostari de Convergència i Unió.

Però anem a pams. A l'exercici 2003, els comptes del Govern de la Generalitat es van tancar formalment amb un superàvit comptable de 284 milions d'euros; les obligacions contretes sumaven 16.732 milions d'euros, mentre que els drets liquidats eren de 17.016 milions d'euros.

L'exercici 2003, però, i vostès ho saben, faltaria més, era el primer que calia presentar la liquidació equilibrada segons els criteris de la Llei d'estabilitat pressupostària. Això va obligar a efectuar determinats ajustos, segons el SEC 95, com ara incloure en els comptes generals els dèficits presentats per les universitats públiques, les empreses gestores d'inversions o les ampliacions de capital d'algunes empreses públiques.

En aquest sentit es van comptabilitzar, per exemple, els dèficits corresponents als ajustaments de les universitats, 89 milions per transferències a la televisió, 269 milions per censos emfitèutics, 150 milions pel dèficit de GISA i Regsa, i 135 milions corresponents a transferències de l'Estat pendents de pagament.

Després d'aquests ajustaments l'Informe conclou que l'exercici 2003 es va tancar amb un resultat negatiu provisional de 550 milions d'euros. A aquest resultat negatiu calia sumar-li'n 627 de despesa desplaçada, dels quals 410 corresponen a despesa sanitària, i d'això ja en parlarem, i s'arriba a un resultat negatiu de 1.177, en realitat, ho torno a repetir, 1.264.

Vet aquí que un resultat positiu es converteix en negatiu, i amb una diferència entre ambdues magnituds molt significativa. Amb aquest intent d'amagar la realitat el darrer Govern de Convergència i Unió va comprometre despesa, no la va explicar, per tant, no la va comptabilitzar en l'exercici del 2003, i se la va trobar el nou Govern: 2.903 milions d'euros de despeses contraes i acumulades fins l'exercici de 2003, però, ho torno a repetir, no comptabilitzades, dels quals 2.193 corresponien a despesa sanitària.

Respecte al deute sanitari, cal reconèixer la feina feta pels consellers Castells i Geli en abordar el problema dels dèficits sanitaris que llastraven el pressupost del nostre país, i fer-ho com s'ha fet, és a dir, des de la visió que aquest és un problema no només de Catalunya sinó que aquest és un problema que afecta tot l'Estat.

L'endeutament del Govern de la Generalitat era també, en tancar l'exercici 2003, de 17.364 milions d'euros, dels quals 9.672 corresponien a endeutament financer controlat pel SEC 95. A aquesta xifra cal sumar-hi 4.197 milions de deute contret pel sector públic empresarial i 3.495 d'altres formes d'endeutament. Destaca el fort increment del deute no financer del 2003 respecte al 2002.

D'altra banda, la Generalitat tenia un saldo viu d'avalis concedits, a 31 de desembre, de 2.460 milions d'euros, dels quals 2.178 corresponien directament a avalis concedits pels diversos departaments. El 2003 es van pagar gairebé cinc milions corresponents a l'impagament d'empreses avalades. L'Informe, en aquest cas l'econòmicofinancer, destacava també com els departaments del Govern van haver de fer front a quasi tres milions d'euros per impagaments de crèdits de l'ICF, i assenyalava que hi havia venciments de prop de trenta milions d'euros no atesos. Per a l'any 2004 hi havia trenta milions d'euros més en anualitats que es podien considerar problemàtiques. Algú pot dir que això és un debat tècnic, però bé, en tot cas, els avalis els havia concedit algú a determinades empreses que ja sabíem –que ja sabien, eh?– que tenien problemes i que hi haurien d'acabar fent front els pressupostos públics.

Destacar també la càrrega financera que suposaven actuacions singulars realitzades fins al 2003 i que s'havien d'abonar durant el 2004. Aquests compromisos sumaven el total de 2.036 milions d'euros, incloent-hi aquí el capítol sanitari. La partida més important –1.640 milions d'euros– corresponia a inversions amb pagament per anualitats, en les quals destacava el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, amb 615; el d'Ensenyament, amb 217; la despesa sanitària de la Seguretat Social, amb pagaments compromesos per valor de 252 milions d'euros.

De l'Informe es constata també, des del nostre punt de vista, que les males pràctiques comptables detectades per la Sindicatura de Comptes no eren fruit de l'error. Els governs anteriors n'eren plenament conscients, perquè es repeteixen aquests errors, no només en l'Administració general de la Generalitat, sinó en els diversos organismes públics que també en depenen. Amb quina voluntat? Doncs, home, claríssima: la d'ocultar el deute.

La situació financera a encarar pel Govern obligava el nou Govern a ser curós, a ser rigorós i a ser transparent

en els comptes públics de la Generalitat. El Govern va acordar un pla de sanejament 2005-2008, que és aprovat pel Consell de Política Fiscal i Financera; pla de sanejament que comportava una reducció progressiva del dèficit fins a arribar a l'equilibri pressupostari l'any 2008. Doncs bé, aquest Pla de sanejament preveia, com vostès saben, per a l'any 2005 un dèficit de 651 milions d'euros. En realitat, per la informació de què disposem, i explicada en seu parlamentària pel conseller Castells, s'haurà tancat l'exercici 2005 amb un dèficit inferior a aquest, de 605 milions d'euros, de manera que el dèficit del sector públic de la Generalitat, als efectes del compliment del Pla de sanejament, serà de 605 milions d'euros.

També en la mateixa línia de reducció del dèficit, s'ha dut a terme un importantíssim esforç de reducció de la despesa ajornada, que no deixa de ser dèficit. Recordem que la despesa ajornada a finals del 2003 era de l'ordre de 2.900 milions d'euros i anava augmentant cada any en els darrers anys. De fet, l'augment de la despesa ajornada en aquell exercici va créixer en més de 600 milions d'euros. Doncs bé, en els anys que estem en el Govern, tant l'any 2004 com l'any 2005, hem pogut anar reduint la despesa ajornada, i l'any 2005 va haver-hi també una reducció molt important de la despesa desplaçada, sobretot en el capítol de sanitat –en concret, 396 milions d'euros–, de forma que el resultat real de l'exercici..., aquesta disminució de la despesa s'afegeix a la que ja havíem fet l'any 2004. En conjunt, els anys 2004 i 2005 hi ha hagut una reducció de 678 milions d'euros de la despesa ajornada, és a dir, un 23,4 per cent del total.

Si sumem la reducció del dèficit més la despesa ajornada, el resultat no financer de l'exercici 2005 serà de 209 milions d'euros. Vol dir que entre l'any 2003 i l'any 2005 el resultat no financer, el dèficit real, si vostès volen, del sector públic de la Generalitat haurà passat de 1.264 milions d'euros a 209 milions d'euros. Hi ha hagut, doncs, una reducció importantíssima dels dèficits dels comptes de la Generalitat.

Política, la que es fa avui, rigorosa, i el que és més important, transparent, que dona la mida exacta de l'eficiència d'ambdós governs, el que teníem l'any 2003 amb Artur Mas al capdavant, amb una gestió pressupostària que ens portava a un dèficit i una despesa desplaçada totalment desbocada, que anava augmentant d'any en any i que a la llarga anava en contra dels interessos del país, i el Govern d'avui, rigorós des del primer dia, de gestió acurada, reducció del dèficit en termes amplis, política eficaç, que a més a més ha portat a un augment real de les despeses d'inversió, que en concret s'han doblat: l'any 2003, 365 euros per habitant; l'any 2006, 691 euros per habitant. Com en tantes d'altres coses, també en matèria financera en tres anys s'ha demostrat que les coses les fem ben fetes, que hi ha diferències entre els governs, no tan sols en la gestió dels recursos actuals dels quals disposem, sinó encarant de front el problema de finançament que té Catalunya.

I, mirin, l'Estatut ja aprovat per la immensa majoria de ciutadans i ciutadanes ens aporta un nou model, ens aporta més recursos, i tot això amb l'impuls del Govern catalanista i d'esquerres del president Maragall aquí, i amb una majoria socialista, amb el president Zapatero,

al Govern d'Espanya. L'excusa que Catalunya tenia un mal finançament –que el tenia– no és una excusa per no fer bé les coses; és una excusa de mal pagador –que, per cert, també ho eren. En aquests darrers tres anys, els problemes de finançament eren bàsicament els mateixos, i el Govern de Catalunya i el conseller Castells han demostrat que les coses es poden fer bé.

És per totes aquestes raons que votarem en la seva totalitat el Dictamen elaborat per la Comissió de la Sindicatura de Comptes del Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Castells.

El Sr. Castells i Guasch

Honorable president –paradoxes de la vida–, afrontem el procediment relatiu a l'Informe sobre els comptes generals de Catalunya corresponent a l'any 2003, l'última legislatura, anterior..., del Govern anterior de Convergència, amb el suport també del PP, quan podem donar ja per acabada la present legislatura. Dic això perquè segurament no podem comparar el que ens deia ara el diputat socialista, i ens quedarà si de cas per a una propera legislatura poder fer aquest exercici de comparació.

Dic que és l'última del Govern de Convergència i Unió tot i sabent que el nou Govern va prendre possessió..., va tenir quinze dies més o menys, una quinzena de dies, a veure amb aquest exercici. Però diguem-ne que el segell o l'empremta del Govern anterior és tan fort que jo crec que sincerament se l'han d'atribuir, i veig que així ho han fet.

Una cosa que a mi sempre m'ha sorprès, i més després de llegir aquest Informe, és el fet que hem sentit durant tot aquest període de sessions que l'antic Govern sempre ens volia donar lliçons de bona gestió. I, francament, un cop llegit l'Informe, que a més a més s'encavalca amb altres informes, i sobretot amb l'Informe de la situació econòmicofinancera del 30 de desembre del 2003, crec que almenys podem dir, per començar, «de dubtosa gestió» en matèria econòmica i financera, tot i que el conseller Castells ja apuntava en aquest Informe que la classificava de «delicada».

Jo crec que, sincerament, Convergència ha fet allò de dir: «Home, la millor defensa és un bon atac», no? I, per tant, potser sí que és així, però jo em penso que un bri d'autocrítica no hauria estat de més, un cop llegit aquest Informe.

I anem una mica a les grans xifres, no?, que ens poden donar una mica de llum, tot i que algunes s'han dit, i potser serem una mica reiteratius. Tenim de destacar primerament, doncs, l'increment de l'endeutament, de 14.772 milions d'euros a finals del 2002 a 17.363 el 2003. L'increment suposa un 17 per cent i el 12 per cent del producte interior brut, del PIB. Si a això hi afegim el diferencial dels impostos que es paguen i no tornen, ja és bastant.

Això és un llegat de bona gestió? Dels resultats que es varen presentar, un superàvit de 284 milions d'euros, hem passat a unes pèrdues de 1.177 milions; que, de ben segur, em diran que això és motiu de fer servir el sistema SEC, el sistema europeu de comptes, però hi ha 627 milions d'euros provinents dels increments dels deutes desplaçats. Això és el que no entenem: si tan bona era la gestió, per què es tenien de desplaçar aquests deutes?

Per cert, aquest increment arriba a la xifra de 2.903 milions de despesa desplaçada, això és, 483.018 milions de les antigues pessetes –perquè els que encara tenen alguna dificultat a fer la conversió ho tinguin present–, o sigui, un 2,13 del producte interior brut. Crec que, francament, no es correspon amb aquesta xifra de poc endeutament que deien abans que tenia la Generalitat de Catalunya.

Jo crec que, bé, davant d'aquesta situació, no ho sé, el Govern anterior no en va agafar el que se'n diu vulgarment el toro o el brau per les banyes, no? Depèn de com... (*Veus de fons.*) No, no; depèn, no? Però, és clar, vull dir, és que jo crec que millor que no l'haguessin agafat, perquè quan el van agafar en la negociació de l'Estatut, sobretot en el sistema de finançament..., ja sabem com va quedar l'Estatut. Per tant, millor que no l'haguessin agafat.

És clar, ens ha fet una posició idíl·lica, i la pregunta que ens tenim de fer és: home, si com a conseqüència d'aquests comptes el que tenim de fer és un pla de sanejament, doncs, aquí grinyola alguna cosa, no? No entenem, doncs, per què aquest Pla de finançament que s'ha vist abocat a fer la Generalitat, que, home, també ho tenim de dir, que ha suposat una certa cotilla per als pressupostos d'aquest Govern nou que hi ha hagut en aquesta última legislatura.

Així doncs, vistes aquestes macroxifres, d'allò de la gestió dubtosa jo ja passaria a anomenar-ho «una mala gestió». I a més a més si hi afegim, els que hem sigut membres de la Comissió de la Sindicatura de Comptes, tot un reguitzell d'informes que ens han anat passant per les mans, no? Hem vist la Corporació, on es comptaven comptes d'ordre com a comptes d'ingressos; hem vist l'ACA, que ja va néixer, diguem-ne, mal finançada; hem vist el Consell Català de l'Esport, que es donaven subvencions i després es feia la sol·licitud; hem vist Ferrocarrils de la Generalitat, amb uns fons de pensions que Déu n'hi do, i ha quedat per veure l'Incasol –que llàstima perquè m'agradaria veure algunes coses on tinc els meus dubtes, però segurament ja passarà al seu moment per la Sindicatura de Comptes–, i també hem vist com a l'Institut Català de Finances s'havien perdut expedients, etcètera, no? Doncs, això reforça més aquesta idea que deia abans, d'una certa mala gestió.

Jo crec que aquí s'ha fet molt de soroll per desviar l'atenció, no? Tots hem sentit en aquesta cambra com ens deien reiteradament que fèiem oposició de l'oposició, que el que ens estaven dient, en certa manera..., i avui això no m'ho podran dir, perquè també estem a l'oposició; doncs, per tant, estic molt tranquil amb aquesta afirmació. Però ja sap, amb aquestes paraules, no deien res més que tirar cortines de fum perquè no es pogués analitzar que la gestió que ens venia d'aquests vint-i-tres anys no era tan bona com el que volia semblar.

Una de les perles que també podem veure en els informes és la utilització del cens emfitèutic, i no perquè no ens agradi aquesta figura del dret català, més discutible en altres èpoques on per redimir el cens..., moltes vegades, pobra gent, no podien arribar a redimir-lo mai, no?, i es creava un cert, diguem-ne, escanyament d'un sector del nostre país. Però sí que ara, com un instrument, no hi tenim res a dir. Al contrari, no?, és una figura del dret català i, mira, és bonic que tinguem alguna cosa. Però a la pàgina 127 del volum I diu textualment: «Enguany s'ha venut diversos immobles de la Generalitat que posteriorment s'han vinculat a operacions regulades pel dret civil català com a cens emfitèutic. Aquestes operacions han suposat un ingrés de 222.720.000 euros que s'han registrat en el capítol VI d'ingressos. A això hi fem esment després en una de les resolucions; o sigui que em venc la casa per anar tirant el dia a dia, no?, i després ja la tornem a hipotecar.

Segurament, això és degut al mal finançament que té el país, i per tant ens porta, a vegades, a fer operacions d'aquest caire. Però home, també hem de dir una cosa: aquí, les entitats financeres del país han d'estar més que satisfetes de mantenir un sistema de finançament tan precari, que en algunes d'aquestes entitats financeres –més les de casa que de fora, que ho entenen més bé això del cens– els va, jo diria que la mar de bé. Jo no entenc aquesta operació –aquí, ara no veig cap conseller que hagi estat a Governació–, que mai no haurien autoritzat en un ajuntament de casa nostra unes operacions així, del cens, que després anessin a despesa ordinària o a ingressos ordinaris.

També podem veure com a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, ICASS, tenim una altra pèrdua, que diu, textual: «L'ICASS concedeix subvencions periòdiques a les entitats de serveis socials per a la cancel·lació de les quotes i despeses financeres del préstec concedit per l'Institut Català de Finances, per finançar inversions de capital amb el consentiment previ del Departament de Benestar i Família.» Això és més del mateix, més centrifugació del deute; demana-t'ho..., demana a l'entitat la subvenció o el cost financer de tirar endavant aquest equipament per a Benestar i Família, i nosaltres ja t'ho anirem pagant. La Sindicatura de Comptes, a més a més, s'estranya que això es faci..., no ho diu així perquè redacten molt bé i són molt acurats, però el que se'n diu vulgarment «de forma clientelar», i que no s'obrin procediments oberts de lliure concurrència per accedir a aquest tipus d'ajudes.

També ens diu, l'Informe d'ICASS, que no comptabilitzen 18.768.000 euros, per manca de crèdit pressupostari. Doncs home, per tenir els comptes tan aclarits, Déu n'hi do que no puguem incorporar aquests imports als pressupostos ordinaris. I que es compromet despesa fins al 2023. Això deu ser per arreglar aquest endeutament, si l'allargassem..., clar que el percentatge o ràtio surt més baix del que hauria de ser. Jo, si vol –i entrant en matèria de l'ICS–, també podem veure més operacions d'aquestes de centrifugació, no? Vull dir... Pregunti a les xarxes dels hospitals públics de Catalunya a veure quin deute figura a les seves comptabilitats, que jo diria que són deutes de la sanitat pública del nostre país. Tot això ens provoca una situació, jo diria de massa cofoisme.

I també ens sorprèn una mica que precisament passi amb l'ICASS, no?, amb la vehemència amb què hem sentit aquí alguns representants de l'antic Govern amb aquesta institució que, ple sí i ple també, ens donava lliçons de com s'havia de gestionar. Realment ens sorprèn de forma molt particular.

Veiem romanents mal aplicats, despeses no comptabilitzades també a l'ICS, de 154.578 euros; tot i que, és clar, se'n van comptabilitzar 110.000 de l'exercici 2002, no?, anàvem corrent, no?, hi havia una marea de fons aquí, d'exercici per exercici.

I també, a l'ICS, veiem un compromís de despesa, d'acord amb els acords de Govern, d'un total import que s'allargassa fins al 2021, i de 169.568 euros.

Com podem veure, doncs, moltes d'aquestes pràctiques, ja s'ha dit reiteradament i també ho recull una de les resolucions, no són fruit de la casualitat, sinó que són fruit d'unes pràctiques. Que nosaltres, era per tot això que, en certa manera, dins de les resolucions fèiem servir una paraula, diguem-ne, bastant gruixuda, que reprovàvem aquests comptes i que els companys dels altres grups ho van trobar bastant fort i van deixar-ho per una profunda preocupació. Però nosaltres seguim mantenint aquesta idea que aquests comptes s'havien de reprovar.

Hi ha una cosa menor, però no significativa, que és més de voluntat política, no tant en comptes, que és no fer front al que diu la Llei de donar ocupació al 2 per cent de persones amb disminució o altres dificultats.

Per anar acabant, constatar una mica el que he volgut reflectir en aquesta intervenció: que ens hauria agradat sentir –que això jo diria que és humà i és important– un bri d'autocrítica en aquests comptes, que, home, ho haurien pogut justificar bé i, cosa que compartim, amb un mal finançament que tenim al nostre país. Jo no he entès mai aquesta postura que ha tingut sempre Convergència, d'amagar el cap sota l'ala i no dir-ho clarament, no? Però bé, ells sabran per què ho fan. Però, moltes vegades, quan parles amb la gent et diuen: escolta'm, aquestes xifres, com és que no s'expliquen? Com és que no se saben? Com és que no es diu que el deute de la sanitat és aquest? I, francament, jo em penso que fem un flac favor a la població.

Per tant, amb més convicció que mai, donarem el nostre vot afirmatiu en totes les resolucions, en totes les que figuren a l'Informe de la Comissió, i esperem que això es vagi corregint, aquests defectes tècnics, sobre tot aquests que amaguen aquest deute ocult i centrifugat, tot i que marxem amb una trista incògnita de presagi que molt ens temem que el nou sistema de finançament tampoc resoldrà el que avui reflecteixen aquests pressupostos. I com deia...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castells i Guasch

Doncs acabo; llàstima, volia fer una d'allò que me la reservaré i..., deixem-ho així.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors síndics que avui ens acompanyen, senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, em pertoca posicionar-me sobre aquest Dictamen del Compte general de l'any 2003. I abans d'incidir en un conjunt d'aspectes, que ens sembla important remarcar, volem agrair el treball de la Sindicatura de Comptes pel que fa a l'Informe esmentat, així com l'exposició del Síndic Major. Conseqüentment, donarem suport a aquest punt que fa referència a l'aprovació de l'Informe de fiscalització de la Sindicatura.

Així també, votarem a favor del punt 3 del Dictamen, proposat pel Grup de Convergència i Unió, que demana al Govern de la Generalitat que informi dels resultats de les recomanacions que la Intervenció General i la Sindicatura de Comptes reflecteixen en aquests informes. Informar, però també complir aquestes recomanacions, perquè moltes són reiteratives i, com a mandat polític del Parlament de Catalunya adreçat al Govern de la Generalitat, és la seva obligació portar-les a terme.

Nosaltres ja ho vam manifestar així a la sessió de l'any passat, relativa als comptes de l'any 2001 i 2002, la repetició d'aquestes observacions ens fa pensar a la necessitat urgent de millorar la gestió i el control pressupostari.

Com a primera consideració hem de constatar les diferències significatives entre el pressupost i la realitat, no només pel que fa a les modificacions pressupostàries, que tornen a evidenciar un augment d'un 13 per cent, sinó també a la previsió d'ingressos. Per tant, ja ho he dit abans, s'ha de millorar la gestió amb rigor pressupostari.

Estem davant del Compte general de l'any 2003, que va ser aprovat el desembre del 2002, un pressupost al voltant de 16.000.000.000 d'euros. Un cop liquidats, el total d'ingressos va representar, respecte a l'exercici anterior, un increment d'un 7 per cent. Cal recordar que aquest increment té a veure –i així ho he de dir– amb la reforma del model de finançament aprovat l'any 2001, amb el consens de totes les comunitats autònomes quan governava el Partit Popular es va assolir més percentatges sobre determinats impostos i capacitat normativa sobre aquests, de tal manera que l'últim pressupost aprovat el 2006, al voltant de 30.000 milions d'euros, és el resultat d'aquesta reforma.

Però clar, també, si parlem de finançament, hem de parlar de la gestió sobre la liquidació i l'execució del pressupost; o sigui, en realitat, del que hem gastat. I en aquest capítol considerem que és necessari millorar la gestió dels cabals públics. Perquè la primera obligació del Govern és de donar compte als ciutadans de com s'estan gastant els seus impostos, quina gestió es fa d'aquests diners quan s'aproven els pressupostos per part del Parlament, i quines polítiques es faran a partir de la seva aprovació. I en aquest punt hem de denunciar el

grau de compliment de la despesa pública, al voltant d'un 95 per cent, xifres preocupants quan parlem de les operacions de capital, ja que es deixa de complir una mica més d'un 17 per cent, capítols VI i VII, i en números, això és al voltant de 394 milions d'euros.

Respecte al capítol VI, la inversió real, cal remarcar que s'han deixat d'invertir 118 milions d'euros, si restem el crèdit definitiu, o sigui, el que vostès podien invertir i les obligacions reconegudes, el que s'han gastat. Com deia, s'han deixat d'invertir en infraestructures, que és la traducció directa d'aquest capítol. Com reflecteix l'Informe de la Sindicatura, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques realitza el 50 per cent d'inversions d'aquest capítol, com, per exemple, la construcció d'infraestructures de la xarxa viària. Per no parlar del grau de compliment dels diferents departaments, com és el d'Indústria, Comerç i Turisme, que només ha complert el 56 per cent del pressupost de l'any 2003; el de Territorial i Obres Públiques, el 89; o Medi Ambient, el 75.

I jo, la veritat, en aquests moments en què vostès proposen a altres administracions acords per invertir en infraestructures, seria important recordar a tots vostès que no només es tracta de demanar, sinó també de gestionar amb responsabilitat les competències que tenim atorgades.

Capítol a part es mereix l'endeutament. Segons les dades obtingudes de la Direcció General de Política Financera, l'endeutament financer del sector administratiu i d'aquelles entitats que computen a efecte SEC-95, a 31 de desembre de l'any 2003, era de 9.672 milions d'euros.

Bé, aquest és l'import que surt a l'Informe econòmic financer, al qual es sumen diferents xifres, al marge de l'endeutament financer fins arribar a un total de 16.364 milions. Clar, sobta que, per a algunes qüestions es facin servir els criteris SEC-96 i, per a altres, es doni compliment a allò que disposa el Banc d'Espanya, senyor conseller, com a màxima autoritat en la matèria, que és com vostès diuen en el tràmit d'al·legacions, quan responen al requeriment de la Sindicatura de Comptes.

Nosaltres entenem que aquest ball de xifres pot crear confusió a la ciutadania, i, per tant, compartim la necessitat de conèixer tot l'abast de l'endeutament, tant el financer com de qualsevol altra forma, per tal de saber realment la càrrega que això suposa. Però no podem oblidar que, a partir de conèixer aquesta situació, es podran elaborar els futurs pressupostos i les polítiques que desenvoluparan; això sí, amb tota la informació que considerem necessària.

En l'Informe de situació se'ns parla que, en percentatge sobre el PIB, som la quarta comunitat autònoma més endeutada; però m'agradaria que tinguessin en compte que, de la quarta, hem passat a la segona, segons dades del Banc d'Espanya de desembre de l'any 2005.

També volem manifestar la necessitat de no barrejar conceptes i situar cada tipus de deute on correspon, perquè si no correm el risc de crear una situació d'alarmsisme i de confusió cap a la ciutadania.

Seguint amb l'Informe de situació, l'Informe econòmic financer destaca la xifra final de dèficit no-financer, que

partia d'un superàvit al voltant de 284 milions d'euros. Hem de dir que l'any 2003 va ser el primer any a aplicar la Llei d'estabilitat pressupostària en què es va utilitzar els criteris del sistema europeu de comptes, per la qual cosa es van fer uns ajustaments per fer la liquidació d'aquests.

Finalment, de totes les xifres, el Consejo de Política Fiscal y Financiera va fixar el dèficit en 723 milions d'euros, descartant les factures desplaçades que se sumaven al total. El nostre Grup Parlamentari, això ja ho ha denunciat en anteriors sessions i en anteriors legislatures, això de les factures al calaix, pràctica que compromet decisions de futur. Però també creiem que no correspon afegir aquests imports al dèficit, sinó prendre les mesures adients per tal que no es repeteixi aquesta pràctica. A banda que el pressupost del 2004 fa servir els criteris comptables segons de què parlem, si d'ingressos o de despeses, i creiem que els criteris s'haurien d'ajustar a una coherència comptable.

Per tant, pel que fa referència als punts del Dictamen que tenen a veure amb les consideracions relacionades amb l'informe econòmicofinancer, el Grup Popular no els donarà suport. Per què? Bé, perquè com bé s'ha explicat per part de la Intervenció General en la Comissió del 18 de maig de l'any 2004, durant la qual es va presentar aquest Informe, el canvi de criteri correspon als ajustos derivats de l'aplicació dels criteris SEC 95, i podem compartir que els números finals siguin preocupants, però també hem de dir que es generen després d'aquests ajustos.

Em referiré breument a altres capítols d'aquests informes de fiscalització dels comptes de l'any 2003, com és l'increment en un 15 per cent del total de crèdits autoritzats pel que fa a les entitats autònomes de caràcter administratiu. Malgrat aquest augment, nou de les vint-i-tres entitats han liquidat el seu pressupost amb dèficit. Destacar el Consell Català de l'Esport d'entre totes aquestes.

Els compromisos de despeses a càrrec d'exercicis futurs només es troben detallats fins a l'any 2007. S'ha de tenir en compte que l'any anterior es detallava fins a l'any 2014. I la informació no és completa, per tant, no podem constatar l'abast d'aquests compromisos.

Amb referència al compte del Servei Català de la Salut i de les entitats gestores de la Seguretat Social, el nostre Grup Parlamentari, a la vista de tot l'expressat a l'Informe de la Sindicatura, considera que la sanitat catalana ha d'afrontar dos problemes. Un, estructural i de gestió i, l'altre, de finançament. Però també creiem que no tots els problemes dels sistemes són únicament el finançament. I entenem que aquest capítol requereix abordar un altre tipus de debat més en profunditat.

Per acabar, em referiré als punts del Dictamen números 7 i 8, presentats pel nostre Grup Parlamentari, mitjançant els quals s'insta el Govern a donar compliment a la reserva del 2 per cent de la plantilla de l'Administració de la Generalitat a persones amb discapacitat, i també la reserva de determinats contractes administratius d'obres, subministraments o serveis a centres d'inserció laboral de persones amb discapacitat i a entitats sense ànim de lucre que tinguin com a finalitat la integració de persones amb risc d'exclusió social.

L'Informe de la Sindicatura manifesta que només quatre de tretze departaments compleixen aquest supòsit, respecte a la reserva del 2 per cent. I pel que fa a la contractació de la xifra, estava per sota de la reserva mínima.

I per aquest motiu es presenten aquestes dues propostes, perquè el nostre Grup Parlamentari considera que l'atenció a les persones amb disminució ha d'estar orientada a potenciar la seva autonomia personal i aconseguir el màxim nivell d'integració social en tots els àmbits de la vida, i això passa per la integració en el món laboral. I l'Administració pública ha de ser la primera a donar compliment d'allò que disposen les lleis, a més de ser la primera a donar exemple. I la seva implicació lògicament és essencial per lluitar contra qualsevol classe d'exclusió i de discriminació.

I ja per acabar, demanarem votació separada dels punts que conformen aquest Dictamen, relatiu al Compte general. Senyor president, ara li lliuraré l'ordenació per tal de poder tenir una votació ordenada.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Joan Boada, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor síndic major, senyores síndiques, senyors síndics, també. Avui és la primera vegada que s'empra el nou Reglament per a debatre el Compte general. El senyor síndic major deia que era un dia històric, i també penso que és gràcies a aquest nou Reglament que podem, els ciutadans de Catalunya, i en seu plenària, doncs, saber un dels aspectes més importants, evidentment també de la gestió política, com és les finances, els diners com es gestionen, el Compte general. I em sembla, doncs, que és un avenç que ho puguem fer aquí en sessió plenària.

I aprofito també per felicitar la Sindicatura per la bona feina per una cosa que no és fàcil, eh?, fer el Compte general i fer tot el volum que gestiona, no és fàcil, doncs, fer-ne un informe, i a mi em sembla que és un informe prou clarificador.

Però, per entendre'ns, el Compte general el que ens permetrà és analitzar la gestió del Govern, en aquest cas, del 2003, Govern de Convergència i Unió. I això és el que s'ha fet. I nosaltres, ara aquí, el que voldríem fer-ne és una valoració més política que tècnica; la tècnica ja l'ha fet molt claríssimament la Sindicatura de Comptes. Potser nosaltres, no tan especialistes –ni de bon tros–, parlar més de la qüestió política, no?

El senyor Turull deia que calia felicitar els responsables polítics del 2003. S'ha passat, senyor Turull, aquí. S'ha passat una barbaritat, eh? (*Veus de fons.*) De què? De què els hem de felicitar? D'utilitzar els recursos públics de manera ineficient, arbitrària, irregular i poc transparent? D'això, vol que els felicitem? Això és el que vostès varen fer i això és el que diu l'Informe de la Sindicatura sobre el Compte general del 2003. De veritat,

aquí hi ha una dosi potser de punt de cinisme que jo crec que se'l podia haver estalviat. A més a més, felicitar-los! És allò del banyut i pagar el beure. (*Veus de fons.*) Doncs, no. Vostès evidentment... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Boada, tornem al tema, si us plau.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, sí..., tornem al tema, com molt bé diu el senyor president del Parlament. Doncs el que els explicava, els podria fer una altra pregunta: Vostès havien d'aplicar o no la normativa SEC 95? La normativa que deia la Unió Europea que aplicava, doncs, el sistema europeu. Ho havien de fer o no? I si no ho varen fer, per què no ho varen fer? Se la varen estalviar? La van oblidar? No els havia arribat la documentació? No, ho varen fer per amagar el deute i per amagar la gestió ineficient, i punt, i no passa res. Ho diuen, diuen que es van equivocar i ja està, però no ens vinguin aquí ara a dir que això no ho sabien i que és una qüestió tècnica, que és un problema estrictament tècnic. No, no, és un problema polític: vostès no varen complir una normativa que havien de complir.

Escolti, l'Informe evidencia tot un conjunt d'irregularitats, jo crec que gravíssimes, comeses pel Govern de Convergència i Unió. No són simples errors comptables, sinó –em sembla que ho deia el senyor Terrades– que és una deliberada actuació; deliberada actuació per ocultar deute que feien vostès, no el 2003, sinó el 2002, 2001, etcètera, i anar reculant tot el temps, doncs, que el pujolisme va governar el nostre país. Bé, era una manera d'amagar la seva mala gestió –en tenien d'altres, no creguin, ja les hi hem explicat, però aquesta n'era una–, i d'enganyar aquest Parlament incomplint la Llei pressupostària, incomplint sistemàticament la Llei pressupostària i, a més a més, també, enganyant la resta de ciutadania, però d'això també en tenien altres experiències per altres qüestions. Això és el que diu l'Informe, almenys és la lectura política que se'n fa, d'aquest Informe que ha presentat la Sindicatura de Comptes.

Els altres companys i companyes meus –companys bàsicament, la companya molt insistentment no– han explicat una quantitat d'irregularitats que hi havia i no m'hi voldré estendre perquè seria molt repetitiu, i he dit que ho volia fer amb un caire més polític. Però sí que va amagar, el Govern de Convergència i Unió, d'una manera deliberada determinades operacions que no varen ser reflectides adequadament a la comptabilitat. Això és un error tècnic? No, no, això és una decisió política. Això és una decisió política i punt, no és un error tècnic. Perquè si fos un error tècnic, doncs, això seria encara molt més greu.

Parlaven dels censos emfitèutics. Home, senyor Castells, és veritat, està bé la figura del cens emfitèutic, és maca... Home, una mica arcaica, no?, perquè s'utilitzava a l'edat mitjana. Però, és clar, el que no està bé és com l'utilitzàveu vosaltres. Vostès saben, no?, que la llei prohibeix que l'administració pública s'hipotequi? Veritat que ho saben? Doncs, per què utilitzaven el cens

emfitèutic per fer aquesta funció i, d'aquesta manera, amagaven deute? Per què utilitzaven vostès aquesta figura?

Bé, doncs, això és el que veritablement..., vostès varen descobrir una figura d'endeutament, i deien que l'utilitzaven per amagar aquest endeutament i, en canvi, feien la mateixa estructura com si fos una hipoteca. Això sí, li varen treure un nom molt català: cens emfitèutic. (*Veus de fons.*)

Aquest és el problema que hi ha. Sí, per què varen vostès ocultar tota aquesta qüestió? Bé, per no incrementar l'endeutament. Això és un error? No, això és una decisió política, ocultar l'endeutament, i quan l'Administració pública, que ha de ser signe de transparència, està ocultant alguna cosa comprendran que no els puguem felicitar. Ho entendran.

Una altra qüestió. És que en tinc tants de fulls... Bé, pel tema del sector sanitari. Vaig abreujant perquè... Home, parlem de la qüestió sanitària. És clar, l'Institut Català de la Salut, la Sindicatura diu que el Govern de Convergència va presentar unes liquidacions totalment falses. Els felicitem o no? No els felicitem, veritat que no? Perquè si presenten uns resultats totalment falsos, felicitar-los no ho podem fer. Perquè, és clar, diu: «El Departament de Salut...», segons els seus comptes, de Convergència i Unió, diu, «tenia un superàvit d'11,4 milions d'euros.» La Sindicatura diu que el resultat era un dèficit de 278,8 milions d'euros. Ep!, què ha passat aquí? Error tècnic? Em sembla que no.

Amb l'ICASS passa exactament el mateix. Va presentar una liquidació equilibrada, Convergència i Unió, en el seu compte, i en canvi la Sindicatura diu que el dèficit era de 93,9 milions d'euros. Error, altra vegada, tècnic? Vol que els felicitem altra vegada, senyor Turull, o ens estalvia la vergonya? Ens estalvia la vergonya, a més a més, doncs, de totes aquestes actuacions.

Bé, i si continuéssim en tot el tema del món sanitari, els desplaçaments d'expedients a pagar..., o sigui, els deutes del 2003 al 2004 han estat de 348 milions d'euros. Un altre cop vostès han estirat més el braç que la mà niga, i ja ho pagaran els que vindran o, si no, en definitiva ja ho pagaran la resta de ciutadans a anys vista, que és el que han fet sovint.

Vostè deia, llegia un text del Govern actual sobre els problemes de la sanitat. Però no ho confongui: això no té res a veure amb els problemes de la sanitat. És clar que els problemes de la sanitat en el nostre país són l'envelliment de la població, l'arribada de població immigrada, un mal finançament..., és veritat, però, què té a veure amb aquestes falsedats que vostès posaven en el Compte? Què té a veure, això? No té cap sentit, això. Vostès estaven amagant l'endeutament que venia determinat per una mala gestió que vostès feien d'aquest sector. No té res a veure amb les qüestions, amb els problemes estructurals que té, que el Govern actual ha entomat i que ha negociat d'una manera clara i contundent i ha posat sobre la taula en el Govern central la millora del finançament. I vostès ho saben, vostès no varen fer res de tot això. Amagaven deute, o sigui, amagaven la seva incapacitat a l'hora de gestionar els diners.

Bé, tinc més qüestions, no creguin, eh?, sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió... (*Veus de fons.*) No, no, perquè seria tan llarg d'explicar que, vull aprofitar... (*Veus de fons.*) Escolti, els exemples són molts i variats, els els han explicat molt... Bé, la senyora Pajares no massa perquè potser, és clar, com que varen governar amb Convergència i Unió durant vuit anys, i el 2003 també donaven suport al govern Pujol es deuen... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Boada i Masoliver

Es deuen sentir una mica interpellats, també, per l'Informe de la Sindicatura. O potser no –potser no, eh?–, en tot cas el que era clar era que vostès donaven suport a Convergència i Unió durant vuit anys i que, evidentment, deuen ser una mica coresponsables d'aquesta situació. Però, bé, és igual, vostès facin el que creguin convenient. Ho deia pel to.

En definitiva, els exemples són molts, variats, i tots ens porten a una conclusió. Jo crec que aquí Convergència i Unió ha considerat durant molt de temps la Generalitat, els seus instituts i les seves empreses com una cosa molt seva, com una finca particular on podien fer i desfer al seu gust, i després ja vindran els ciutadans de Catalunya a eixugar el dèficit a través d'un nou govern, a tapar forats o el que calgués, com s'ha fet aquí amb molt bona actuació –nosaltres creiem– per part de la Conselleria d'Economia.

Hi torno a insistir: vostès han utilitzat els recursos públics de manera ineficient, arbitrària, poc transparent, i a més a més ho demostra també l'Informe econòmic-financer que va fer l'actual Govern quan va entrar, també, a mi em sembla amb bon criteri, de dir: «Senyors, ciutadans de Catalunya, aquesta és la realitat.» I no va fer res més, només va dir: «Aquesta és la realitat dels comptes.» Amb total transparència, mirin vostès, doncs, quines diferències més abismals, que ara l'Informe de la Sindicatura de Comptes confirma.

Per cert, senyor Turull, la Sindicatura de Comptes, em sembla que en l'Informe del Compte general no ha d'analitzar la contractació, em sembla que no és un dels seus objectius. En el Compte general em sembla que no és un dels seus objectius. Però, bé, és igual, no hi ha cap tipus de problema perquè amb la contractació... (*Veus de fons.*) No, no, ja ens arriben els informes sectorials que ja diuen quin és el sistema de contractació. No pateixin, ho deia, però..., en el Compte general.

En definitiva, em sembla que el que sí és que estem aquí davant, doncs, del que jo he expressat, d'una molt mala gestió, arbitrària, ineficient, totalment incompetent, que el que em permetrà és que no els puguem felicitar. I per això hem fet totes aquestes resolucions, que nosaltres les votarem totes fil per randa. També ens hauria agradat més, senyor Castells, nosaltres reprovar, com vostès plantejaven i nosaltres els vam donar suport, perquè ens semblava que seria molt més real que tot això. Vàrem perdre, no vam tenir prou majoria, en aquest

cas, amb la suficient contundència, o en tot cas les meves paraules sí que són suficientment contundents per analitzar el que ha significat, doncs, el Compte del 2003 en l'època en què governava el senyor Pujol i era conseller en cap el senyor Mas. S'imagina què li pot esperar a aquest país quan aquestes persones o alguna d'aquestes persones vulgui continuar governant el país? Els ciutadans ho decidiran.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Turull? Demana la paraula per...?

El Sr. Turull i Negre

Per contradiccions i per al·lusions directes del senyor Boada.

El president

Té un minut.

El Sr. Turull i Negre

Senyor Boada, vostè ha fet una afirmació que jo li demanaria que la retirés. Vostè ha dit que els governs de Convergència i Unió havien falsificat les liquidacions del pressupost. Jo li demano que això ho retiri. Perquè si no ho retira, miri, jo li diré una cosa: jo crec que vostè no té ni idea del que és una liquidació d'un pressupost. No en té ni idea. Una liquidació d'un pressupost no la signa cap conseller ni cap polític. La signa i l'escrui un interventor general, el mateix que vostès van nomenar per fer un equip d'experts que analitzés els comptes. Per tant, escolti, jo li demano que, en tot cas, o vostè vagi a Fiscalia a denunciar per falsificació de document públic un funcionari, o retiri la seva expressió. Senyor Boada, un polític no ho ha de saber tot, però quan parla ha de saber de què parla, i aquest no és el seu cas. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

(*El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*)

El president

Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, gràcies, senyor president. Miri, senyor Turull, jo el que he dit exactament és que la Sindicatura denuncia o diu que CiU va presentar unes liquidacions totalment falses pel que fa referència a l'Institut Català de la Salut, que és el que jo he dit, i si no ens remetem..., per la qual cosa no haig de retirar res.

Per cert, a Fiscalia ja hi he anat, i si vostè llegeix el diari veurà alguna repercussió d'algunes de les accions que jo mateix i el meu Partit vàrem fer a Fiscalia, referents a exconsellers del Govern de Convergència i Unió. Bé, en aquest cas, eren d'Unió.

Gràcies.

(*Pausa llarga.*)

El president

Procedim a la votació. Hi ha unes quantes votacions; per tant, prego als senyors portaveus que parin atenció, a veure si ho fem correctament.

Votem, en primer lloc, el punt 1, el punt 2 fins a «exercici 2003», el punt 3, el punt 7 i el punt 8. Votem exactament aquests punts en aquests moments.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 127 vots a favor.

Votarem ara el punt 2, a partir de «i expressa la seva...» fins a «Sindicatura de Comptes».

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 84 vots a favor i 43 vots en contra.

Votarem ara les lletres *a* i *b* del punt 4 –*a* i *b* del punt 4.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 70 vots a favor, 43 en contra i 14 abstencions.

Votarem ara la lletra *c* del punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 70 vots a favor i 57 vots en contra.

Seguidament votarem les lletres *d*, *e* i *f* del punt 4.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 69 vots a favor, 14 abstencions i 43 vots en contra.

Seguidament votem la lletra *g* del punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 84 vots a favor i 43 vots en contra.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Setanta vots a favor i 57 vots en contra; per tant, queda aprovat.

Finalment, votem el punt sisè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor i 43 abstencions, amb la qual cosa hem acabat la votació de l'Informe sobre el Compte general.

Vull agrair al síndic de comptes, la Sindicatura de Comptes i els membres de la Sindicatura la seva presència en aquesta sessió.

Projecte de llei d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona, i de concessió d'un crèdit extraordinari i d'un suplement de crèdit als Pressupostos de la Generalitat per al 2006 (debat de totalitat) (tram. 200-00057/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat del Projecte de llei d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona, i de concessió d'un crèdit extraordinari i d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat per al 2006. D'acord amb

l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, comparec davant d'aquesta cambra per presentar el Projecte de llei d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona, i de concessió d'un crèdit extraordinari i d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2006.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Projecte de llei consta de tres capítols: el primer preveu les autoritzacions relatives al finançament de l'ampliació de la Fira; el segon capítol, l'autorització d'un suplement de crèdit per atendre les despeses electorals, i el tercer, finalment, les mesures de finançament precises per poder atendre aquestes dues despeses. *(Remor de veus.)*

El primer capítol, doncs, és el capítol...

El vicepresident primer

Perdó, senyor conseller, perdoni un moment, si us plau. Prego silenci, perquè es fa difícil entendre el que ens està explicant el senyor conseller. Si us plau...

Gràcies, senyor Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. El primer capítol, com deia, conté les mesures precises per al finançament de les inversions necessàries per a l'ampliació de la Fira.

No cal que destaquï a les senyores diputades i als senyors diputats la importància que té el projecte de la Fira de Barcelona, com a gran projecte firal, per al nostre país, per a l'economia del nostre país. Aquest projecte ha estat possible per l'esforç de tots, i ha rebut en els últims anys un impuls molt important gràcies al conveni signat per les diferents administracions i instrumentalitzat a través de Fira 2000, de l'empresa Fira 2000. Va permetre fer unes inversions, aquesta primera fase, de 574 milions d'euros, gràcies a les quals la Fira ha rebut un nou impuls.

Avui la Fira és la tercera fira d'Europa, avui ja, per nombre de visitants, el primer recinte firal d'Espanya; té uns creixements anuals molt importants, de l'ordre del 20 per cent; ha consolidat salons tradicionals i ha atret nous salons. Doncs bé, aquest projecte necessita, per poder realment consolidar-se, per poder assolir aquest lloc que volem, de primera divisió, en els primers llocs de les fires d'Europa, un nou impuls. I d'aquí ve el nou conveni que ara signem les diferents administracions: la Generalitat per una banda, els governs locals per una altra, la Cambra de Comerç en tercer lloc.

Les inversions necessàries per atendre aquest nou conveni assoleixen la xifra de 368 milions d'euros, necessàries per poder completar els diferents pavellons, l'edifici dels auditoris, un conjunt d'actuacions, així com

els pàrquings. El finançament d'aquests 368 milions d'euros es durà a terme per dues vies fonamentals.

En primer lloc, a través de les aportacions de capital de les diferents entitats que componen l'accionariat de Fira 2000. D'aquests 141 milions d'euros, 85 milions d'euros els assumeix la Generalitat de Catalunya, que d'aquesta manera passarà de tenir una participació accionarial del 39 per cent, que és l'actual, a tenir una participació del 50 per cent, del 50,2 per cent, per ser exactes: 85 milions d'euros la Generalitat, per tant. Fins a 141 milions d'euros, la resta, els assumiran les diferents administracions locals: concretament, l'Ajuntament de Barcelona, 32 milions d'euros; l'Ajuntament de l'Hospitalet, 4,2 milions d'euros; la Diputació, que entra per primera vegada a l'accionariat de Fira 2000, 15,7 milions d'euros, i la Mancomunitat, 4,2 milions d'euros. De manera que tenim una aportació de 141 milions d'euros, que consistirà a augmentar amb aportacions de capital el capital de Fira 2000.

La resta de recursos, fins als 368 milions d'euros, són aportats a través d'un préstec participatiu de 62 milions d'euros, que assumeix l'Institut Català de Finances, i de préstecs, durant el període de construcció, de 165 milions d'euros, que seran proporcionats per diferents entitats financeres i dels quals es responsabilitza, exercint el lideratge del sindicat d'entitats que l'hagi de fer, l'Institut Català de Finances.

El Projecte de Llei de crèdit extraordinari, que avui sotmeto a consideració d'aquesta cambra en nom del Govern, el que fa és, precisament, donar la cobertura jurídica precisa a aquests instruments de finançament. Vol dir això que, per una banda, s'autoritza la Generalitat a fer les aportacions de capital a Fira 2000, de 85 milions d'euros, a les quals m'acabo de referir; d'aquestes aportacions es preveu ja que en el pressupost del 2006 es pugui realitzar una aportació de 30 milions d'euros. I, d'altra banda, s'autoritza a l'Institut Català de Finances per a les diferents operacions de crèdit que he comentat: 62 milions d'euros per a un préstec participatiu, directament per l'Institut Català de Finances, i l'autorització perquè pugui encapçalar un sindicat d'entitats que arribin a proporcionar un endeutament de fins a 165 milions d'euros.

Aquestes són, doncs, les disposicions que conté el Projecte de Llei amb relació a Fira 2000, amb relació a les inversions necessàries per poder dur a terme el projecte d'ampliació de la Fira, que, com acabo de comentar, s'instrumenta a través de Fira 2000; naturalment, pel que fa referència a la Generalitat de Catalunya i l'Institut Català de Finances, evidentment. La resta d'instruments financers seran aprovats per les diferents administracions locals, que, com els he comentat, estan signant els convenis corresponents amb la Generalitat de Catalunya.

El Projecte de Llei que presento es completa amb un segon capítol que conté una disposició amb relació a les despeses extraordinàries derivades de les eleccions autonòmiques. L'anunci del president de la Generalitat de convocatòria d'eleccions fa necessari, fa aconsellable incloure en aquest Projecte de Llei aquesta disposició, ja que, evidentment, en el pressupost de l'any 2006 no estava contemplat.

El que es fa des d'aquest punt de vista és suplementar, proposar un suplement de crèdit a l'epígraf corresponent, que contenia ja les previsions de despeses vinculades al referèndum de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que aquest sí que estava previst; per això en aquest cas estem parlant d'un suplement de crèdit i no d'un crèdit extraordinari. És un suplement de 24 milions d'euros, que es descompon en 14 milions que s'aplicaran a atendre les despeses i gratificacions del conjunt de persones que han de fer possible el procés electoral, i 10 milions d'euros que es destinaran a les subvencions, a les candidatures per sufragar les despeses originades per les activitats electorals. La distribució d'aquest import, com saben les senyores diputades i els senyors diputats, s'establirà mitjançant decret del Govern de la Generalitat en base als escons aconseguits per cada formació, els vots i el finançament del *mailing* adreçat als electors.

Tenim, doncs, el primer capítol, que preveu el finançament de les despeses vinculades al Projecte firal; el segon, destinat a les despeses electorals, i el tercer capítol el que preveu és l'instrument financer que ha de fer possible aquest finançament, que és, en primer lloc, a través de l'autorització al Govern de la Generalitat per dur a terme operacions d'endeutament, en qualsevol modalitat, fins a un import màxim de 54 milions d'euros –són els 54 milions que es desprenen de la suma dels 30 milions d'aportació de capital a Fira 2000 més els 24 de les despeses electorals–, i, d'altra banda, el compromís del Govern de la Generalitat per tal de destinar els majors ingressos no finalistes que es poguessin obtenir al llarg de l'exercici al finançament, també, d'aquestes despeses.

És un compromís obligat, tenint en compte que, com vostès saben, en aquests moments duem a terme un pla de sanejament que ens obliga al fet que la possible existència d'ingressos superiors als pressupostats al llarg de l'exercici –naturalment, d'ingressos no finalistes–, s'hagi de destinar prioritàriament a substituir possibles operacions d'endeutament. De manera que el Govern farà ús d'aquesta autorització d'endeutament, que avui sotmeto a consideració d'aquesta cambra, segons quina sigui l'evolució dels ingressos de la Generalitat, que fins aquest moment, ho haig de dir, tenen un comportament francament satisfactori. De manera que aquí el que fem és demanar autorització per a un endeutament màxim, d'aquests 54 milions, però no necessàriament s'haurà de dur a terme.

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, aquests són els punts fonamentals que justifiquen la presentació d'aquest Projecte de Llei de crèdit extraordinari i de suplement de crèdit, i també són les raons, vostès ho comprendran, que expliquen el tràmit d'urgència sol·licitat.

Vull agrair a tots els grups parlamentaris la seva comprensió per agilitar aquesta tramitació, la tramitació d'aquest Projecte, i molt en especial vull subratllar el consens que ha presidit, fins ara, el capteniment dels diferents grups parlamentaris, sobretot en el fet de donar suport a tot el que té a veure amb el finançament del projecte firal, que és un projecte que tots compartim, que jo crec que ha de tenir, per sobre d'aquells que governin en un moment o un altre, una continuïtat insti-

tucional i que és d'una enorme importància per al futur del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Passem ara a fixar la posició dels grups parlamentaris. En nom del Grup de Convergència i Unió, té paraula l'illustre diputat senyor Turull.

El Sr. Turull i Negre

Gràcies, president. Gràcies, conseller. Nosaltres donarem suport a aquest punt, perquè, de fet, sempre hem cregut i hem apostat per la transcendència i el paper positiu de la Fira en el conjunt de l'economia catalana. I ho fem no només des de les paraules, sinó també des dels fets, ja que, com a tots vostès els consta, sobretot en els darrers anys del Govern de Convergència i Unió, doncs, vam fer una aposta decidida per donar-li un gran impuls i que avui jo crec que ja en podem començar a recollir els fruits.

Per tant, nosaltres, com no podia ser d'una altra manera, nosaltres votarem a favor d'aquesta iniciativa, i per la resta d'aspectes que es tracten aquí i com que voldríem que la situació, diguem-ne, de fallida política del Govern, doncs, tingués els menys efectes col·laterals possibles, doncs, per la resta també hi votarem a favor, però sobretot i especialment, doncs, per això: perquè tant des dels fets com des de les paraules, nosaltres apostem decididament pel paper de la Fira a l'economia catalana.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Turull. En nom del Grup Socialistes, té la paraula l'illustre diputat senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, president. Des de l'escó estant. Nosaltres donem suport a aquesta Llei pels seus valors intrínsecs, no per la conjuntura. Els seus valors intrínsecs són: primer, la concertació entre diferents administracions i també amb la Cambra de Comerç per tirar endavant un projecte de país. La plataforma més important que tenim des del punt de vista de les manifestacions firals a Catalunya, no?

De fet, Fira de Barcelona comporta tot un seguit d'indicadors que fan que sigui la tercera part de l'activitat firal de tot Espanya. Moltes vegades ens emmirallem per allò de la publicitat, amb el pes relatiu d'Ifema a Madrid, i és significativament inferior del que representa Fira de Barcelona, el 73 per cent del valor afegit brut. L'economia catalana té el seu aparador a Fira de Barcelona. I això és molt important: mereix la concertació de totes les administracions i mereix l'esforç financer que el conveni, doncs, determina. Un esforç financer que és un trenat de diferents actuacions, algunes d'elles aportacions, les altres compromisos crediticis, i que han estat àmpliament detallats pel senyor conseller.

Per aquesta raó, donarem el seu vot..., i també, aquest Projecte comporta l'atribució dels recursos suficients, el suplement de crèdit per a la convocatòria electoral de la tardor, cosa, com vostès saben, del tot imprevisible, perquè és una prerrogativa exclusiva del president de la Generalitat.

Al final de la intervenció, el conseller ha dit el que esperàvem escoltar tots els que tenim alguna incidència en les qüestions econòmiques d'aquesta cambra, no? I és que no perjudicarà els plans de reducció de dèficit que es compleixen escrupolosament, que abans n'hem pogut veure l'origen amb el compte anyal, i que..., doncs, qualsevol superior ingrés que no sigui tipificat com a finalista aniran a rescabalar la hisenda de la Generalitat d'aquests esforços necessàriament a fer en el cas de les eleccions i, com no, també, en el cas de Fira de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Pérez. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant. També per anunciar el vot favorable a aquest Projecte de Llei del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

De fet, compartim les tres grans finalitats d'aquest Projecte de Llei. En primer lloc, la primera, que és per finançar la inversió necessària per completar, i l'ampliació de la Fira de Barcelona i el recinte firal de la Gran Via.

De fet, escoltant moltes paraules, ara fa uns minuts, doncs, lluny queden aquelles picabaralles partidistes que al nostre entendre ens van fer perdre uns anys meravellosos per un projecte com el que havia de ser, de renovació de Fira de Barcelona, i el pes que ha de tenir una fira internacional per al nostre país en un món cada vegada més globalitzat.

També per fer front a aquesta autorització financera..., per fer front a la ja anunciada convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya, i no havia de ser d'altra manera després de tants mesos demanant eleccions anticipades, que després, doncs, es neguessin amb una ampliació de crèdit per poder-les dur a terme.

Doncs, bé, un cop ja s'ha produït aquest anunci, un anunci, doncs, imprevisible, si més no, a principi d'any, entenem, doncs, que es compleixen perfectament les dues condicions que han de portar endavant un projecte de Llei d'autorització financera.

Per tant, confirmar el nostre vot favorable a aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor De los Ríos. En nom del Grup parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Si el que..., en aquest Projecte de Llei que en aquest moment n'esteu començant la tramitació i el debat..., nosaltres hi votàrem que sí, sense cap tipus de problema. I així vull que consti en aquest moment, i així constarà en el *Diari de Sessions*.

De totes maneres, la meua intervenció, senyor president, serà més global. Avui es comença la tramitació d'una sèrie de projectes de llei, o en alguns casos, proposicions de llei, que no són menors: el tercer llibre del Codi civil, la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, la Llei de l'habitatge..., no són lleis menors com perquè aquest Parlament, en un moment en què, ho lamento, té data de caducitat; en un moment en què el Govern està en franca minoria i no ha tingut, per cert, ni la gentilesa de comparèixer en aquesta cambra a demanar la seva confiança i a presentar una moció de confiança; en un moment en què el president de la Generalitat ja ha dit que se'n va, i ho sento, senyor president, els consellers estan mirant més al carrer Nicaragua que al Palau de la Generalitat..., en aquest moment, senyor president, si fóssim una mica seriosos, no és el moment d'iniciar tramitacions legislatives, i si se'ns diu –que se'ns dirà d'aquí a un moment– que aquestes tramitacions són terriblement importants, més al meu favor.

Hem tingut tres anys. El que no hem fet en tres anys no tenim perquè fer-ho en quinze dies, malament i amb presses. És millor, seria més sensat que esperéssim una nova legislatura, que esperéssim un nou govern, sigui el que sigui, per tirar endavant les tasques que fins ara no s'havien tirat endavant.

Per això, senyor president, per coherència, perquè ens sembla gairebé mofar-se en part d'aquesta cambra el fet de pretendre iniciar tramitacions legislatives importants ara, en aquest moment, li anuncio que ens oposarem a aquest Projecte i a tots els altres, demanant que no s'iniciï la seva tramitació. I, per tant, el nostre vot serà sempre un vot a favor que el Projecte no es tramiti.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Només per anunciar el vot favorable, perquè les explicacions que ha donat el conseller són, són..., bé, no hi ha vot favorable, em sembla..., que ja ha donat el conseller són suficients..., i nosaltres ho farem perquè creiem que el Govern ha de continuar governant, perquè així ho demanen els ciutadans, i perquè creiem, a més a més, molt fermament en la democràcia i en allò de la separació de poders, no? El legislatiu continua legislant i continua fent la seva acció d'impuls i control al Govern, i és possible que alguns ja la voldrien..., no voldrien fins i tot ni que fes aquesta funció. Nosaltres hi creiem fermament, per la qual cosa ens sembla... (*veus de fons*), al revés, senyor Vendrell..., un insult a aquest Parlament dir que no cal discutir aquelles lleis que, per nosaltres, són vitals per

als ciutadans. I, fins que no hi hagi les properes eleccions i no es dissolgui, nosaltres continuarem treballant; vostès, no ho sé. (*Remor de veus*.)

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. (*El Sr. Vendrell i Bayona demana per parlar.*) Senyor Vendrell, em demana la paraula...?

El Sr. Vendrell i Bayona

Per al·lusions directes, senyor president.

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Vendrell i Bayona

Miri, senyor Boada, els que estem aquí treballem en el Parlament de Catalunya. Jo no ho poso en dubte, de vostè; per tant, no li permeto que vostè ho posi en dubte de ningú d'aquesta cambra! No li ho permeto.

En segon lloc, el fet de treballar en favor de Catalunya és treballar amb calma, amb serenitat, amb sentit comú i utilitzant el temps que s'hagi d'utilitzar, no amb presses per intentar fer veure. Vostès, és lògic, tenen interès a intentar fer veure. Nosaltres tenim interès que es vegi.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. (*El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*) Senyor Boada, té un minut, també.

El Sr. Boada i Masoliver

No, molt ràpidament, perquè les coses les fem amb calma i amb la suficient serenitat, perquè hi ha una proposició de llei que es discutirà, que és la de la Corporació de Ràdio i Televisió, que està feta en ponència, amb totes les forces polítiques, que fa mesos que hem anat treballant, i que la culminació hauria de ser ara i sense cap tipus de problema. Vostès sabran quines són les decisions que prenen perquè això no tiri endavant, i evidentment això també afecta els ciutadans.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada.

Projecte de llei del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques (debat de totalitat) (tram. 200-00052/07)

El següent punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta aquesta iniciativa l'honorable conseller de Justícia, senyor Josep Maria Vallès.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. I en nom del Govern, aquest conseller, que no mira a Centreamèrica, sinó que mira a la seva tasca fins a l'últim dia..., presento aquest Projecte de llei dies després d'haver-se referendat l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

En aquest Estatut del 2006 s'afirma de manera molt més contundent la competència legislativa de la Generalitat en matèria de dret civil, llevat de la reserva a favor de l'Estat que inclou l'article 149.1.8 de la Constitució espanyola.

Com recordaran en l'Estatut del 79 es parlava de la conservació, modificació i desenvolupament del dret civil; una fórmula que va obligar a interpretacions oscil·lants del Tribunal Constitucional. Amb l'Estatut del 2006, això ja no serà necessari, perquè la competència queda formulada de manera taxativa. Podem dir que en aquesta matèria, com en tantes altres, la dinàmica social i la dinàmica política s'han avançat a la formalització constitucional o estatutària.

Aquest Parlament havia fet ja ús de la seva capacitat legislativa amb una interpretació àmplia de l'Estatut del 79; una interpretació àmplia que és ara consagrada per l'Estatut del 2006, i, un cop més, la realitat social acceptada per la comunitat política desborda i prefigura la nova norma.

Per això m'és grat de presentar a la cambra un altre projecte de llei aprovat pel Govern en matèria de dret civil. És el que es refereix a les persones jurídiques, i que tracta de manera més específica de les associacions i les fundacions.

Vull deixar clar que, tal com vaig dir en una sessió anterior, aquesta obra legislativa és una tasca col·lectiva que s'ha generat, s'ha produït en el si de la Comissió de Codificació i dels seus grups de treball: uns grups de treball en els quals col·laboren experts i professionals diversos de la comunitat jurídica catalana. És, com dic, per definició, una obra col·lectiva, que aquest conseller vol agrair des d'aquí de manera particular a tots i cadascun dels membres de la Comissió i dels seus grups de treball.

Quin és el contingut, de manera sintètica, d'aquest llibre tercer? Tal com determinava la Llei 29/2002, o primera llei del Codi civil, s'atribueix a aquest llibre tercer la regulació d'associacions i fundacions. Aquest Parlament, en ús de les seves competències, havia legislat ja sobre associacions i, dues vegades, sobre fundacions.

El Projecte que avui presento sistematitza i harmonitza el tractament de la matèria i al mateix temps incorpora algunes modificacions nascudes de l'experiència, i introdueix una part general sobre la persona jurídica de dret privat a Catalunya.

Es preveuen, doncs, disposicions que confirmen el principi d'autonomia organitzativa, la regulació del presumpte conflicte d'interessos que pugués donar-se entre persones físiques que actuen en el si de les associacions i fundacions i aquestes mateixes, el règim d'impugnació dels seus acords i també un règim de publicitat registral d'aquestes persones jurídiques.

Pel que fa a associacions es proclama el principi de la llibertat d'autoorganització, tot i que preveu algunes normes que garanteixin la finalitat de cada entitat i el deure de transparència en matèria econòmica per aquelles que obtenen beneficis fiscals o obtenen ajuts públics.

Com vostès saben a Catalunya hi ha una gran xarxa associativa; són més de quaranta mil les associacions inscrites. Com és obvi, n'hi ha de magnitud, vitalitat i objectiu molt diversos, però totes elles, o la major part d'elles, formen part d'un dinamisme social que cal potenciar. I l'acció del Departament no ha estat estrictament legislativa sinó que ha impulsat també l'actuació del consell de l'associacionisme amb reunions freqüents, periòdiques i en coordinació amb altres departaments del Govern que també tenen atribucions en matèria d'associacions.

En el capítol que es dedica a les fundacions, la preocupació del legislador ha de ser assegurar la fidelitat a la voluntat original dels fundadors i al mateix temps la viabilitat del projecte fundacional. També aquí cal fer esment de la realitat fundacional catalana, potent en general, construïda a partir de la generositat o de la iniciativa de ciutadans i ciutadanes del país.

Fa pocs dies tenia l'oportunitat d'assistir a una reunió de la coordinadora de fundacions de Catalunya en la qual es presentava un codi de bon govern per a les fundacions, i vaig contrastar amb satisfacció que hi havia una coincidència àmplia entre les previsions d'aquest codi d'autoregulació de les fundacions de la coordinadora de fundacions i les propostes del llibre tercer, del Projecte que avui presento. Són coincidències en matèria de garantia de la preservació, fidelitat a l'objectiu fundacional i a la viabilitat efectiva d'aquestes iniciatives. Per això mateix s'introdueixen algunes novetats, com és el cas de les fundacions temporals o a prova, per tal que puguin consolidar el seu projecte abans de decidir de mantenir-lo.

També s'incorporen elements de millora del règim dels fons especials, que són concebuts per evitar el que podríem qualificar com a «minifundisme fundacional», nascut moltes vegades de la bona voluntat de les persones, però pràcticament incapaç d'assolir els seus objectius.

També es regula, per les conseqüències que pugui tenir, la participació i relació de les fundacions amb societats mercantils, i se simplifiquen alguns mecanismes de rendició de comptes.

Hem de tenir molt en compte la transformació de la figura jurídica de la fundació. D'allò que era originalment una massa patrimonial que generava uns rendiments que eren suficients per a subvenir a un objectiu social, ens trobem ara la constitució freqüent de fundacions que en realitat són un substitut d'associacions perquè no tenen aquesta massa patrimonial suficient i han de recórrer contínuament a les donacions privades i molt sovint a les donacions públiques, als recursos públics. No deixa de ser una utilització ben intencionada però desviada de la institució fundacional, que presenta disfuncions en la pràctica, que presenta deformacions notables en alguns casos i que ha de ser reconduïda cap a una millor preservació de la naturalesa de la fundació.

Deia en aquesta reunió amb alguns membres de la coordinadora de fundacions que cal subratllar, com feien ells, el component ètic de la iniciativa fundacional, perquè, com deia, hi ha una funció d'interès general en benefici de tercers, però el comportament o la iniciativa ètica ha d'anar acompanyada de la viabilitat efectiva; aquest component ètic només es consolida si al darrere d'aquest projecte hi ha la capacitat de dur-lo a mitjà i llarg termini, i aquí és on la col·laboració entre l'impuls social i la norma jurídica s'han de trobar.

Aquest és, resumit, el contingut del llibre tercer del Codi civil que avui presento; també hi ha algunes observacions derivades d'una sentència recent del Tribunal Constitucional que s'hauran de tenir en compte perquè aquesta sentència ha estat dictada o ha estat publicada després de la presentació en el Parlament d'aquest llibre tercer, o de l'entrada en el Parlament del llibre tercer. Crec que tal com està concebut és un pas endavant en el tractament de les normes que possibiliten aquesta actuació col·lectiva d'una part de la ciutadania del país. Això crec que és el que ha de procurar el dret, i en particular en aquest cas el dret civil.

Amb això, amb aquesta presentació, complim el calendari de treball de l'Observatori de Dret Privat de Catalunya i de la seva Comissió de Codificació. El Govern i aquest Observatori, sota l'orientació o amb l'acompanyament de la Direcció General, havia previst que a finals d'aquest període de sessions totes les lleis pendents de realitzar, de portar..., els llibres pendents encara del Codi civil estarien en mans del Parlament. Doncs, bé, s'hi troben, diguem, amb aquest llibre tercer, i també han entrat ja al Parlament el llibre segon i el llibre quart, sobre família i successions. S'ha deixat de banda, com ja vaig explicar en alguna altra ocasió, per ara, s'ha ajornat, per ara, el llibre referit a obligacions i contractes que la mateixa Comissió de Codificació va considerar oportú d'ajornar a la vista de la dinàmica unificadora induïda pel mercat europeu.

Tenim, doncs, aquí ja en el Parlament un corpus legal que culmina una obra d'anys. I és el moment, em sembla, de celebrar aquest fet, que no és mèrit de ningú en particular i que sí que és mèrit de moltes persones; és mèrit, en darrer terme, de la voluntat compartida dels professionals del dret de comptar amb una eina actualitzada al servei dels interessos dels ciutadans i de l'ordenació pacífica dels conflictes d'interessos o de drets que puguin suscitar-se entre ells.

Per això mateix –per això mateix– ningú pot apropiarse d'aquest patrimoni. No estaria bé, tampoc, que algú volgués impedir de manera directa o indirecta, per acció o per omissió, que fructifiqués i es desplegués aquest dret civil de Catalunya més adequat a les exigències del món actual.

És el que espero dels grups d'aquesta cambra, més enllà de consideracions de conjuntura o de càlcul de presumpte benefici partidari; seria difícil d'entendre, especialment per part d'aquelles persones representatives de la comunitat jurídica catalana que en el curs dels darrers anys i dels darrers mesos més específicament han esmerçat treball, competència i il·lusió en aquest esforç de codificació del dret a Catalunya. Són ells, en últim terme, més que cap grup polític, més que aquest

conseller o que cap altre conseller, els qui fan possible, els que han fet possible i els que faran possible que el dret de Catalunya es vagi actualitzant en la mesura de les demandes de la nostra societat.

És per això que demano el suport dels grups parlamentaris al Projecte del Govern, deixant oberta la presentació d'esmenes per aquelles millores que convinguin pel seu bon curs.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vallès. S'ha presentat una esmena a la totalitat per part del Grup de Convergència i Unió. Per a la seva presentació, té la paraula l'honorable diputada senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, em disposo a defensar en nom del Grup de Convergència i Unió l'esmena a la totalitat sobre aquest Projecte de Llei.

Les raons que han dut el meu Grup a presentar-la són sobretot d'oportunitat política. Però també cal dir que aquest Projecte neix coix en una part important del seu contingut; manquen figures jurídiques a regular, i, a més, igual que el darrer projecte de Llei elaborat pel Departament de Justícia, el de col·legis professionals, destil·la desconfiança cap al món associatiu i fundacional, és summament intervencionista i no respecta l'autonomia organitzativa de les persones jurídiques.

Però anem a pams. El Projecte de Llei del llibre tercer del Codi civil de Catalunya suposaria, si s'hagués fet bé, un pas més en el procés de codificació del dret civil de Catalunya i entraria a forma part del que es va iniciar amb la Llei primera del Codi civil, que establia la possibilitat de recollir en un sol text tota la legislació civil catalana existent, degudament desenvolupada i completada, en el cas present, sobre persones jurídiques, i per tant totes les persones jurídiques.

I m'aturo en aquest punt per constatar que aquest Projecte no recull, ni desenvolupa, ni regula tot allò que fa referència a les persones jurídiques, només recull allò que pel Departament de Justícia ha estat més fàcil: les persones jurídiques que es troben sota la seva jurisdicció, els associacions i les fundacions. I així es diu en el preàmbul del Projecte i així es confirma al llarg d'aquest. No integra en la seva totalitat tota la producció legislativa que s'ha fet al llarg dels anys recolzant-se en les competències de la Generalitat; és a dir, no integra, no desenvolupa, no actualitza ni les cooperatives, ni les mutualitats de previsió social, ni les caixes, ni les acadèmies, ni tampoc altres figures jurídiques, i, a més, afegeix en l'exposició de motius que quan es consideri més oportú caldrà encaixar-hi altres tipus de persones jurídiques actualment subjectes a legislació especial.

Aquesta constatació ens confirma un fet rellevant per a l'esmena a la totalitat presentada: s'ha volgut presentar un nou projecte de Llei, a corre-cuita, sense encomanar-se a ningú, per tenir-ne presentat un de nou, encara que

no s'aprovi –perquè, conseller, no s'aprovarà, és impossible, ja no hi ha calendari–, per posar-lo a la llista de la feina feta, encara que sigui feina mal feta, perquè, per molt que reduïm els terminis, no els dóna temps, el temps s'ha acabat; estem en el compte endarrerit, de cop s'han trobat liquidant la legislatura i en el seu actiu pràcticament no hi tenien res i han hagut de córrer per presentar projectes de llei.

Honorable conseller, membres del Govern, s'han adormit; no espatllin més aquesta legislatura presentant *bodrios* que són inassumibles i que ens obligaran a derogar quan tornem al Govern. I dic això perquè igual que en la Llei de col·legis el diàleg amb el món associatiu i fundacional ha estat escàs, més aviat nul. Allò de la transparència i la participació fa pena. No han fet cap cas de la seva experiència; no han tingut en compte el parer d'entitats com la Coordinadora Catalana de Fundacions, que aplega més de sis-centes fundacions; no han tingut en compte les alegacions presentades per fundacions com ara Francisca Roviralta, Fundació Creatia, o bé el Col·legi de Notaris, el d'Enginyers o la Taula del Tercer Sector. Com sempre, en desconfien, volen controlar-ho tot, i diuen que modifiquen i actualitzen diferents aspectes de les dues lleis vigents, d'associacions i de fundacions, a fi d'afavorir-ne l'operativitat i garantir que puguin complir més efectivament les finalitats. Tot això que es diu és fals.

Una llei, la de fundacions, que va ser totalment reformada l'any 2001..., va ser una nova llei, aprovada per unanimitat d'aquesta cambra i consensuada amb el sector..., i ara presenten canvis substancials que van en contra de l'esperit fundacional, que no han estat consensuats i que, com es pot veure, tampoc s'han parlat amb els grups de l'oposició; una llei que limita el dret a fundar, que és un dret constitucional.

Però abans d'entrar en les raons de tipus jurídic que ens permeten assegurar la nostra esmena a la totalitat, permetin-me, conseller, senyores diputades i senyors diputats, que els recordi el moment polític en què ens trobem, moment que ens avala aquesta esmena a la totalitat..., per tractar-se d'un projecte inoportú, que arriba tard i a sobre malendregat. Podia haver estat un bon projecte, com el del llibre segon, el dels drets reals, que va venir just, però entre tots el vam aprovar.

Honorable conseller, s'han anunciat eleccions anticipades per a la tardor. I afegeixo: no s'obrirà el nou període de sessions. Queden, per acabar l'actual període de sessions, el plenari d'avui i un altre assenyalat per al mes de juliol. Ara volen presentar tot el que no ha fet en trenta mesos? I es pensen que es podrà tramitar? Vostè és diputat, conseller, sap com van els tràmits d'un projecte de llei o també els desconeix? O és que no s'han assabentat encara que ja s'ha donat per acabada aquesta legislatura? Votaran en contra de les compareixences de la societat civil que representen les associacions i les fundacions, si aquesta esmena no s'aprova? Han parlat amb la Unió Catalana d'Hospitals? Amb el Col·legi de Notaris? Amb el Col·legi d'Enginyers? Amb la Coordinadora Catalana de Fundacions? Amb quines entitats han parlat? Les han escoltades o han estat un pur tràmit? Les farem venir sabent que no servirà de res perquè el temps, per a vostès, ja s'ha acabat? Li dema-

no que retiri aquest Projecte, abans que es voti l'esmena a la totalitat. Reconeixi que ho han fet malament, que no saben governar, que duen a terme els projectes sense consultar amb ningú, com si es tractés de la mateixa empresa o, pitjor, del pati de casa seva. S'han equivocat i ara només els queda temps per liquidar. És allò de les botigues que diu «tancat per vacances», doncs, en el seu cas, tancat per liquidació. I si ho fan, això de la liquidació, ho poden fer bé, perquè d'existències els en queden ben poques.

Com sempre, han gestat un projecte amb independència dels que han de ser els seus principals destinataris i els responsables de la seva aplicació; un projecte absolutament allunyat de la realitat del món associatiu i del món fundacional. Denota un profund desconeixement i una gran desconfiança, però ara ja no té temps de rectificar, de parlar amb aquest món, de redreçar aquest projecte. Ara, faci el favor de liquidar els temes que té pendants el Departament i no ens faci creure, a nosaltres i als ciutadans, que treballen per millorar aquesta regulació. Tampoc tenen temps per revisar-lo, per obrir un debat seriós; estem en temps de liquidació.

I pel que fa al seu contingut, uns apunts sobre alguns aspectes que, necessàriament, s'haurien de revisar o suprimir, o millor deixar tal com es regulen en la legislació vigent, que era i és una legislació pacífica i que el sector hi estava d'acord.

Torno a recordar, pel que fa a les fundacions, la Llei vigent, nova de trinca, és del 2001 i la vam aprovar amb tots vostès; la d'associacions és més antiga, de 1997, també aprovada per unanimitat de tota la cambra. Diuen, vostès, que el Projecte parteix del principi d'autonomia organitzativa i que redueix al mínim el dret imperatiu. Miri, conseller, totalment fals, res més lluny de la realitat. Diuen que s'estableix una quantia mínima per a la dotació inicial de les fundacions: 75.000 euros és una quantia mínima? Que la carta fundacional vingui acompanyada d'un projecte de viabilitat econòmica i que tot això no s'ha de considerar una mesura lesiva de l'exercici del dret a fundar. I parlem de la limitació del dret a fundar. La Llei 5/2001, en el seu article 8.1, diu: «La dotació inicial es pot aportar íntegrament en ocasió de l'atorgament de la carta fundacional o d'una manera successiva; en qualsevol cas, la dotació inicial ha de ser suficient per dur a terme les activitats fundacionals.» Des de Convergència i Unió entenem que l'actual redacció de la Llei 5/2001 ja estableix la necessitat de l'existència d'un fons suficient per a les activitats fundacionals; ho indiquen la majoria d'entitats i la Llei espanyola també diu el mateix, i estableix una dotació inicial de 30.000 euros. Estableix, també, la imposició legal del deure de separar les funcions de govern i de gestió ordinària, redefeixen les funcions de control preventiu del protectorat i requereixen l'autorització prèvia per fer actes dispositius sobre béns immobles i altres, i diuen que tot això el sector fundacional ha considerat que eren mesures de bona pràctica. Això no és veritat, conseller. Tot això canvia radicalment allò que, fins ara, eren les normes del sector, aprovades per unanimitat per aquest Parlament l'any 2001.

Amb qui han parlat vostès, m'agradaria saber-ho. S'han llegit els comentaris i les esmenes presentades per

aquests sectors? Com poden dir exactament el contrari? Aquest Projecte de llei suposa un trencament radical amb la realitat del nostre país, pel que fa a les fundacions, que es nodreix bàsicament d'entitats petites i mitjanes, que tenen una activitat econòmica molt important, ja que la tendència actual és fer fundacions operatives i no fundacions patrimonials. En cap normativa de dret comparat es regulen les previsions d'ingressos i despeses dels tres primers anys d'una fundació com a requisit per a la seva inscripció; és d'un excés d'intervencionisme tot el que fa referència a les funcions de suplència i d'una gran desconfiança la introducció de disposicions que semblen més dirigides a un supòsit concret que a la generalitat de les fundacions.

El mateix respecte a la no presència de la direcció d'una fundació en el seu patronat; el mateix respecte a la regulació que es fa sobre la gratuïtat dels càrrecs. Vostès, en lloc d'anar cap a Europa, sembla que vagin mirant el que es fa en els països menys desenvolupats.

Honorable conseller, reconegui que no en sap i que ha deixat en mans de la ineptitud l'elaboració d'aquest Projecte. Estem al segle XXI, amb una concepció moderna del dret de fundar i no en el segle XIX, on s'entenia que tot es feia gratuïtament i amb una col·laboració voluntarista i no professional. S'ha de tenir una concepció més moderna i dinàmica de les fundacions i no l'espirit que es desprèn d'aquest Projecte.

Sap on radica el problema? Doncs, que vostès mai han cregut en la societat civil, en el seu dinamisme... (*Remor de veus.*) La mateixa desconfiança que van tenir per als col·legis professionals –la mateixa– l'han tingut ara cap a les fundacions. Exactament, igual. Ho volen controlar tot, però després tampoc controlen, perquè la feina no surt. Només anuncien projectes, taules sectorials, comitès, comissions, però feina real cap ni una.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Per tot això hem presentat l'esmena a la totalitat. Quedi's vostè amb el Projecte; torni'l al Departament i posi'l en un calaix. I faci cas: liquidi el que té encara pendent, li queden poques setmanes de Govern. Vostè mateix, aquest matí, en una ràdio, ha vingut a dir que probablement no acaba ni tan sols la legislatura, i, amb l'estiu pel mig, el millor que pot fer és presentar una bona liquidació d'existències que, com li he dit abans, li'n queden poques i penso que seria el millor treball que vostè podria fer.

I res més. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. I espero que els altres grups de la cambra votin favorablement aquesta esmena a la totalitat, per no fer treballar la gent. No crec que sigui oportú fer compareixences amb entitats que després saben –perquè ja ho saben– que aquest Projecte no tirarà endavant. Jo crec que el millor és deixar-lo estar, esperar nous temps, millors temps i millorar aquest Projecte, perquè és una llàstima que aquest Projecte es pogués aprovar de la manera com s'ha presentat.

El president

Gràcies, senyora Gispert. Per posicionar-se, en nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre diputada senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyor director general de Dret i Entitats Jurídiques, jo començo per dir que subscriu fil per randa la intervenció del conseller de Justícia, quan parlava sobretot de continuïtat institucional. (*Remor de veus.*) Moltes gràcies. Parlava de continuïtat institucional...

Mirin, el Projecte de llei que es presenta en aquest moment el que fa és constituir, continuar, perdó, l'obra codificadora del dret civil català iniciada el 2002. Aquest és un objectiu compartit per tots, o, en tot cas, era un objectiu compartit per tots al començament d'aquesta legislatura o fins al començament d'aquesta legislatura. Per suposat que és un objectiu compartit pel meu Grup Parlamentari, tan compartit pel meu Grup Parlamentari que el Govern de la Generalitat ha presentat en aquesta legislatura el llibre corresponent als drets reals, que s'ha aprovat, i presentem, en aquests moments, i estem defensant el títol tercer relatiu a les persones jurídiques. Però tenim presentat també, ho ha dit el conseller, està entrat en aquesta cambra, el llibre segon i el llibre quart: successions i família.

Des del 2002 –des del 2002–, l'únic llibre de la codificació del dret civil català presentat per l'anterior Govern de la Generalitat va ser el llibre primer. En aquests dos anys i mig resulta que només ens queda pendent el llibre sisè, el llibre relatiu a les obligacions contractuals, i a més per les raons que el conseller ha dit, per les raons que els consellers i els experts també ens diuen.

Aquest objectiu, per tant, de codificació està canviant l'estructura del nostre sistema, del nostre dret civil. Estem passant de les lleis especials al sistema del codi, per tant, amb una idea de compliment. I aquest objectiu té més raó de ser ara que mai, des del moment que hem aprovat l'Estatut de Catalunya. Per què? Perquè l'Estatut el que fa és donar-nos competències d'una manera més clara, d'una manera més àmplia, amb més nitidesa, amb més rotunditat. I en això em referiria a l'article 129 de l'Estatut d'autonomia, sobretot, però també a l'article 118, en competències amb relació a associacions i fundacions.

Per tant, el Projecte, com deia, és en aquesta línia de continuïtat, continuïtat en el procés de codificació, continuïtat també –continuïtat també– en el sentit de les lleis del 1997 sobre associacions i 2001 sobre fundacions. Idea de continuïtat, que jo no sé si la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, doncs, comparteix, perquè els textos jurídics, les institucions del país no són patrimoni de ningú, són patrimoni del conjunt de la ciutadania i responen a la ciutadania. Afortunadament, en el nostre país, a diferència del que passa a Itàlia, les lleis no porten el nom propi del diputat o del conseller que les impulsa, afortunadament, encara que hi hagi qui pensi que poden ser patrimoni personal i per això, segurament, mostren determinades resistències. Continuïtat, per tant, en el procés de codificació i el que fa aquesta Llei, en tot cas, és complementar, modificar, millorar, actualitzar, aquests aspectes institucionals que són cabdals per a la nostra societat, perquè, afortunadament, la societat catalana és una... o la societat civil catalana és una societat molt viva i molt dinàmica, com també el conseller ha posat de manifest, des d'aquesta tribuna.

Però Convergència i Unió ens presenta ara una esmena a la totalitat, una esmena de rebuig. I no hi ha raó: no té raó, ni tenen raons, en absolut –en absolut. Diguem-ne, que s'aprovi o no s'aprovi també depèn de la dinàmica, per exemple –per exemple–, de la Comissió de Justícia, i respecte a la dinàmica de la Comissió de Justícia, home i dones, tots els que hem estat membres d'aquesta Comissió segurament hem tingut una certa percepció d'un cert obstruccionisme en la seva activitat habitual.

Per tant, què ens ha dit aquí la persona que, en nom de Convergència i Unió, ha pujat a aquesta tribuna? Ha dit que aquesta Llei és un *bodrio*, directament. Per cert, que ho havia sentit, per exemple, respecte de l'Estatut, també, exactament la mateixa expressió, i segurament amb la mateixa intenció. Ha dit: «Aquesta Llei és un *bodrio*.» Doncs, no és sols un insult al text, és un insult als experts, és un insult també a la Comissió Jurídica Assessora. Mai ho hauria imaginat!

Parla de consensuar i de no haver consensuat aquesta Llei, i està desconeixent la sobirania parlamentària i, per tant, el treball que s'hauria de fer i s'ha de fer en aquesta cambra.

Convergència i Unió parla de «*bodrio*» respecte a aquesta Llei. Jo li voldria llegir..., i demanaria a la senyora Núria de Gispert dos segons, simplement, d'atenció, perquè li voldria llegir el que diu l'informe que ha elaborat el Col·legi de Notaris de Catalunya amb relació a aquest text. I diu –ho llegeixo–: «El Col·legi de Notaris de Catalunya valora molt positivament l'Avantprojecte de llibre tercer del Codi civil de Catalunya que se sotmet a la nostra consideració. És un projecte d'un elevat nivell tecnicjurídic, i, fins i tot, des del punt de vista de la redacció resulta acurat, senzill i directe, cosa que és d'agrair de cara a la seva lectura i comprensió.» No li manca, doncs, el que en podríem dir «un bon grau d'*elegantia iuris*», però jo em quedo amb una expressió: és un projecte d'un elevat nivell tecnicjurídic. (*Veus de «Molt bé!»*) El CTEESC opina exactament el mateix; ens està dient: «És bona la metodologia, són bons els elements de transparència, seguretat, etcètera, que introdueix.»

Vostès confonen..., altres també; la dreta sempre ho confon, i en aquesta banda hi ha la dreta. Vostès formen part de la dreta, i la dreta, quan es parla de garanties, sempre parla d'intervenció; quina curiositat! Quan es parla de transparència, quan es parla de seguretat, quan es parla de garanties, parla d'intervenció, perquè el que li agradaria, evidentment, és la llei de l'embut: l'ample per a mi, l'estret per a tu. Doncs bé, deia, segurament perquè no entén que estem parlant d'institucions del país, la posició de Convergència és la que és, perquè, torno a repetir, no hi han raons..., hi han raons d'obstrucció, hi han raons de bloqueig, hi ha raons d'anteposar, com sempre, tacticisme a l'interès general. Hi ha una concepció patrimonial del Codi civil, de les institucions del país, i també del mateix país; això és el que passa. I aquests mateixos vicis, aquests pecats, estan aquí, en aquest Parlament, des del començament de la legislatura. No voldria recordar..., en fi, com va aparèixer de sobte una proposta del Llibre sisè, d'obligacions i contractes, al principi de la legislatura. *Corramos un tupido velo* sobre la qüestió.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Però la Llei és una millora, aquesta Llei és una millora –ens ho han dit, i aquí estan els textos, els diversos textos–, a atendre –atendre– la societat civil, les institucions, i aquí apareix el que s'escolta, el que s'accepta, etcètera; però atendre-les no vol dir estar condicionat, sotmès o amb una actitud clientelar respecte a aquesta societat civil. La Llei és una millora: millora la sistematització, per tant, en benefici i coherència interna del nostre sistema; millora la seguretat jurídica; millora la complitud, enfront de la fragmentació, enfront d'un tractament segmentat de les institucions, de les persones jurídiques, etcètera; omple buits legals...

El vicepresident primer

Senyora Santos...

La Sra. Santos i Arnau

Acabo –acabo.

El vicepresident primer

...se li ha acabat el temps.

La Sra. Santos i Arnau

Ompler buits legals; per exemple, les disposicions generals. Entre altres coses, algunes figures no apareixen, efectivament, però perquè la Comissió Jurídica Assessora ha aconsellat no incloure-les, pel caràcter mixt que algunes vegades tenen en l'àmbit mercantil. Garanties, transparència, seguretat, per a la impugnació d'acords, pel conflicte d'interessos, pel registre, per exemple. Afavoreix l'operativitat, el funcionament dels operadors jurídics.

Per això i algunes i moltes altres raons que, pel que es veu, el llum vermell, doncs, no em deixa continuar, per totes aquestes raons hem de rebutjar l'esmena de rebuig, inconsistent, que presenta Convergència i Unió i donar suport al Projecte de llei. La feina està feta i la continuarem fent, no només en els quatre anys propers, sinó en els vuit anys següents, com a mínim.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Santos. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, jo d'entrada el que voldria, en nom del nostre Grup, és lamentar el fet que l'ingent treball que s'ha dut a terme des de la conselleria, en aquest cas dirigit pel director general, també present avui, de Dret i Entitats Jurídiques, al qual aprofito per saludar i amb el qual, doncs, hem col·laborat d'una forma franca i sincera, com no podia ser d'una altra manera, doncs, com deia, lamento que bona part d'aquest

treball no es pugui culminar amb l'aprovació d'aquest Llibre –perquè em sembla que no hi haurà temps, desgraciadament–, ni tampoc es pugui culminar amb l'aprovació dels altres llibres que han entrat recentment al Parlament, no?

La interrupció traumàtica de la legislatura, motivada per l'expulsió del nostre Grup, doncs, és el que ho impedirà. Tots sabem que s'ha penalitzat injustificadament Esquerra Republicana per haver mantingut les seues conviccions sobiranistes, però, bé, això ara ja forma part de la història, recent però passada. I, ho repetixo, doncs, la impossibilitat d'esgotar la legislatura farà que tot aquest treball, que podia haver estat molt profitós, que era un treball realment ambiciós, fet amb rigor, fet, jo diria, amb una col·laboració estreta amb la societat civil... Per tant, nego rotundament el que deia la senyora Núria de Gispert, que no hi ha hagut capacitat d'interlocució, perquè en la Llei de col·legis de professionals hi ha estat, aquesta capacitat d'interlocució, hi ha estat encara que hi hagi qui vulgui dir el contrari.

Doncs, tot això podria ser que si no es torna a repetir una majoria progressista –i en aquest moment ningú pot saber el que passarà–, doncs, podria ser que aquest treball no pogués donar tots els seus fruits ni pogués completar el seu recorregut. Però bé, les coses són com són, i per tant ara ens trobem en la situació, doncs, d'interinitat, amb un govern que, com sabem, té els dies comptats, i per tant hem d'afrontar les circumstàncies tal com s'han presentat.

Anunciem que no donarem suport a l'esmena a la totalitat, perquè el discurs de la senyora Núria de Gispert és un discurs, doncs, que està fet des d'uns paràmetres ideològics molt legítims però que no compartim absolutament. Quan vostè reiterava, senyora De Gispert, la seua preocupació per l'afany intervencionista del Govern i de l'Administració catalana, doncs, em recordava molt els discursos que hem sentit aquests darrers mesos, no?, sobre l'intervencionisme; ja es veu que entre certes forces de dreta, espanyoles i catalanes, hi ha una afinitat manifesta, no? I l'intervencionisme serveix per a tot. És a dir, quan no existeixen arguments de pes, arguments contundents, s'utilitza l'intervencionisme, que és un concepte genèric que pot tenir moltes lectures, i a partir d'aquí, doncs, miri, poden vostès justificar qualsevol posició política.

Per cert, senyora De Gispert, quan diu que estem en temps de liquidació, té tota la raó, la hi he de donar, però es queda curta: estem en temps de liquidació i de rebaixes; de rebaixes nacionals, per cert, eh?, en les quals el seu Grup ha tingut un protagonisme molt destacat.

Per tant, doncs, votarem en contra de l'esmena a la totalitat, si bé anunciem també que si s'arriba a tramitar aquest Projecte de llei –que en tenim els nostres dubtes, perquè els terminis de temps segurament ho impediran– el nostre Grup hi presentarà esmenes. Estem d'acord en molts aspectes del Projecte de llei, creiem que el senyor Muñoz i els seus col·laboradors han fet un bon treball, però tenim algunes discrepàncies que, si s'arriba a constituir la Ponència i la Ponència pot treballar amb una certa calma, doncs, ja les farem evidents, les exposarem i les negociarem amb els altres grups, amb la voluntat de trobar un consens i de millorar la Llei.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Concretament, creiem que el principi d'autoorganització es pot preservar d'una forma millor, i potser s'ha de preservar amb major intensitat; per tant, aquí, en aquests articles, creiem que cal introduir-hi alguns canvis. I, quan el conseller feia referència a l'evolució de la naturalesa de les fundacions, és evident la gran transformació que han patit les fundacions, i per tant també entenem que en un seguit d'articles que contemplen, doncs, aquesta evolució i que regulen la nova naturalesa des d'una posició progressista..., però pensem que aquí també caldrà introduir alguns canvis.

Per tant, ja per no allargar-me més, doncs, reiterem que votarem en contra de l'esmena a la totalitat i anunciem també que si en tenim l'oportunitat, doncs, col·laborarem per tal de millorar la Llei, per tal de fer un seguit d'aportacions que ens han fet arribar també des de la societat civil, i aquestes aportacions, si bé també havien arribat a coneixement de la conselleria, potser no s'han recollit en la seua integritat, i en nosaltres trobaran una col·laboració lleial i sincera.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

El senyor Montanya, del Grup Parlamentari del Partit Popular, no intervé. I intervé, doncs, la senyora Dolors Clavell, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Jo escurçaré el discurs que tenia previst per al bé de tots, però sí que abans de començar no puc estar-me de fer una breu reflexió sobre la intervenció de la diputada Núria de Gispert, perquè penso que arguments tan recurrents com els que vostès utilitzen últimament –això d'acudir a l'intervencionisme, a la premsa per demostrar gestió quan no n'hi ha, tot això que diuen...–, a banda de l'estil, de l'estil en què ho diuen, totalment desproporcionat, jo crec que acrediten una profunda manca de respecte. Ja sé que aquest valor no és molt present en política, però hi ha gent que ens agradaria que hi fos més present. *(Remor de veus.)* I penso que el seu grau de rebuig a tot el que no han fet vostès revela precisament..., és francament incomprensible i revela aquesta incapacitat d'acceptar tot allò que no han fet vostès. Jo crec que això és incomprensible en termes de sentit comú, i no només de sentit comú, sinó també de les mínimes normes de relació humana i política que hem d'establir entre nosaltres.

Dit això, a Catalunya tenim gairebé 43.000 associacions i més de 2.000 fundacions, ni més ni menys. Òbviament, i per sort, aquest nombre d'entitats no necessiten, en la major part dels casos, recórrer a la llei per resoldre els seus problemes de funcionament; és veritat. Tots els que en algun moment hem estat membres d'un grup de persones disposades a organitzar-se sabem que és aquesta voluntat, sovint informal, la que fa tirar endavant l'associació o la fundació; això és el que compta. I sovint els estatuts i la necessitat de registrar-se, etcètera, es viuen com un conjunt de requisits burocràtics a complir; és més, sovint els estatuts queden a dins d'un calaix un cop s'han redactat i registrat.

Però és veritat també que quan els estatuts han de sortir del calaix és perquè hi ha problemes, i aleshores és bo que la regulació prevista sigui l'adequada. I atès que la majoria dels problemes en aquests casos deriven o de problemes econòmics o/i que els associats o els membres de la fundació perceben que els seus interessos no es gestionen de forma transparent, és bo que la Llei abordi aquests temes.

En aquesta línia, ens sembla interessant que s'hagi establert una norma per resoldre eventuais conflictes d'interessos, que consisteix a imposar el deure d'abstenció i d'informació prèvia en el cas que s'hagi de decidir una cosa en què un membre de l'associació o de la fundació estigui directament afectat.

També és encertat fer referència, en el cas de les associacions, al principi no lucratiu i al de democràcia interna, així com a l'establiment del deure de donar transparència als comptes anuals en el cas d'associacions declarades d'utilitat pública que reben ajuts de les administracions o que recaptin fons públicament per finançar-se.

Creiem que d'alguna forma hem de reconduir una situació d'un cert paternalisme que a vegades s'ha practicat amb el món associatiu; pensem que se'ls ha de tractar com a majors d'edat, reconeixent-los drets i també demanant-los obligacions. Per això també em sembla encertat que es faci especial esment del deure de portar una comptabilitat endreçada per part d'aquestes entitats.

Pel que fa estrictament a les fundacions, sembla suggeridora la diferenciació entre fundacions temporals o permanents, ja que és ben cert que sovint es constitueixen entitats d'aquest tipus sense tenir coneixement ni cap garantia de què succeirà en el futur. A vegades els mateixos patrons tenen dificultats clares per imaginar-se com haurà de funcionar tot i si anirà bé.

Per tant, davant aquesta realitat, sembla raonable haver establert que si es preveu una fundació permanent, cal una dotació inicial mínima i elaborar un projecte de viabilitat econòmica. I si això no és possible, poder fer la fundació, però més val fer-la de forma temporal, eh?, amb aquest màxim de cinc anys, de manera que si tot va bé sempre podrà reconvertir-se en una fundació de durada indefinida. És més, per evitar la coexistència de múltiples fundacions quan no és necessari, i és amb una mateixa finalitat, es preveu que es puguin crear aquests fons especials en el si d'una fundació existent, però amb una gestió diferenciada. Així, el que evitem és crear una nova persona jurídica i assumir les despeses que això significa d'administració i de tot tipus, però preservar el funcionament independent del fons.

En definitiva, per tant, s'intenta donar resposta a les molt diferents realitats que hi ha quan es tracta de crear una fundació: davant realitats diverses, respostes normatives diverses. Sembla de sentit comú, i creiem que és una bona opció.

Crec que també val la pena lligar tot això amb l'esforç de simplificació de tràmits, de facilitar i incentivar les gestions a través d'internet, d'evitar desplaçaments i de digitalitzar els expedients que es duu a terme des de la

Direcció General d'Entitats Jurídiques. Tot això ha de contribuir a fer menys carregosa la tasca de les entitats amb relació a l'Administració..., introduir tècniques modernes en una matèria on també la qualitat del servei que es presta des de l'Administració és molt important.

En conclusió, doncs, entenem que aquest nou pas endavant en la codificació és d'interès per a Catalunya i per això donem el nostre suport al Projecte.

I, òbviament, votarem en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup de l'oposició.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable conseller demanava la paraula? (*Pausa.*) La té.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyor president. Jo no puc invocar la ciència que sembla acumular la representant del primer grup de l'oposició, ni tampoc em puc convertir en intèrpret de la societat civil, com si la societat civil fos un tot homogeni, uniforme i compacte. L'únic que puc invocar és que he estat molts anys patró de fundacions; n'he presidit algunes, grans i petites; he sigut director d'alguna fundació, i des d'aquesta experiència he donat suport a propostes que han fet juristes i experts, alguns dels quals havien treballat a la conselleria en l'època del Govern anterior i als quals traslladaré el qualificatiu castís de *bodrio* que s'ha aplicat al seu treball legislatiu.

Moltes gràcies.

El president

Els grups parlamentaris poden intervenir..., senyora De Gispert, el mateix temps que ha intervingut el conseller.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. En primer lloc un aclariment a la senyora Santos. L'obra codificadora va començar l'any 91 amb el Codi de successions, va seguir l'any 98 amb el Codi de família, i va iniciar el sistema de codi obert l'any 2002. El que ha fet aquest Govern, d'entrada, amb la Llei de drets reals, és copiar un projecte que ja tenia Convergència i Unió, i amb el que avui s'ha presentat, mal copiar i mal interpretar la voluntat fundacional.

Segon, Comissió de Justícia. Senyora Santos, miri, en trenta mesos s'ha reunit trenta-cinc vegades. La legislatura passada es va reunir en quaranta-vuit mesos quaranta-tres vegades. I la va presidir la senyora Manuela de Madre.

I, senyora Clavell, en nom del respecte al seu Grup Parlamentari, no és ningú per parlar-ne. Aquest matí i altres dies hem pogut sentir intervencions del seu Grup que així ho confirmen. (*Remor de veus.*)

El president

Senyora Santos...

La Sra. Santos i Arnau

Ara funciona? Sí? (*Pausa.*) Sí, jo..., només era per constatar altre cop aquesta confusió entre partit i govern. Perquè ha dit que un text de Convergència i Unió havia estat aprofitat per la conselleria de Justícia. Imagino que devia de ser un text de la conselleria de Justícia, amb independència del partit que ocupi temporalment la conselleria en els successius moments. És un matís; no sé si important.

El president

Doncs, acabat el debat procedim a la votació. I la votació és l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 56 vots a favor i 66 vots en contra.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Ho farem amb la lectura de la Declaració institucional de suport al Dia Internacional de Lluita contra l'Homofòbia i la Transfòbia.

Declaració institucional de suport al Dia Institucional de Lluita contra l'Homofòbia i la Transfòbia (tram. 401-00028/07)

Té la paraula la secretària segona.

La secretària segona

«La progressiva consecució de la igualtat en drets civils obre vies de llibertat al conjunt de ciutadans i ciutadanes de diversos països, però cal no oblidar la persistència d'actituds homòfobes i de legislacions contràries als drets humans en molts països on els actes homosexuals són condemnats per la Llei, en alguns casos, amb condemnes que poden arribar fins a la pena de mort.

»És per tot això que són tan importants les iniciatives com les que promouen el 17 de maig com a Dia Internacional de Lluita contra l'Homofòbia i la Transfòbia. La International Lesbian and Gay Associations ha demanat suport per a aquesta idea de Louis-Georges Tin, investigador de la Universitat de Manchester i editor d'un diccionari de l'homofòbia.

»Aquesta data constitueix una fita històrica i un símbol molt important en la lluita per al reconeixement dels drets de les lesbianes, els gays, els transsexuals i els bisexuals, ja que el 17 de maig de 1990, l'Assemblea de l'Organització Mundial de la Salut va suprimir l'homosexualitat de la llista de les malalties mentals.

»Han donat suport a aquesta iniciativa diverses organitzacions, com ara l'European Association for Human Rights, la International Federation of Human Rights Organisations..., de quaranta països, i també diversos estats com ara Bèlgica o el Canadà.

»El 18 de gener de 2006, el Parlament europeu va aprovar una resolució sobre l'homofòbia, en què, entre altres consideracions, afirma que cal actuar en l'àmbit de la Unió Europea i en cada un dels seus estats membres per eradicar l'homofòbia i promoure una cultura de llibertat, tolerància i igualtat entre els seus ciutadans. També insta a intensificar la lluita contra l'homofòbia amb mitjans educatius a les escoles, a les universitats, als mitjans de comunicació i als llocs de treball.

»El Dia Internacional de Lluita contra l'Homofòbia i la Transfòbia té per objectiu articular accions i reflexions per a combatre totes les formes de violència físiques, morals o simbòliques lligades a l'orientació sexual o a la identitat de gènere. Una societat plenament lliure i democràtica ha d'estar lliure d'homofòbia i transfòbia i ha de garantir a tothom la plena igualtat, tant legal com social.

»En aquest context, el Parlament de Catalunya dona suport a la Declaració del 17 de maig com a Dia Internacional de Lluita contra l'Homofòbia i la Transfòbia i es compromet a impulsar les mesures pertinents per eliminar aquestes xacres socials.

»Palau del Parlament, 22 de juny de 2006.»

El president

Bé.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política després del referèndum sobre l'Estatut (tram. 317-00241/07)

Passem a les preguntes al president de la Generalitat, i la primera la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, estarà d'acord amb mi que els esdeveniments, les decisions polítiques van a una gran velocitat en el nostre país. Quan encara estem assaborint la rotunda victòria del «sí» en el referèndum sobre l'Estatut de diumenge passat, ahir vostè ens va comunicar que no es presentarà a la reelecció.

Vull aprofitar aquesta intervenció per mostrar-li el nostre respecte per la decisió que ha pres. Estic convençut que no ha estat fàcil per una persona que sempre ha estat al servei del país i en primera línia política. I això és el que nosaltres li volem agrair: la seva dedicació per a la cosa pública de Catalunya.

Senyor Maragall, té tot el reconeixement d'un grup parlamentari, el nostre, que sempre ha actuat amb rigor i responsabilitat, i també amb lleialtat, lleialtat als principis que varen configurar un govern d'esquerres i catalanista en el nostre país, després de seixanta-set anys. I estem convençuts que podrem continuar la tasca endegada, després de les eleccions de la tardor.

De totes maneres, senyor president, aquest Govern ha de continuar governant, perquè encara queden moltes coses per fer. Sabem que alguns partits de l'oposició el voldrien paraitzar, com s'ha vist aquest matí, en aquesta cambra, o amb la Moció que ha presentat Convergència i Unió. Per nosaltres, són estratègies partidistes contràries al servei públic.

Per nosaltres, el Govern ha de continuar desenvolupant l'Acord del Tinell, ha de continuar gestionant l'excel·lent pressupost que es va dotar per a enguany i també ha de desenvolupar l'Estatut. Ha de continuar fent arribar a la ciutadania totes les actuacions previstes per millorar les seves condicions de vida, per afavorir els sectors més desfavorits, per millorar les condicions d'accés a l'habitatge de la gent jove, per dotar-nos d'una mobilitat sostenible, també per millorar les pensions més baixes i per preservar el nostre entorn. Queden, com veu, moltes coses per fer i les que no es puguin acabar, estem disposats a recuperar-les després de les eleccions, si així ho decideixen els ciutadans.

Per això, senyor Maragall, voldríem saber quina valoració fa de la situació política, després de l'aclaparador triomf del «sí» en el referèndum que ha sancionat un nou estatut per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, agraeixo les seves paraules, com agraeixo al Grup Parlamentari que vostè representa, aquesta tarda, el seu capteniment durant els, pràcticament, dos anys i mig que portem d'aquesta legislatura. Ja hi haurà ocasió, espero, doncs, per contestar més extensament algunes de les preguntes que vostè ha formulat, sigui explícitament, sigui implícitament, en l'inici de les seves paraules.

Vull recordar només, avui, que he governat sempre..., sempre que he governat, sigui en un ajuntament, sigui en la Generalitat, que ha estat amb vostès: primer, amb el PSUC, i després amb Iniciativa per Catalunya Verds. I només li puc dir que, per descomptat que hi ha hagut moments complicats, com no?; però li haig de dir que, després d'una colla d'anys –parlem des de 1982 fins ara, pràcticament, després d'una colla d'anys– el mí-

nim que puc dir és que estic enormement..., agraït em semblaria com massa..., amb ganes d'agradar, com es diu en català, no? Estic fermament impressionat per l'evolució del seu partit, de com han sabut passar des d'una posició que havia sigut pràcticament dominant en la política catalana durant la clandestinitat, a una altra de més complementària, i, tanmateix, absolutament decisiva per al bon govern d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Bé.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política després del referèndum sobre l'Estatut (tram. 317-00239/07)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, efectivament, la meua pregunta també anava dirigida –està formulada des de fa uns dies, no?– que valorés la situació política després del referèndum. Obviament, aquesta valoració, vostè va tenir ocasió de fer-la ahir, i també avui, i, per tant, crec que té sentit que jo li formulï algunes reflexions una mica diferents del sentit de la meua pregunta.

I li vull reiterar avui, en públic, una cosa que ahir vaig dir, també en públic, davant dels mitjans de comunicació, però que també vaig tenir ocasió de transmetre-li ho en privat.

Senyor president, sap que, entre el seu grup polític, el seu Govern i el Grup Parlamentari que jo represento, els dos personalment, doncs, hem tingut moltes controvèrsies polítiques al llarg d'aquests dos anys i mig. I hem tingut greus discrepàncies, i, òbviament, les seguirem mantenint; però també li vull expressar avui, d'una manera molt formal i molt sincera, el meu respecte personal i institucional, que sap que li tinc, i també els meus desitjos de la millor sort de cara al futur. I li ho dic amb molta sinceritat, i vostè ho sap.

Però també li voldria fer algunes reflexions polítiques respecte a tot el que ha succeït. Ja sé que la propaganda diu que s'ha de parlar de victòries aclaparadores, però, de moment, el debat estatutari ha tingut uns resultats que no són discutibles –no són discutibles. S'ha emportat per endavant el seu projecte polític, que era el Govern tripartit; s'ha emportat per endavant una legislatura que havia de ser el principi de, com a mínim, dues legislatures completes que obrissin una nova era política a Catalunya, i, si m'ho permet, i li ho dic amb tot el respecte personal, s'ha emportat per endavant, també, el president de la Generalitat, qüestionat per la seva pròpia força política.

I a mi m'agradaria que féssim una reflexió –i acabo, senyor president, i avui no faré ús del torn de rèplica,

ja li ho anticipo— respecte a què ha passat amb els objectius que alguns es podien fixar. L'aval al Govern tripartit a Catalunya, per part de la força política que avui té la responsabilitat de governar Espanya, va ser un aval perquè era un instrument, era vist com un instrument no estrictament al servei dels interessos dels ciutadans de Catalunya, sinó en contra del Govern del Partit Popular. I era vist com un instrument, des de la perspectiva i des de la convicció que seguiria governant el Partit Popular.

Quan això va canviar, vostès es van convertir en un obstacle. I, de mica en mica, les coses s'han anat complint. I, de mica en mica, tots aquells projectes que vostè establiria com a grans projectes polítics, doncs, s'han vist frustrats per la realitat. La prova és que vostè mateix se n'ha d'anar. I jo crec que això només és el primer pas, seguirà passant—seguirà passant. Els desitjos de l'inquilí, del llogater de la Moncloa segueixen estant molt clars. Ara sembla que qui el substituirà és l'arquitecte del que va ser el Govern tripartit, i així serà si l'aritmètica parlamentària segueix. I ho dic també per avís a navegants: que tothom tingui present que les coses s'estan teledirigint des d'unes determinades instàncies, i que molt poc hi tenen a veure els interessos reals de Catalunya.

Gràcies, senyor president. I, de veritat, que tingui molta sort.

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, amb tot el respecte, com vostè mateix, dir-li que no cal entendre per què el referèndum s'ha emportat endavant res de res, al contrari. El referèndum, el que ens ha dut és al punt més alt de la governació de Catalunya, amb un text que no havíem tingut mai, que segurament els nostres avis ja havien començat a imaginar, tot i que no van poder tenir. Jo crec, ho reitero, que ha portat Catalunya al punt més alt de la seva governació. I jo hauria esperat de la seva equanimitat—que la té, quan vol—, un reconeixement d'aquest fet. Ja sé que no pot fer-ho.

I la veritat és que jo no li puc dir el mateix que he dit abans al Grup Parlamentari anterior, i vostè ho sap i és perfectament conegut, i, per tant, no estranyarà a ningú que jo li digui que el servei que vostès han fet a Catalunya—que l'han fet, per descomptat, representant el que representen—, doncs, no ha pogut ser, i em sap greu, decisiu en el sentit d'arrossegar la mentalitat conservadora espanyola, les forces polítiques més conservadores a Espanya, a un reconeixement més franc i més ple de la nostra realitat nacional, com ha sigut reconegut, efectivament, amb l'Estatut que acabem no solament d'aprovar, sinó de referendar d'una manera massiva, d'una manera molt important.

Modestament, li demano que prenguin decisions de canvi perquè convé a Espanya i convé a Catalunya. El dia que persones com vostè, perquè el conec, i la seva mentalitat dominin i predominin—i perdoni, perquè no vull ser allò que els americans en diuen *patronizing*, no

vull que sembli que li estic donant consells—, li demano que tinguin més força dintre de la seva força política, que tinguin més coratge dintre de la seva força política i la portin a reconèixer realitats nacionals que ningú més en tot aquest país dubte en aquest moment.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les perspectives polítiques immediates després del referèndum sobre l'Estatut (tram. 317-00243/07)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, la singularitat de la situació política fa que, avui, tots hàgim de formular les preguntes amb un to i amb un estil que no és l'habitual, ni probablement el previst. Jo li vull començar expressant el meu respecte, que no és nou, perquè sap que sempre, tant en el terreny personal, a Pasqual Maragall, com en el terreny institucional, al president de la Generalitat, el meu partit, i jo personalment, en tot moment li hem manifestat aquest respecte; respecte, doncs, per la seva decisió i respecte per la seva figura com a president de Catalunya.

Vostè ha estat, i suposo que políticament ho serà tota la vida—i aquesta és una de les seves singularitats—, un polític imprevisible, amb una imprevisibilitat que no és una imprevisibilitat domesticada ni dòcil. Vostè ha tingut la sort de poder anar per lliure en moltes ocasions, i aquesta llibertat l'ha inscrit, de manera molt particular, dintre del que en podríem dir la tradició democràtica del catalanisme polític, i jo personalment me n'alegro i ho celebro.

Entre vostè i jo, entre el seu partit i el nostre hi ha hagut, amb el pas del temps, desavinences, però hi ha hagut també acords importants; acords importants que van arribar al punt que el meu partit el votés a vostè com a president de Catalunya, amb la qual cosa es feia possible allò que és fonamental en tot sistema democràtic, que és l'alternança política, que tinguéssim també el primer govern d'esquerres a Catalunya, des de l'any 39; però una altra cosa que, des del punt de vista meu, molt particular, per mi és encara, i ho era encara, més important: que amb el Govern del perfil que vam instituir a finals del 2003 facilitàvem que determinats sectors socials que continuen tenint encara referents emocionals i polítics, sobretot fora de Catalunya, i que potser tenien dificultats per identificar-se amb el país i amb la Generalitat, amb un govern d'aquestes característiques potser ho tindrien més fàcil. El pas del temps dirà si ho vam encertar o no en aquest punt concret, i crec que és massa d'hora com per fer, en aquests moments, anàlisis precipitades. El procés de l'Estatut ha ocupat tot l'espai públic, no ha deixat pràcticament marge per a res més.

Jo li demanaria, senyor president, mirant enrere, el que han estat aquests anys, quins són els aspectes positius que vostè remarcaria? Els negatius, ja els sabem. Quins són els aspectes que més positivament vostè remarcaria. I, sobretot i de manera molt particular, aquesta experiència d'un govern de coalició d'esquerres és, al seu entendre, un model que ja s'ha acabat?, és, al seu entendre, un model superat? O bé, amb totes les correccions que calgui, dóna vostè algun marge de maniobra i considera que pot ser també útil de cara al futur?

Gràcies, i molta sort.

El president

El senyor president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

A la seva pregunta final, dir-li que, efectivament, quin ha sigut el més important dels efectes d'aquest període de govern i de majoria d'esquerra ha estat l'aprovació de l'Estatut de Catalunya, que la dreta, doncs, anteriorment no va poder abordar perquè no tenia la majoria per fer-ho, o perquè no tenia les possibilitats o la voluntat de fer-ho, encara que de seguida diré que per descomptat que hi ha hagut un canvi en aquest sentit per part de la principal força política de la dreta o, si vol, de centredreta aquí a Catalunya, no?

Crec que l'Estatut, efectivament, ha sigut la gran obra d'aquest període. I vostè em dirà: «És que un govern és una altra cosa.» Per descomptat. Però quan jo li dic que ha sigut la gran obra no és perquè la resta de les obres no hagin estat importants, sinó perquè han passat sota silenci justament per la importància de la primera. No ens enganyem.

Aquí hi ha hagut un canvi, també, de la manera de governar. Ho hem intentat. No hem pogut anar... (*veus de fons*) –sí, i tant–, no hem pogut anar tan enllà com hauríem volgut en algunes de les línies de governació que ens vam plantejar de bell principi, quan vostè encara era al Govern, al principi de tot, i que després no va poder..., en fi, no hem tingut la virtut o la saviesa suficient, doncs, per fer transparents, per fer arribar a la gent i a l'opinió i al país els canvis que s'estaven fent, no en l'Estatut, sinó en la governació, que hi són. Que hi són, i molt profundament, en el terreny de la inversió, en el terreny de l'economia, en el terreny del benestar social, en el terreny de la proximitat, en el terreny de la sanitat, hi són, eh? La història ho dirà; en fi, no tenim cap pressa en aquest moment.

Per descomptat que sobre això ens discutirem en els mesos que vindran, eh?, perquè la democràcia consisteix en això: que un cop cada tants anys, tant se val que siguin tres com que en siguin quatre, tant se val, a tot el món, vostès no hi estan acostumats, nosaltres no hi estem acostumats, però això passa en el món: passa a Anglaterra, passa a Alemanya, passa a França, i no diguem a Itàlia, per tant, que hi ha governs de coalició i governs que no s'entenen i que es barallen i que tenen problemes molt gruixuts dintre seu i, com que són països de llarga tradició democràtica –ja ho vaig dir una vegada en aquesta cambra, no fa pas tant–, doncs... Per descomptat que la gent hi pateix i que el govern queda

«ternit», queda marcat, queda segurament danyat per aquesta realitat. Però la gent entén perfectament que una cosa és el govern, el govern de coalició –acabo de seguida, senyor president–, i una altra és que el país estigui en perill pel fet que les coalicions tinguin problemes interns. Passa a les millors famílies. I si no, mireu els diaris d'aquests dies.

El president

Té la paraula...

Pregunta al president de la Generalitat sobre els resultats del referèndum sobre l'Estatut (tram. 317-00242/07)

...per formular la seva pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Sí, gràcies, president. Des de la millor família, la seva (*rialles*), president, dir-li que avui estem en una sessió de control molt especial. És la primera després de la celebració d'un referèndum que, de forma aclaparadora, per la majoria aclaparadora dels votants, ha donat llum a un nou estatut, i, per tant, volfem saber quina era la seva valoració. Però també és especial, sobretot, perquè vostè ahir mateix anunciava la seva decisió de no tornar-se a presentar com a candidat a les properes eleccions al Parlament de Catalunya.

Com a portaveu del meu Grup Parlamentari, del Grup dels Socialistes i dels Ciutadans pel Canvi, he de traslladar-li el meu afecte personal i el del nostre Grup, el majoritari dins del catalanisme d'esquerra. (*Rialles.*) Volem manifestar, sobretot, el nostre agraïment i l'admiració per la seva trajectòria, una trajectòria que culmina en la decisió més difícil per a un responsable polític: decidir quan convé passar la torxa, quan convé donar el relleu a una nova generació. Cal intel·ligència i audàcia per prendre-la, la intel·ligència i l'audàcia que distingeixen els dirigents dels líders. I vostè ha demostrat, un cop més, lideratge i també patriotisme. Ha posat sempre els interessos del país per damunt de qualsevol altra consideració; n'hem vist exemples ben recents. Volem avui donar-li les gràcies pel seu llarg i fecund compromís que el va portar a lluitar contra el franquisme, a contribuir al restabliment de la Generalitat i de la democràcia al nostre país, a introduir la democràcia als ajuntaments i a innovar-ne la gestió i, finalment, a aconseguir l'alternança a Catalunya, per tal de fer possible un nou govern progressista i catalanista, sense el qual el nou Estatut no existiria.

Vostè ha fet ja història: l'alcalde dels Jocs, el president del nou Estatut. El seu compromís personal i la seva tenacitat política han fet que la història de Catalunya sigui diferent i millor. Ens deixa una Catalunya amb més possibilitats, més confiança en el seu futur. I un cop més ha assenyalat de quina manera s'ha d'exercir la presidència de la Generalitat: amb la màxima dignitat, que han mostrat també els seus antecessors Francesc Macià, Lluís Companys, Irla, Josep Tarradellas i Jordi Pujol.

Gràcies, president, també per demostrar que, de feina, se n'ha de fer fins al darrer dia, com ha demostrat avui mateix amb l'entrevista que ha mantingut amb el president del Govern espanyol.

Però, dit tot això, president, el nostre Grup considera que la pregunta avui era com valora els resultats del referèndum celebrat el passat diumenge.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

La dificultat de respondre a aquestes preguntes és que tota la pregunta va d'una cosa i al final va d'una altra –com jo mateix vaig fer quan estava a l'oposició, per descomptat. *(Rialles.)*

Miri, va haver-hi un moment, li ho haig de confessar, puix que vostè s'ha referit a aquest extrem –i perdoni el senyor president que li doni l'esquena, perquè, si no, no puc parlar de cara amb el senyor diputat–, va haver-hi un moment en què a mi –temps enrere, eh?, bastant temps enrere– a mi em molestava que em diguessin «l'alcalde dels Jocs», perquè pensava..., com si els Jocs haguessin sigut l'únic o el més important, el més conegut, el més rellevant, el que va sortir més als diaris, el que va catalitzar en un moment, en uns instants, en unes setmanes potser, doncs, com ho diria?, el vigor d'una ciutat i d'un país, en definitiva, no?, perquè així va ser. Però la veritat és que jo pensava: bé, però escolteu, si les coses importants que han passat no són els Jocs Olímpics! Els Jocs Olímpics van ser la manera que se sabés que això existia i la bandera sobre la qual o amb la qual una ciutat es va presentar a Europa i al món, doncs, amb una ambició que en aquest moment és reconeguda arreu i que desborda en molt, diguéssim, el que va ser la celebració d'aquells Jocs.

Li diria el mateix de l'Estatut –li diria el mateix de l'Estatut. En fi, ja ho ha començat a dir abans: és lògic que en això no estiguem d'acord tots els partits, però em fa l'efecte que, tot i respectant –i saben que ho faig, de debò– la governació que hi va haver durant una colla d'anys per part de Convergència i Unió, el nacionalisme moderat català, haig de dir i defensaré sempre que ha començat una etapa nova, no solament perquè el Govern és diferent, sinó perquè governa diferent, perquè hi han altres prioritats i perquè hi ha –també diguem-ho clarament–, doncs, una illusió nova que possiblement, en els darrers anys d'una governació tan llarga com la que es va produir abans, s'havia anat perdent.

Jo crec que..., i els demano, al seu partit en particular, al qual jo pertanyo amb molta satisfacció des de fa molt de temps, encara que hi ha molta gent que no ho entén *(rialles)*, jo li demano... –no, hi ha gent que no ho entén–, jo li demano que maldin per garantir que aquesta realitat..., o sigui, que aquesta veritat no es perdi, que no sigui mai mal entesa. El nostre partit ha sigut el partit més important de Catalunya en els darrers sis anys, set anys, el partit més votat en les eleccions del 99, el partit més votat en les eleccions darrerres. Amb això no vull, ni molt menys, minvar valor a la governació en el

partit anterior, al darrer govern de Jordi Pujol, que va ser meritori, perquè era una situació en la qual s'havia arribat difícilment; però sí que li haig de dir que el que no acceptaré mai –i avui li ho he dit al president del Govern espanyol– és que s'identifiquin el catalanisme i Catalunya amb un sol partit, sigui el que sigui. Ni el nostre ni cap altre. El catalanisme és això. *(L'orador assenyala l'hemicicle.)*

(Forts aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les seves previsions pel que fa al finiment de la legislatura (tram. 317-00240/07)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, en contra del meu costum, llegiré un escrit, sobretot per mesurar exactament les meves paraules, en un dia que, com s'ha vist, està carregat de simbolisme.

Voldria encetar aquesta intervenció felicitant-nos, com a Parlament de Catalunya, pel resultat del referèndum del diumenge passat. Els que hem defensat el «sí» estem contents i reconfortats perquè el poble de Catalunya ha avalat la nostra feina i les nostres posicions col·lectives. El 72 per cent dels membres d'aquesta cambra hem defensat el vot afirmatiu; el 74 per cent dels ciutadans que han anat a votar han legitimat el «sí». Són resultats molt clars, com s'ha dit, que responen, per altra banda, a consensos polítics i ciutadans molt amplis i transversals.

És evident que l'aprovació de l'Estatut obre una etapa nova. En els propers anys caldrà desenvolupar i aplicar el contingut del mateix Estatut, tasca complexa que haurà d'encetar el nou govern que surti de la voluntat popular després de les eleccions de la tardor, un govern amb una majoria parlamentària sòlida, amb plena legitimitat i amb la fortalesa necessària.

Aquesta nova etapa que s'obre a Catalunya es reforça amb l'anunci del president de la Generalitat de no repetir com a candidat del seu partit. No és hora de fer balanç, perquè no és el moment ni disposem de prou temps; tampoc és el moment de l'elogi protocol·lari i superficial, perquè sonaria com un tràmit poc creïble. La nostra opinió crítica sobre l'actuació del Govern és prou coneguda, i nosaltres creiem que prou fonamentada.

Tanmateix, un cop enllestit el principal repte de l'actual legislatura, el nou Estatut, entenc un cop més que és de justícia reconèixer el paper del president Maragall. El que dic no és nou, i per tant no té res ni d'oportunista ni tampoc de protocol·lari. He volgut venir a aquesta tribuna perquè des d'aquesta mateixa tribuna el 30 de setembre vaig dir que vostè havia tingut un paper deter-

minant per fer que el seu partit votés afirmativament una proposta que marca un full de ruta molt ambiciós per al futur de Catalunya. Li ho vaig dir aleshores, i em sembla que just després del referèndum és de justícia reiterar-ho.

Una part significativa d'aquest full de ruta l'hem cobert amb l'Estatut aprovat pels catalans el diumenge passat. La defensa del que queda per cobrir d'aquest full de ruta ja no es podrà catalogar mai de victimista. En tot cas, serà coherent amb l'objectiu comú, establert per molts de nosaltres a través del mateix Parlament.

Vostè i jo, senyor president, ens coneixem i som adversaris polítics des de fa temps. A mi, però, en aquest moment, em queda la satisfacció de saber que en el moment més important d'aquests últims tres anys vàrem fer plegats un bon servei al nostre país, a Catalunya; un país que potser veiem diferent, que potser interpretem diferent, però que estic segur que estem disposats a servir fins i tot per sobre de les nostres pròpies visions de partit i personals.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, admeto que una certa gesticulació forma part de la política, i concretament de la política d'oposició. Jo mateix alguna vegada li vaig fer preguntes al president Pujol quan no tocava, potser, o no era corrent, anant al púlpit. (*Rialles i veus de fons.*) Admeto i, per tant, em sembla bé el que vostè ha fet, perquè tots tenim el dret i l'obligació, quasi diria, de fer la gesticulació mínima perquè els nostres missatges arribin, no? No, no hi ha ironia en les meves paraules. Primer sí, però ara ja no; li ho dic de debò.

El referèndum no ha de dividir, efectivament; però no solament no ha de dividir els que hem votat que sí: no ha de dividir ningú, no ha de deixar fora ningú. I no dividirà, perquè tothom en aquesta cambra respecta el resultat, els del «sí» i els del «no», respecta el resultat. No que hi estiguin d'acord, perquè no el van votar, per descomptat. Haurien fet una altra cosa; per a ells segurament, segons la seva opinió, millor per a Catalunya. Per la nostra opinió, la seva i la meua, no era millor. I, tanmateix, hi ha aquest respecte i, per tant, hi ha aquesta unanimitat de pensar que entrem en una nova etapa, un nou període de la història d'aquest país, tots: populars, convergents, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Partit dels Socialistes de Catalunya.

Jo li agraeixo que hagi prescindit de l'afalac, perquè no ho ha fet, i tanmateix hagi reconegut el que ha reconegut. I haig de dir, aprofitant les seves paraules, a tota la cambra, a tots vostès que vostès, senyors diputats i senyores diputades, han fet història. I ho han fet bé, cadascú des de la seva interpretació del país, però la gent recordarà aquesta cambra i aquest moment justament per això.

Moltes gràcies.

El president

Bé.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els objectius del Departament de Benestar i Família per als mesos vinents (tram. 310-00582/07)

La següent pregunta, en aquest cas al Govern, la formula la il·lustre senyora Carme Valls, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Valls i Llobet

Honorable consellera de Benestar i Família, senyora Carme Figueras, li voldria preguntar en aquest moment..., ja sé que només fa unes sis setmanes que vostè ha pres possessió del seu càrrec, però sabem que els temes de benestar, de serveis socials, de família estan produint molta preocupació a la ciutadania.

I per aquesta raó voldríem saber si ens podria començar a explicar quines són les actuacions que vostè creu que podrem veure enllestides o finalitzades en els propers mesos i si vostè ha tingut ocasió de poder planificar algunes tasques que cregui més necessàries per les necessitats que hi ha en aquest moment.

Sabem que hi ha hagut moltes vegades en el tema dels serveis socials desconfiança entre diferents administracions, dificultats en la cooperació. Hem constatat aquests dies que hem tingut moltes compareixences per la Llei de serveis socials, que existeix el desig, per part de moltes associacions i també de molts experts, que hi hagi una millor coordinació en aquestes tasques.

Sabem que és difícil per molta ciutadania tots els tràmits que s'han de fer per una residència per a la gent gran, pels equips d'atenció primària i d'adolescència...

I, per tant, li volíem demanar quina és la seva consideració, el seu capteniment, perquè en aquests problemes que són tan essencials per a la ciutadania es pugui fer el màxim per accelerar processos o per planificar-los. I per això volíem conèixer el seu capteniment en la seva matèria.

Res més.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera de Benestar i Família té la paraula.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Carme Figueras i Siñol)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, té raó en el que està dient. De fet, la meua intenció és governar fins a l'últim dia d'aquest Govern, fins que hi hagi un recanvi amb el nou Govern i portar a terme tot un seguit d'actuacions previstes en el programa del Tínel que es poden veure enllestides o finalitzades en aquests propers mesos.

A banda, la meua actuació de govern també estarà encaminada, com la de tot el Govern, cap al futur, perquè

també és part de l'obligació d'un govern planificar i fer, en el nostre cas, planificar els recursos necessaris per encarar les necessitats socials dels propers anys.

De entrada, com molt bé deia, cal posar fi –i aquest Govern ho està fent– a la desconfiança de molts anys respecte al món local per part del Govern de la Generalitat –aquesta ha estat una tasca conjunta d'aquest Govern de la Generalitat–, i, per tant, fomentar la cooperació entre la Generalitat i els ajuntaments, en el meu cas, en el tema, en matèria de polítiques socials.

També la universalització dels serveis socials és un tema que ens té ocupats. Hi ha una llei en el Parlament, que aprofito per demanar a tots els grups que facin possible, encara que sigui amb poc temps, l'aprovació d'aquesta Llei.

D'altra banda, com a actuació de govern, el que volem és que els tràmits de les prestacions econòmiques a les persones i també els tràmits de les subvencions s'agilitzin i siguin com més ràpids millor, perquè, en definitiva, estem atenent persones i estem fent una tasca d'atenció a la gent més necessitada. Per tant, és fonamental, com vostè deia molt bé, que la gent gran no s'hagi d'esperar per aconseguir una plaça en una residència. I en això estem treballant.

També estem treballant a fons pel que fa a la immigració, a la cooperació de les diferents administracions, una cooperació intensa i continuada amb l'Administració de l'Estat, i també una confiança i passar recursos als ajuntaments perquè puguin portar a terme aquesta tasca d'integració i d'acollida; una tasca d'integració que passa sobretot perquè aquells serveis que es donen al conjunt dels ciutadans no vegin minvada la seva qualitat pel fet, doncs, que hi hagi una immigració més forta en la seva població, sinó reforçar tots aquests serveis.

D'altra banda, una altra prioritat és amb relació als infants, sobretot amb el fet de revisar el circuit d'intervenció en situacions de desprotecció...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

...dels infants en risc.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

— Pregunta al Consell Executiu sobre el Projecte de llei de l'Estat de promoció de l'autonomia personal i l'atenció a les persones en situació de dependència (tram. 310-00583/07)

...l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, al Congrés dels Diputats s'està tramitant el Projecte de llei de promoció de l'autonomia personal. Per Convergència i Unió la tramitació d'aquesta Llei és necessària i urgent, però ha de ser una llei que respecti les competències exclusives de la Generalitat, tingui el finançament suficient, permeti la llibertat d'elecció dels ciutadans, doni suport a les famílies cuidadores i hi garanteixi l'accés a les rendes mitjanes i, evidentment, a les més baixes.

Què ha fet el Govern de la Generalitat en la defensa de les nostres competències exclusives pel que fa a aquest àmbit?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyor Cleries, el Govern va encarregar al Gabinet Jurídic de la Generalitat un informe sobre el Projecte de llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència amb relació a la possibilitat d'invasió de competències autonòmiques.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

En aquest sentit, en data 15 de juny, el Gabinet Jurídic del Departament de Presidència de la Generalitat ha enviat al meu Departament un informe definitiu en aquest sentit amb relació al Projecte de llei i demanava el parer sobre les actuacions a seguir i, si s'escau, preparar carta de cooperació.

I això és el que ha fet el Departament de Benestar i Família: donar instruccions al Gabinet Jurídic per fer aquesta carta de cooperació, que és un oferiment al Ministeri de Treball i Assumptes Socials, de Trabajo y Asuntos Sociales, per seure i intentar, en aquells aspectes que determina el Gabinet Jurídic de la Generalitat que pot haver-hi una invasió de competències, doncs, poder acordar i llimar aquesta invasió de competències i excloure-la.

Aquesta seria la nostra actuació en aquest sentit.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, president. Bé, quan volem des de Catalunya tenir competències és per exercir-les, quan volem autogovern és per exercir-lo, per servir els ciutadans i ciutadanes des de la proximitat, des de la nostra voluntat d'autogovern. Les duplicitats entre administracions sempre ens surten molt cares; paguem estructures administratives dues vegades.

El seu Govern té, i també el tripartit va tenir, dos informes de la mateixa Generalitat, un de l'Institut d'Estudis Autònoms, del 8 de març, i l'altre del Gabinet Jurídic, de l'11 de gener d'enguany, que indiquen que l'article 149.1.1. de la Constitució no permet al legislador estatal intervenir en qualsevol àmbit connectat amb un dret constitucional. Queda molt clar als informes: l'Estat pot destinar recursos a la finalitat del Projecte de llei, però ho ha de fer sense desconèixer les competències de les comunitats autònomes.

Amb aquests informes a la mà, el ministre Caldera, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya van signar un acord que no garanteix, precisament, aquestes competències exclusives de la Generalitat; ara, això sí, varen garantir «el objetivo de garantizar la igualdad de los ciudadanos en todo el territorio nacional», com diu l'acord citat.

Què ha fet el Govern, consellera? Creiem que pràcticament res. A Convergència i Unió creiem que l'autogovern serveix, precisament, per atendre les necessitats de la gent; no es pot dimitir de les responsabilitats que tenen. Vostès saben que en dos anys i mig no han fet cap gir social.

Vostè mateixa avui deia que Convergència i Unió privava que s'aproves la Llei de serveis socials –ho deia avui per la televisió–, i aquest mateix migdia els grups parlamentaris han acordat que la setmana vinent..., a partir d'aquesta setmana vinent no hi haurà més comissions de política social.

Per tant, si no s'aprova la Llei...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...crec que vostès són els que s'han de mirar al mirall..., perquè en són responsables.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera de Benestar i Família

Senyor Cleries, vostès em parla d'uns informes que jo mateixa li vaig trametre fa molt pocs dies en nom de la transparència que aquest Departament, que aquesta consellera vol tenir; són uns informes fets sobre l'avantprojecte de llei, fets el gener, el gener d'aquest any 2006.

Jo li parlo d'un informe definitiu fet sobre el Projecte de llei, perquè hi ha hagut canvis importants entre l'avantprojecte i el Projecte. I li parlo d'un informe rebut el 15 de juny, i que farem, com li deia, una carta per demanar al Ministerio de Asuntos Sociales resoldre aquest conflicte de competències que pugui haver-hi arran de l'informe definitiu.

No es preocupi, senyor Cleries, que nosaltres defensarem les nostres competències, com no pot ser d'una al-

tra manera. I ho farem amb l'acord i el consens; no ho farem des del victimisme ni l'enfrontament, intentarem primer l'acord i el consens.

I, a més a més, aquest Govern posarà en marxa –posarà en marxa– tots els mecanismes perquè el gener del 2007 es pugui començar a aplicar a Catalunya la Llei de la dependència, que significa molts recursos, que vindran també del Govern de l'Estat, per atendre les persones amb dependència i per atendre les persones grans i les persones amb discapacitat.

Aquesta Llei és molt important, i, en canvi, vostès el que han fet, el seu Grup Parlamentari, és presentar una esmena a la totalitat, i en aquest cas..., en el seu cas, amb text alternatiu, que es veu aquesta tarda, junt amb una esmena a la totalitat del Partit Nacionalista Basc i d'EA. I, en canvi, el Partit Popular ni tan sols ha presentat esmena a la totalitat, perquè aquesta ha de ser una llei de consens. I jo demano que hi hagi consens, que en la qüestió de competències...

El vicepresident segon

Consellera...

La consellera de Benestar i Família

...no s'amoïni, que en el tràmit de ponència es podrà llimar la invasió de competències que hi pugui haver. L'important...

El vicepresident segon

Honorable consellera!

La consellera de Benestar i Família

...és que hi hagi Llei de la dependència.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre l'aplicació del Pacte nacional per a l'educació (tram. 310-00584/07)

La següent pregunta és sobre l'aplicació del Pacte nacional per a l'educació. Per formular-la, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, del Grup de Convergència i Unió

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, el Pacte nacional per a l'educació, en l'apartat «Família i educació», anuncia l'obertura de centres per a activitats complementàries i hi destina més de 16 milions d'euros.

Des de l'1 de juny els nens són a casa a les tardes i els pares i mares a la feina; el mes de juliol no hi ha cap convocatòria d'ajut per poder-s'hi acollir, i pel mes de setembre s'ha anunciat el programa «Escoles obertes el setembre».

La nostra pregunta és la següent: quants ajuntaments s'han acollit a aquest programa i quantes AMPA?

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. Per respondre la pregunta, té la paraula l'honorable conseller d'Educació i Universitats.

El conseller d'Educació i Universitats (Sr. Joan Manuel del Pozo i Álvarez)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Pacte nacional per a l'educació ha estat una de les realitzacions polítiques i, si em permet dir-ho, socials més importants d'aquest mandat. I m'acullo justament a unes paraules molt justes que acabo de sentir del president del seu Grup per dir que ha estat, justament, «un consens ampli i transversal», em sembla citar literalment.

Aquest és l'element fonamental del Pacte, no si el mes de juny, com és normal, hi ha els senyors i les senyores treballant, i a casa els nens que tenen les tardes..., perquè s'aplica la jornada intensiva, perquè això és perdre de vista allò que és fonamental i que vostè em preguntava realment.

I jo el que tinc és una pregunta sobre les previsions del Pacte que puc respondre de la següent manera. La previsió més important per a l'aplicació del Pacte és la seva memòria econòmica; una memòria econòmica que posa gairebé 1.200 milions d'euros sobre la taula, 1.200 milions d'euros que permeten servir els objectius socials d'aquest Pacte per a l'educació.

Però no és només això, sinó que ja s'estan aplicant mesures concretes de la dimensió de la sisena hora, amb 2.827 mestres nous, a més a més d'aquells que, pel creixement natural de la plantilla, es necessiten, o la previsió de l'horari d'acollida matinal dels nens a partir del setembre i del programa de reutilització de llibres de text, o la previsió que es concretarà en ordres que sortiran el mes de juliol de contractes programa per part de les escoles concertades, o d'ajudes als nens amb necessitats educatives especials de les escoles concertades. Objectius, tots ells, que no són els únics, però que mostren que les previsions del Pacte, que és allò per què vostè preguntava, estan perfectament fonamentades i permetran un canvi fonamental i principal en l'orientació de la política educativa de Catalunya gràcies al consens ampli i transversal que vostè –perdó–, el president del seu Grup abans esmentava.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora diputada.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies. Senyor conseller, miri, el que no perdo de vista, perquè d'aquí a pocs dies tindrem l'oportunitat de debatre sobre el Pacte nacional, amb tot allò que representa, perquè vostè compareix a tal efecte, el que no

he perdut de vista, és el que diu el fulletó que tan ràpidament van trametre a totes les cases, eh? I aquest fulletó va interessar les famílies, perquè un dels problemes que deia atendre era la demanda de mesures per la conciliació.

Senyor conseller, li ensenyo aquest fulletó. Miri, ho diu ben clar, sap? Diu, obertura del centres de l'1 de setembre fins al 30 de juny. Sap què li passa, senyor conseller? Que una cosa és ésser coautor i participar de la filosofia, l'altra és la gestió. Un altre document, senyor conseller, si té la bondat. Aquí hi ha un projecte d'ordre que havia d'haver sortit perquè les activitats al setembre es poguessin portar a terme. Avui s'acaba l'escola, avui es tanquen les escoles. Cap consell escolar ha pogut aprovar el projecte. Cap consell escolar ha pogut informar les famílies de les activitats, i el Pacte serà bo si es concreten les realitats.

Vostè em parla d'una memòria econòmica. I tant que té valor! Però té valor en tant que es gasta i s'aplica, perquè miri, a la memòria econòmica s'hi destinen més de 16 milions d'euros. Si resulta que no té importància, que ni al juny s'hagi fet res, ni al juliol, ni al setembre, i això són, quasi m'ha vingut a dir, «tonterietes». Si em permet, senyor conseller, amb el to que m'hi ha destinat, doncs, vol dir que la memòria econòmica és molt barata, perquè vostès han apostat i no pensen gastar. Jo li parlo d'una mesura que aquests dies preocupa la família. Des de l'1 de juny els nens són a casa a partir de la una. Tot el juliol no hi ha hagut activitat i al setembre vostès en van anunciar, es van cansar anunciant mesures de conciliació. Li recomano que miri les notes de premsa que el Departament que ara vostè dirigeix va emetre al llarg dels anys, perquè en aquest darrer any n'hi ha hagut moltes. Li recomano una relectura del Pacte en aquest apartat, i no és cap «tonteria».

El Pacte és bo si és compleix. I vostès no tenen voluntat de complir-lo. Primer van parlar només...

El vicepresident segon

Honorable diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...d'activitats a la pública, després ho van reconèixer a la concertada, i finalment ningú s'hi ha pogut acollir, ni cap ajuntament, perquè l'ordre no s'ha publicat. Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller d'Educació i Universitats.

El conseller d'Educació i Universitats

Moltes gràcies. Efectivament, no pateixi, senyora diputada, que les previsions del pacte del setembre i el juny es compliran dintre del curs vinent, que és el curs en què intentarem realitzar en la vida de les persones, en la vida concreta de les persones, i no en la imaginació fantasiosa de les diputades... (*remor de veus*), que intentarem realitzar el Pacte. Jo li vull dir... (*remor de*

veus), jo li vull dir: aprofiti, senyora diputada, la seva capacitat d'imaginar les coses perquè en la realitat les durem nosaltres a la pràctica.

(La Sra. Rigau i Oliver demana per parlar.)

El vicepresident segon

És evident que en aquest torn no hi cabrien intervencions, però també la manifestació que acaba de fer el senyor conseller justifica que demani la paraula i li dono la paraula. (*Remor de veus.*)

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president, perquè aquesta actitud entre burleta i despreciativa, parlant d'imaginacions de la senyora diputada, m'ha sorprès molt. I m'ha sorprès quan la memòria parla del setembre del 2006. Senyor conseller, el proper setembre del curs que començarà serà del 2007. En la memòria es destinen 11 milions al 2006. Li demano que retiri que era una fantasia la meua afirmació «de diputades», sinó que és simplement una mesura de control...

El vicepresident segon

Gràcies

La Sra. Rigau i Oliver

...parlamentari perquè el document oficial així ho assenyala.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. El senyor conseller pot intervenir, però aquesta Presidència ha fet referència al torn de paraula que li he donat, per la manifestació que abans ha dit de les imaginacions fantasioses dels senyors i les senyores diputades. És evident que si el senyor conseller vol puntualitzar alguna cosa, té la paraula.

El conseller d'Educació i Universitats

I a més a més, senyor president, m'atendré estrictament a l'orientació que em proposa. Recordi, senyora diputada, que els millors analistes de la ment humana consideren la imaginació una qualitat, no un defecte.

Gràcies. (*Veus de fons.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la campanya electoral del referèndum sobre l'Estatut d'autonomia (tram. 310-00580/07)

Passem a la següent pregunta, que la formula la senyora diputada Àngels Olano, del Grup parlamentari Popular, i que és sobre... (*Veus de fons.*) Senyors diputats i senyores diputades, estem en un torn de control al Govern i es prega silenci per poder continuar-lo. La senyora

diputada Àngels Olano té la paraula per formular la pregunta, en nom del seu Grup Parlamentari, sobre el desenvolupament de la campanya electoral del referèndum sobre l'Estatut d'autonomia.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. La pregunta, que més que pregunta serà reflexió des del nostre Grup Parlamentari, no és una imaginació: ho hem pogut viure en primera persona en el nostre Grup Parlamentari. I nosaltres considerem que avui s'ha parlat molt de resultats però no s'ha parlat de la campanya. I nosaltres els volem recordar que aquesta campanya també s'ha emportat moltes coses.

Aquesta campanya s'ha emportat part dels exercicis dels drets fonamentals que són propis en democràcia, i, per tant, s'ha emportat alguna cosa que ens pertany a tots plegats. (*Remor de veus.*) Nosaltres considerem que hi ha hagut alguns ciutadans, alguns càrrecs, altres afiliats, altres simplement era gent que volia informar-se de quina era l'opció política del nostre Grup, que han vist com algun d'aquests drets que em deia fonamentals, doncs, han estat vulnerats. I no estic parlant de qualsevol dret, estic parlant –ho torno a reiterar– de drets fonamentals, drets tan importants com la integritat física, la llibertat d'expressió... (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident segon

Senyor diputada, si us plau, un moment! No sé si són conscients que amb aquest to de fons no es pot seguir la intervenció, senyora diputada. Per tant, si tenen alguna cosa a dir, facin el favor, doncs, de sortir de l'hemicicle, i, si no, doncs, mantinguin silenci, per respecte a la diputada i al conjunt de diputats i diputades. Gràcies.

Pot continuar, senyora diputada.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Parlava de drets fonamentals, que en teoria, doncs, ens han de preocupar a tots, perquè estem parlant de democràcia. Estic parlant d'integritat física, reconeguda a l'article 15; estic parlant de la llibertat d'expressió, reconeguda en l'article 20; estic parlant de la vulneració del dret de reunió, que se'ns ha impedit..., formulada en l'article 21. No parlaré del que han suposat aquestes actuacions, com poden ser faltes o delictes, ni parlaré, doncs, d'altres possibles situacions, que han de reconèixer al jutjat i que han de conèixer aquests fets. Estic parlant de la reflexió, perquè nosaltres considerem que, més que la condemna d'uns fets, que poden ser puntuals, doncs, estem parlant que aquests drets ens afecten a tots, i que l'exercici del reconeixement d'aquests drets, doncs, ha de ser present també en aquesta cambra.

I, d'aquesta manera, volem començar a dir que de vegades el silenci fa massa mal. I de vegades algunes interpretacions i declaracions sembla que sigui sempre la gent del Partit Popular..., que això li vagi amb el càrrec.

Volem dir, des d'aquest escó, que no volem..., no tenim perquè suportar aquestes situacions; que la democràcia i la llibertat és el que la nostra gent apella, i que esperem que ara que s'ha acabat aquesta campanya del re-

ferèndum, però ara que també encetem una nova campanya, doncs, no hagi de produir-se un espectacle tan penós de vulneració de drets com els que hem hagut de viure durant aquesta campanya.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per contestar la pregunta en nom del Govern, l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Gràcies, president. Senyora diputada, atès que no és una pregunta, podria quedar-me aquí i dir que ha estat una reflexió que val la pena tenir-la en compte, però no voldria deixar de fer també un parell de comentaris. Aquest Govern, entre altres, per boca del seu president, va condemnar explícitament –i aquest conseller que li parla també, com a conseller i com a responsable del seu partit en l'àmbit que li pertoca, cada dia, cada nit que hi havia un míting electoral– els fets als quals vostè ha fet referència. Per tant, no crec que el Govern hagi incomplert cap de les seves obligacions.

Però li diré també alguna cosa –deixat dit això–, una condemna sense palliatius dels fets que impedeixen, de qualsevol incident que impedeixi la lliure expressió dels ciutadans i de qualsevol opció política democràtica, també li diré que ens ha sorprès..., perquè em pensava que la seva pregunta també es referia a un altre àmbit, però jo no tinc tanta imaginació com la que s'ha al·ludit avui aquí, per deduir d'una pregunta tan poc concreta com la seva a què es referia, doncs, pensava que també es podia referir a un altre fet, no?, i és al dret, a uns altres drets als quals també tenen dret els ciutadans –valgui la redundància, no?–: el dret a ser informats, el dret a la lliure expressió que té qualsevol persona en el nostre país, també els membres del Govern, que vostès han intentat limitar presentant tota una bateria de queixes, recursos, apel·lacions, etcètera, davant de la junta electoral central.

Li he de dir una cosa: nosaltres complim escrupolosament el que han estat les indicacions de la junta electoral. Això no vol dir que, malgrat que ho acatem escrupolosament, no hi discrepem profundament i, per tant, aquesta..., que nosaltres pensàvem i pensem que és una obligació del Govern cridar a l'exercici d'un dret tan fonamental com els que vostè en feia referència. El dret al vot de tots els ciutadans ha de ser una obligació dels governs i un dret que tenen els ciutadans a ser informats. Per tant a nosaltres ens ha semblat simplement sorprenent, curiós, demostratiu..., o insospitat, si vostè vol, i espero que algun dia ens ho expliquin.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. La següent pregunta és sobre les gestions per assegurar que l'aeroport de Barcelona... (*La Sra. Olano i García demana per parlar.*) Perdó, senyor diputada, té dret a repreguntar, si vol, però li queden catorze segons.

La Sra. Olano i García

Sí, molt sorpresa per la seva contestació. De totes maneres, només li puc dir que, a més de nosaltres, tots els ciutadans que van veure com actuaven les forces de seguretat han pogut veure com hi ha ciutadans de primera i de segona i com actua el Govern de Catalunya d'aquesta manera, eh? Només amb això ja n'hi ha prou.

El vicepresident segon

Senyora diputada, moltes gràcies. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Els cossos i forces de seguretat tracten per igual tots els ciutadans. I nego rotundament el que vostè acaba de dir, rotundament. I simplement em reitero en el que he dit abans, també. Espero que algun dia vostès també expliquin per què per primera vegada tracten de forma desigual, vostès sí, una contesa electoral d'un altre. Per què en altres ocasions, en les vint-i-quatre conteses electorals que hi ha hagut a Espanya i a Catalunya, vostès sempre han acceptat que els governs poguessin cridar al vot i en aquesta ocasió ho han impugnat i han protestat, i no hi estan d'acord? Algun dia, ho reitero, ens ho hauran d'explicar.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les gestions per a assegurar que l'aeroport de Barcelona mantingui l'activitat necessària per a esdevenir un aeroport de referència europea i mundial (tram. 310-00585/07)

Ara sí..., la següent pregunta al Govern és sobre les gestions per assegurar que l'aeroport de Barcelona mantingui l'activitat necessària per esdevenir un aeroport de referència europea i mundial, i la formularà el diputat senyor Pere Vigo, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula.

El Sr. Vigo i Sallent

Sí, gràcies, president. Senyor conseller, quina opinió li mereixen els darrers moviments estratègics de la companyia Iberia amb relació a l'aeroport del Prat?

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula per contestar la pregunta l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Formulada en aquests termes estrictes, l'opinió que em mereix és una opinió negativa.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Vigo i Sallent

Sí, gràcies, senyor president. Ho celebro, senyor conseller, perquè en això coincidim. Si hi ha algun punt del país que podríem dir que és neuràlgic per a la nostra economia, per a la nostra compatibilitat, per a la seva internacionalització i estratègies de futur és l'aeroport del Prat, com a punt central del sistema aeroportuari català. La decisió d'Iberia de reduir vols que funcionen en concepte de servei públic per passar a vols de baix cost planteja seriosos dubtes sobre el futur de l'aeroport, alhora que jo crec que també transparenta la immoralitat que representa, no?, que una companyia que hem pagat entre tots i que gaudeix d'un privilegi gairebé inexplicable a cap país civilitzat continuï en aquesta posició de preeminència.

Tots sabem la importància que té l'aeroport, no? La Fira de Barcelona, per exemple, va passar l'exercici anterior de 23.000 expositors a 30.000, el que representa, doncs, d'increment en un factor importantíssim per nosaltres i que és el gran aparador de la nostra economia i del nostre comerç. I molt temem que aquest canvi d'estratègia en la política aeroportuària i d'Iberia suposi posar en risc importantment el nostre sistema aeroportuari, perquè sabut és que les companyies de baix cost fonamenten bàsicament la seva rendibilitat en el preu del querosè, un carburant lliure d'impostos, i que, per tant, té un impacte directe en la seva política de preus. I, segons tots els indicadors ens diuen, l'escalada del preu del carburant és imparable. I, per tant, aquesta posició central que tenia l'aeroport com a servei públic, segurament es podria veure en perill i afectada per l'increment d'aquestes polítiques de vols de baix cost.

Però al mateix temps de preguntar-li com veu vostè el futur del nostre sistema, si es fonamenta precisament en aquesta classe de vols, quina opinió li mereix aquesta posició de privilegi que gaudeix la companyia d'Iberia? Aquest fet que tingui monopolísticament la millor terminal de l'aeroport, la més rendible que existeix a Europa, la del pont aeri, i que, a més a més, funcioni amb un sistema de planificació soviètica insòlit, inexplicable en tota l'Europa occidental, on no hi ha en absolut cap classe de competència, i que, a més a més, els beneficis i els guanys que representa aquest privilegi de la companyia, doncs, van a parar a altres aeroports i, en fi, a incrementar i a pal·liar els efectes d'altres aeroports.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per contestar la repregunta l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, respecte a la qüestió que el preocupa, que no és ben bé exactament la mateixa de la pregunta tal com va ser formulada per escrit, hauríem de distingir dues coses: una cosa és l'aeroport, l'altra, les companyies aèries.

Pel que fa a la salut econòmica i la capacitat de prestació de serveis i servei públic de l'aeroport del Prat, no hem de patir gens. L'aeroport del Prat és el novè aeroport d'Europa, és el que més creix d'Europa i és el que té més possibilitats de creixement encara durant un cert temps. L'aeroport del Prat és dels que més guanya de tot el sistema aeroportuari espanyol i, en conseqüència, un canvi en els sistemes de gestió aeroportuària i de la terminal, i d'explotació sobretot de la terminal i de tots els serveis en terra, hauria de permetre, si fos amb participació del Govern de la Generalitat i de sectors privats o del món empresarial representat per les cambres de comerç, per exemple, una millora molt substancial de les prestacions i de la rendibilitat de l'aeroport, que hauria de retornar al propi funcionament de l'aeroport.

Si del que parlem és només i exclusivament del paper d'Iberia a l'aeroport del Prat, hauríem d'entendre que, tot i que l'origen és el que és, estem ara parlant d'una empresa privada. Aquesta empresa privada ha de deixar de gaudir de cap tipus de privilegi, claríssimament, i, per altra banda, només si deixa de gaudir de qualsevol tipus de privilegi tindrà sentit i justificació que es comporti en sentit estricte com una empresa netament privada, sinó no tindria sentit aprofitar-se de tot el bo i, en canvi, no recollir res de les contrapartides semblaria injustificable.

De tal manera que el Govern, per diversos camins i també en el de la gestió, està intentant que, pel que fa als drets d'utilització de les terminals –l'actual i les futures, la nova que s'està construint– i el sòl en terra que el Pla director posa a disposició de les companyies, totes les companyies hi puguin accedir en peu d'igualtat, amb les mateixes condicions: preu de la concessió per metre quadrat igual per a tothom i oportunitats les mateixes per a totes les companyies, amb el benentès que Iberia, de fet, diu i anuncia –i jo crec que d'una forma una mica precipitada– una estratègia de retirada de vols de l'aeroport del Prat quan el que està dient en el fons és: «Jo aniré tancant tots aquells vols en els quals perdo diners.» Pregunta: vostè tanca vols des de Madrid, sí o no? Vostè tanca vols des de Màlaga, des de Bilbao, des de Palma de Mallorca, des de Vitòria-Gasteiz, sí o no? I en si tanca des de tot arreu, això entra en una altra lògica, no en una lògica de confrontació Catalunya - Madrid o Barcelona - Madrid.

El vicepresident segon

Honorable conseller...

El conseller de la Presidència i de Política territorial i Obres Públiques

Acabo de seguida. Entenem que Iberia ha d'ajustar el seu comportament empresarial en les condicions en què explota determinats vols, un d'ells el pont aeri, i en la utilització de la nova terminal i dels beneficis en terra s'haurà d'adequar a una nova circumstància, si és que vol actuar com una empresa privada pura.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de l'empresa Domar, de Martorelles (Vallès Oriental) (tram. 310-00581/07)

La darrera de les preguntes al Govern en la sessió d'avui és sobre la situació de l'empresa Domar, de Martorelles. I, concretament, la formularà, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles. Té la paraula.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. Conseller Valls, des del 2 de juny els treballadors i treballadores de l'empresa Domar Taurus, situada a Martorelles, estan en vaga. De nou torna a fer-se realitat la frase de Francesc Layret: «Quan els treballadors fan vaga no és que no vulguin treballar, sinó que volen fer-ho en millors condicions.»

Una breu descripció del conflicte a Domar-Taurus diu que fa dos anys l'antic propietari de Domar va vendre l'empresa al grup Taurus pel preu simbòlic d'un euro, que ara és la propietària dels terrenys, les instal·lacions i les màquines.

L'any 2004 els nous propietaris es reunien amb els treballadors i garantien la continuïtat de l'empresa, l'impuls del projecte industrial i una xarxa comercial per ampliar el mercat del seu producte: les rentadores. Però perquè això fos així, segons l'empresa, els treballadors i treballadores haurien de sacrificar-se. De quina manera? Congelant el salari dos anys, augmentant notablement la productivitat, treballant quaranta hores més a l'any, suprimint la tercera paga extra i una doble escala salarial.

Què ha passat en aquests dos anys? La plantilla ha complert el seu compromís, però els propietaris de Domar-Taurus, Ramon Térmens i Jorge Tornini, no. I amb unes pràctiques quasi gangsterils han descapitalitzat, han deixat de pagar proveïdors, i han gestionat molt malament. Arribats aquí, ara pretenen acomiadar cent dos treballadors i treballadores i estan en procediment concursal, és a dir, en suspensió de pagaments.

La realitat d'aquests tres anys ens mostra més a les clares que els governs canvien les polítiques i que els treballadors compleixen, però també que les pràctiques sangoneres de certes patronals i multinacionals com Domar-Taurus continuen igual de nefastes per a la gent treballadora i per al país.

Aquest matí el comitè d'empresa ens deia que l'empresa és viable, que el projecte industrial amb nous socis té futur, i que volen garanties per a tota la plantilla com a sortida al conflicte. Ens convidaven, des de la confiança amb ells i la desconfiança amb qui és ara l'empresa, a un suport de la Generalitat tenint en compte que ells havien complert i l'empresa no.

El nostre Grup Parlamentari, per Iniciativa-Esquerra Unida Alternativa, li volíem preguntar què fer des de l'Administració, senyor conseller, sobre la situació de Domar-Taurus ara i davant les males pràctiques i el joc brut de certs empresaris i multinacionals, com és el cas de Domar-Taurus.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar contestació a la pregunta formulada, té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Jordi Valls i Riera)

Senyor diputat, si em permet, d'entrada no faré cap valoració sobre els qualificatius que vostè ha utilitzat respecte als actuals accionistes i gestors, en tot cas, crec que també és oportú per la meua part no fer aquest tipus de comentaris.

És cert que principalment el problema que té Domar-Taurus és un problema d'una cancel·lació d'uns contractes de clients vinguts o determinats per l'operació que es va realitzar fa dos anys, i el principal problema de Domar-Taurus actualment és l'element de la confiança.

Fa dos anys –coincideixo amb vostè– va haver-hi aquí un procés molt important de compromís per part dels treballadors, que van assumir part de drets laborals i de costos salarials importants per donar viabilitat a un projecte industrial. Que passats dos anys aquest projecte industrial ha fet fallida? Primer, per una cancel·lació de clients, per un costat, i potser, o probablement, també, per una manca de visió per part d'aquests directius.

Per part del Govern de la Generalitat el que farem és fer un procés d'acompanyament als mateixos accionistes, perquè actualment són els que tenen la capacitat de decisió, per intentar buscar nous socis industrials, malgrat que la situació no és fàcil, com a vostè també li consta. I, per altra part també, intentar ajudar a orientar la seva producció cap a altres productes que permetin assolir-ne la viabilitat.

De totes formes, actualment –vostè hi ha fet referència i hi coincideixo–, el principal problema que té qualsevol tipus de solució –qualsevol, sigui la continuïtat o buscar un àmbit de pau social amb Domar– és intentar mantenir àmbits de confiança i de confidencialitat, i no s'han produït, primer, pels dos anys d'esforços per part dels treballadors que en el dia d'avui necessiten veure un pla de viabilitat correcte i seriós, i, també, lògicament, un accionista industrial que els doni credibilitat. I tampoc ha facilitat gaire les circumstàncies el fet que el 6 de juny l'empresa hagi presentat una situació concursal que dificulta qualsevol tipus de procés de negociació respecte a un ERO i, fins i tot, no tan sols les garanties de les persones afectades per aquest expedient de regulació, sinó la mateixa continuïtat i les garanties dels treballadors que, donat aquest àmbit de desconfiança respecte a l'empresa, tenen una situació complexa.

De totes formes, des de la Secretaria d'Indústria continuem treballant en la recerca d'un nou accionista i, lògicament, també amb la voluntat d'orientar la producció cap a altres productes.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Vol preguntar el senyor diputat? (Pausa.) Moltes gràcies.

Doncs, passaríem al sisè punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei del dret a l'habitatge a Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00053/07)

Debat de totalitat sobre el Projecte de llei del dret a l'habitatge a Catalunya. D'acord amb l'article 150.2 del Reglament, presenta la iniciativa l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, el senyor Francesc Baltasar. Té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albasa)

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, presento en nom del Govern aquest Projecte de llei del dret a l'habitatge un cop informat, debatut i negociat en un ampli procés de participació pública, de consulta institucional i de treball interdepartamental.

(El vicepresident primer substitueix el president segon en la direcció del debat.)

El text va ser lliurat el passat mes d'agost a les entitats que formen part del Consell Assessor de l'Habitatge, en un procés que encapçalava aleshores l'exconseller Salvador Milà, avui present entre nosaltres, al llarg del qual es van rebre les opinions de tots els seus components, en molts casos, en forma de redactats alternatius.

El mes de desembre del 2005 va ser obert oficialment el període d'informació pública. S'han rebut multitud d'esmenes i han tingut lloc nombroses reunions amb tots els agents i col·lectius susceptibles de ser afectats per la Llei: representants dels consumidors i consumidores, organitzacions juvenils, representants d'entitats de benestar social vinculades amb l'habitatge, professionals del sector immobiliari, com promotors, constructors, administradors de finques, agents immobiliaris, cambres de la propietat, notaris i registradors, representants d'entitats financeres i del Foment del Treball, representants del món municipalista: la Federació de Municipis de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis, així com les diputacions provincials.

Ens hem reunit amb representants dels col·legis professionals, els d'arquitectes, aparelladors i aparelladores, enginyers i enginyeres, industrials, advocats, etcètera. Ho hem fet amb representants del món cooperatiu: la Federació de Cooperatives i les cooperatives veïnals i sindicals. I per suposat i per descomptat amb els responsables i les responsables dels diversos departaments de la Generalitat que tenen relació amb la temàtica: Política Territorial i Obres Públiques, Consum, Benestar i Família, Justícia i Economia i Finances.

Voldria fer un especial esment al gran interès demostrat per tots els agents que acabo d'enumerar en participar de forma activa en totes les reunions mantingudes i elaborant propostes d'esmena i de millora.

El Projecte de llei ha comptat, a més, amb els informes preceptius favorables de l'impacte de gènere de l'Institut Català de la Dona, del Consell del Treball Econòmic i Social i amb l'aprovació per unanimitat de la Comissió de Govern Local.

De la importància de l'aprovació d'aquesta Llei en són testimoni fets punyents i lamentables que es repeteixen avui cada vegada més: l'amuntegament de persones,

sovint novvingudes, en habitatges degradats estructuralment que arriben a tenir el risc de l'esfondrament, o els fenòmens d'assetjament immobiliari als quals es veu sotmesa una bona part de la nostra gent gran, o les manifestacions al carrer, reiterades, de joves que reivindiquen la possibilitat d'accedir a un habitatge.

La problemàtica de l'habitatge és avui en dia la principal preocupació de la societat catalana, el problema de l'habitatge no és només greu sinó que a més és complex. Hi ha en la seva base diverses coses: la primera, l'extraordinari increment dels preus de l'habitatge, que s'ha multiplicat per 2,6 en termes reals a la darrera dècada. En segon lloc, l'envelliment i la degradació de bona part del parc antic d'habitatges i en especial dels habitatges de pitjor qualitat que es varen construir durant l'especulació en el franquisme, i també el perill constant de la formació de guetos en molts barris antics o gairebé amb trets suburbials.

Tot això es produeix en el marc d'un increment de la demanda, que té un doble caràcter: una, que és la demanda provinent dels fills del *baby boom* o del *boom* natalici dels setanta que es volen emancipar –setanta i vuitanta–, que es volen emancipar i formar una família, i de les famílies que canvien de casa per millorar la seva qualitat de vida o de l'arribada de gent novvinguda. Si a més cal afegir, com a segona gran línia, l'origen de petits inversors i grans que cerquen el benefici que ja no donen els actius mobiliaris.

En efecte, com diu l'exposició de motius del Projecte de llei, l'habitatge és una de les preocupacions més importants per a la ciutadania catalana, que veu com en els últims anys aquests preus s'han posat molt per sobre dels seus salaris, cosa que obliga les famílies, en el millors dels casos, a endeutar-se fins a límits que posen en perill la seva capacitat de consum. A la vegada, amb terminis d'amortització cada vegada més llargs i subjectes als riscos i a les incerteses davant de canvis futurs.

L'oferta d'habitatges de lloguer és manifestament insuficient o resulta no competitiva per les elevades rendes, i això fa que siguin cada cop més els sectors socials en risc d'exclusió amb el dret a l'habitatge.

Com vostès saben, l'article 47 de la Constitució espanyola del 78, indica que tots els espanyols tenen dret a un habitatge digne i adequat, i que, diu també, els poders públics promouran les condicions necessàries i estalviaran les normes pertinents per tal de fer efectiu aquest dret i regularan la utilització del sòl d'acord amb l'interès general per tal d'impedir l'especulació.

Aquest mateix article prossegueix dient «amb la determinació que la comunitat participará en les plusvàlues que generi l'acció urbanística de les entitats públiques.» Tot això, a més, en el marc de l'estat social i democràtic de dret que proclama l'article 1 de la Constitució, i d'acord amb la subordinació de la riquesa a l'interès general que el defineix l'article 128.1.

Per una curiosa coincidència és també el 47 el número de l'article del nou Estatut d'autonomia de Catalunya el que compromet la Generalitat en polítiques d'habitatge, que ja avui és una competència exclusiva des de l'aprovació de l'Estatut vigent.

El nou Estatut va més enllà, i en aquest esmentat article —és a dir, el 47— ens diu: «Els poders públics han de facilitar l'accés a l'habitatge mitjançant la generació de sòl i la promoció d'habitatge públic i d'habitatge protegit, amb una especial atenció per als joves i per als col·lectius més necessitats.

Però la claredat dels textos bàsics no ha estat acompanyada per la pràctica. Des de fa dues dècades els governs espanyols i catalans no han posat la política d'habitatge entre les seves prioritats. La Llei d'habitatge vigent a Catalunya, la de 1991, està clarament superada per les noves realitats socials i pels majors compromisos assumits ja pel nou Govern de la Generalitat. Ara ningú no ens perdonaria que la política d'habitatge no canviés de dalt a baix.

Per tal de fer front a aquesta situació, no n'hi ha prou ni amb plans de promoció d'habitatge protegit i de rehabilitació, com el que el Govern va aprovar fa dos anys; ni tan sols n'hi ha prou amb dues lleis molt importants, com són la Llei 10/2004, de reforma de la Llei d'urbanisme, o la Llei de barris aprovada el gener del 2004.

La suma d'aquestes quatre normatives i l'augment dels fons públics que s'hi dediquen i sobretot el compromís dels municipis, dels promotors privats i públics, està comportant que augmentin les reserves de sòl i la construcció d'habitatges protegits. També la rehabilitació i la mediació social estan fent aflorar habitatge buit al mercat. Però tot plegat encara no és suficient, si no aconseguim donar un tomb més profund a la situació en molts dels aspectes que tenen incidència en l'habitatge, i no podem, per tant, estar satisfets.

El projecte genera unes línies clau que vull enumerar. En primer lloc, tots els sectors interessats, públics i privats, s'han posat d'acord en la diagnosi del problema que la Llei aborda; és a dir, en la identificació dels diferents aspectes socials, econòmics, tècnics i legals que l'originen, en el seu abast i en les seves interrelacions, i sobre els quals cal intervenir de forma tan integral i transversal.

En segon lloc, a partir d'un diagnòstic compartit, s'ha debatut la idoneïtat de les solucions, dels mecanismes i recursos per abordar els diversos aspectes de la problemàtica de l'habitatge, de totes les seves modalitats, i per determinar el paper que correspon a cada agent que hi ha d'intervenir, bé siguin administracions públiques, bé siguin agents privats de caràcter econòmic o social.

En tercer lloc, s'ha treballat per aconseguir una llei que no confia solament en l'oportunitisme de l'acció administrativa o de la promoció pública, sinó que ofereix un paper conjuntament i principal a l'acció dels privats que vulguin implicar-se en la reducció d'aquest problema.

En quart lloc, la Llei del dret a l'habitatge neix perfectament coordinada i encaixada amb la legislació urbanística i amb la planificació territorial i sectorial. El mateix text legislatiu refós d'urbanisme de Catalunya, el seu reglament que està a punt d'aparèixer i els diversos planejaments territorials parcials en tràmit es remunten o complementen les previsions que ha de contenir la nova Llei del dret a l'habitatge i en el Pla territorial sectorial de l'habitatge, en el qual hem començat ja a

treballar, com a una eina de desplegament en els diversos àmbits territorials de Catalunya.

En cinquè lloc, la Llei del dret a l'habitatge vol donar major protagonisme al món local, millorar la relació interadministrativa entre Generalitat i municipis, i possibilitar el traspàs als ajuntaments de determinades competències en matèria d'habitatge, amb les condicions i amb el finançament necessaris per exercir-les adequadament, com ja hem fet i venim fent des del Departament de Medi Ambient i Habitatge en els més de vuitanta convenis subscrits per crear o potenciar les oficines locals i comarcals de l'habitatge i en els prop de quaranta convenis per crear xarxes d'intermediació social en la promoció de la rehabilitació i el lloguer d'habitatges buits, amb garanties públiques.

En sisè lloc, la Llei té una voluntat omnicomprensiva del sector de l'habitatge i conté tot allò que és competència de la Generalitat i de les altres administracions competents en matèria d'habitatge, i assenta, per tant, les regles de joc més precises.

El títol preliminar de la Llei considera la provisió d'habitatges destinats a polítiques socials com un servei d'interès general, de manera que obliga els poders públics a deixar el paper d'espectadors passius i a complir compromisos en les matèries que desplega en els articles següents.

D'altra banda, aquesta consideració incardina el nostre debat dins de l'actual pressió de tots els països europeus per aconseguir l'acceptació de l'habitatge com un servei d'interès general dins de la normativa de la Unió Europea.

El títol preliminar parla també de la funció social de la propietat i de l'acció pública en matèria d'habitatge; conceptes que també deixen la seva empremta en la resta de l'articulat. Creiem que estàvem obligats a marcar conceptes com ara la subocupació, la sobreocupació o l'incompliment del deure de conservació i manteniment com a comportament de clara transcendència social.

El títol I fa referència a les competències en matèria d'habitatge. Sense que la Generalitat defugui en absolut les seves responsabilitats, l'esborrany és clarament municipalista; el Projecte de llei és clarament municipalista. Molts alcaldes i alcaldesses i altres representants ens han fet arribar una certa preocupació. Però, en aquest sentit, s'ha de dir ben clar que el que és important és que la política d'habitatge també s'ha de decidir des del món local, des dels ajuntaments, amb ple respecte a la subsidiarietat i amb tot el suport financer normatiu que ha de guiar la pràctica del Govern.

El títol II es refereix a la planificació i a la programació; una planificació amb plena compatibilitat amb la nova legislació d'urbanisme. Davant de la preocupació d'alguns sectors sobre la seguretat jurídica, crec que la redacció actual del Projecte de llei deixa clar el compromís del Govern català de no generar cap incertesa entre els agents. No volem pas tornar a canviar el tauler de joc pel que fa a les reserves urbanístiques per a habitatge de protecció oficial, però això no vol dir que no calgui fer incidència en la necessitat de planificar la ciutat construïda tenint en compte les necessitats d'habitatge de preu assequible de la població.

Mantenim la idea que en determinades circumstàncies les ciutats han de plantejar que part del sòl urbà consolidat pugui generar també habitatge protegit a través d'instruments del planejament urbanístic i en el marc de seguretat jurídica que aquests instruments mateixos donen. Europa ens ofereix moltes experiències en aquest sentit que la Llei recull i permet estudiar-les.

En aquesta línia, una de les mesures que introdueix la Llei és la possibilitat de declaració d'àrees de tanteig i retracte en matèria d'habitatge, amb la finalitat de dotar les administracions públiques d'un instrument potent. Aquest instrument serveix per incrementar el seu parc d'habitatges i per intervenir de forma activa en l'evitació i prevenció de les situacions d'assetjament immobiliari.

També s'introdueix en aquest mateix títol l'obligatorietat d'establir en el planejament urbanístic sistemes d'habitatge dotacional per atendre les necessitats de col·lectius especials amb necessitat d'habitatges transitoris.

En aquest mateix títol es descriu la figura del Pla territorial d'habitatge de Catalunya, compromès en el pacte del Tinell, que s'està treballant actualment de forma coordinada amb el Departament de Política Territorial, i que serà instrument d'assignació en el territori dels diversos compromisos d'habitatge que la Llei enuncia.

El títol III és el que fa referència a la qualitat dels habitatges. Es defineix en aquest títol el concepte de «qualitat», tant dels habitatges com dels edificis d'habitatges, i s'estableix com a novetat desplegar reglamentàriament l'obligació que tots els nous habitatges que es construeixin a Catalunya permetin la mobilitat interior per a persones amb disminució. Alhora introdueix criteris de flexibilitat per adaptar-se a les fases canviants de la vida familiar, incorporant criteris d'ecoeficiència. També l'obligació de la inspecció tècnica dels edificis per assegurar-nos un coneixement exhaustiu del nostre parc. Un objectiu bàsic és el deure de conservació i rehabilitació, la intervenció administrativa en aquests objectius i la definició de les àrees de rehabilitació.

Quant al títol quart, va referit a la protecció del consumidor, recull i defineix millor els avenços que en els últims anys s'han fet en la legislació, tant en la del consum com en la de l'edificació i la propietat i altres. Sobretot convé assenyalar la creació de registres de les empreses constructors i dels agents immobiliaris, qüestió que ens ha plantejat el sector.

El títol cinquè es refereix a la protecció pública de l'habitatge. En aquest cas, s'introdueix l'objectiu de la solidaritat urbana, que hem incorporat a partir del coneixement de la Llei francesa de la solidaritat urbana, i que marca uns objectius generals d'increment del parc social d'habitatge en els propers vint anys per al conjunt de Catalunya.

Assenyalar, també, que el títol subsegüent, el títol sisè, es refereix al règim sancionador que es deriva dels incompliments que poguessin derivar-se de la manca d'activitat en tot l'establert als anteriors capítols.

I el títol setè ve referit a la col·laboració de notaris i registradors en l'aplicació de la Llei.

En tot cas, i ja per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, l'habitatge, com els he dit al llarg d'a-

questa intervenció, és avui el principal problema de molts centenars de milers de ciutadans i ciutadanes del nostre país. Tots ells ens agrairan que nosaltres col·laborem a alleugerir l'angoixa que provoca avui aquesta situació.

És per això que els demano que analitzin, debatin i aprofitin aquesta Llei, no sols des de l'estricta racionalitat, sinó també des del seu cor.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Hi ha una esmena a la totalitat presentada pel Grup Popular. Té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet i Navarro

Senyor president, la donem per defensada.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. Tinc entès que, per fer el torn en contra de les esmenes a la totalitat, es prefereix que s'acumulin. És així? (*Pausa.*)

Doncs, aleshores, en nom del Grup de Convergència i Unió, per a la seva esmena a la totalitat, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, senyor Milà, senyor Fernández, senyora Trilla i resta de convidats..., per escoltar un tema que, efectivament, com es deia fa uns moments, preocupa i que totes les forces polítiques, estiguem al Govern o a l'oposició, hi tenim la nostra responsabilitat; la hi hem tingut en el passat, la hi tenim ara tant a nivell d'Administració de la Generalitat, com també a nivell d'Administració local, perquè és competència i responsabilitat de totes les administracions aquest tema que ens ocupa i realment ens preocupa.

Jo ja els avanço que nosaltres defensarem l'esmena de devolució al Govern, tant per raons de contingut com per raons d'oportunitat. I deixi'm, perquè no hi hagi cap mena de dubte, que comenci precisament per les de contingut.

Nosaltres no compartim part del títol preliminar, no compartim part dels supòsits que es contempen com a funció social. Estem disposats a entrar en un debat de l'habitatge com a servei d'interès general, però no en els termes que es planteja, simplement anunciant-ho, però sense que tinguin una translació pràctica amb rigor després en el llarg de l'articulat, i que les polítiques pràctiques que s'han aplicat no tinguin conseqüència en això.

És interessant el debat, el debat de si hem d'equiparar el servei i les activitats de l'habitatge a la sanitat, a l'ensenyament o a altres serveis evidentment essencials del tot, però no compartim tampoc això. No compartim tampoc la definició que es fa d'habitatges buits. No compartim el tractament que es fa del que és l'acció pública, tot i que s'ha corregit i reconduït el tractament igual que en l'àmbit urbanístic.

Tampoc compartim part del títol primer, el que fa referència a les competències en els ajuntaments. El mateix senyor Dídac Pestaña, no fa massa dies, aquí, en aquest Parlament, en la Comissió, com a responsable del Pla estratègic de la regió metropolitana, expressava les seves reticències a alguns dels aspectes pel que fa a l'increment de responsabilitats i obligacions de l'Administració local..., i, en canvi, la manca de recursos per fer-hi front en el seu moment.

Ens sobta, per altra banda, el canvi d'actitud d'Iniciativa per Catalunya, que jo recordo perfectament respecte a la Llei d'urbanisme, pel que fa al respecte a les competències municipals, defensant ara el contrari del que deien en aquell moment, per exemple, pel que fa a la capacitat de subrogació de la Generalitat, i altres qüestions que ara no m'hi estendré.

Però, per tant, tampoc en matèria del títol primer, el que fa referència a la distribució competencial, hi estem d'acord. I vull assenyalar les seves contradiccions per pur interès partidista i no pas per altre motiu.

Tampoc compartim el títol primer, pel que fa referència, precisament, a la confusió que es genera entre el que és urbanisme i habitatge. Saben de sempre, i el temps ens dona la raó, que mai hem compartit i sempre hem criticat aquesta distinció artificial que han creat vostès amb els dos departaments, i esperem que les competències d'habitatge tornin a anar molt més unides i cohesionades amb les d'urbanisme. Si hi hagués aquí el senyor Nadal segurament ens donaria la raó. Almenys ja a meitat de legislatura ho va dir públicament en una entrevista a *La Vanguardia*, quan reconeixia que, del pacte del Tinell, si alguna cosa s'hauria de corregir precisament era aquesta. No ho dic jo, em remeto a les hemeroteques.

En tot cas, no ho compartim, perquè hem fet i vam consensuar entre tots una legislació urbanística important, la passada i aquesta legislatura, i vam donar un tractament al sòl pensant en l'habitatge i l'habitatge de protecció. I vostès ara, des del seu interès partidista, hi donen la volta i fan, a partir del tractament de l'habitatge, un nou tractament del sòl que en alguns aspectes s'aparta del que vam consensuar entre tots, i creen una confusió que jo els convido, sense mala fe..., però si tenen l'atenció de llegir l'extens antecedent d'aquest Projecte de llei, veuran els constants i reiterats enfrontaments entre els dos departaments durant la tramitació d'aquest avantprojecte de llei, i que són, en part, responsables del retard amb què ha arribat aquí. Els convido a fer-ho i ho veuran. I no volem que això es repeteixi després en l'aplicació pràctica, encara que hi hagi un altre govern, perquè urbanisme i habitatge són dues cares d'una mateixa moneda, però vostès el que han fet és convertir-ho en dues monedes amb dues cares deformades. (*Remor de veus.*) Això és el que han fet vostès.

I, per tant, no compartim el tractament que es fa dels plans territorials sectorials en matèria d'habitatge, no compartim el tractament que es fa de les reserves en habitatges dotacionals, no compartim... No diem que no hi hagin de ser, sinó que no compartim el tractament que en fan vostès. I no compartim altres aspectes de vinculació entre urbanisme i habitatge, com, per altra banda, els seus socis de Govern, potser més discreta-

ment, tampoc comparteixen. I convido el senyor Labandera que em contradigui públicament aquí (*remor de veus*), amb contundència, perquè el temps, moltes vegades, com sap el senyor Labandera..., veurem a qui dóna..., i acaba donant la raó.

Tampoc, pel que fa al títol tercer, quant al que és l'ús i conservació dels habitatges, estem d'acord amb el tractament que es fa de la sobreocupació. Vostès es limiten a fer una identificació de problemes que nosaltres compartim però no a aportar-hi solucions reals. Vostès es dediquen a identificar i a sancionar, cosa que està bé, però no a aportar solucions. Exemple: la sobreocupació. Abordem el problema i, evidentment, la sanció a qui tingui activitats d'aquest tipus, però no donem solucions de què passa amb les víctimes d'aquesta sobreocupació que, evidentment, han de ser real·lotjats a un altre lloc, i que la Llei tampoc és prou agosarada en aquest sentit.

No compartim tampoc..., no només amb el tema de la sobreocupació, sinó dels habitatges buits, que m'agradaria que des dels responsables del Departament s'anés matisant el que ja és un clam a partir dels estudis rigorosos que es fan a tot arreu. Hi ha molt menys habitatge buit del que tots o alguns deien. I vostès ho saben, i ja seria bo que ho diguessin, per no generar més falses expectatives en aquesta qüestió. I ajuntaments vinculats amb vostès i vinculats amb nosaltres que han fet estudis rigorosos ho confirmen. Vostès ho saben, nosaltres ho sabem.

Per tant, no continuïn insistint amb una solució que no ho és, que, a més, si ho fos és econòmicament ineficient, jurídicament crea inseguretats, discriminatòria i altres qüestions que en el seu moment el senyor Milà va titllar de bajanades, però que, en tot cas, nosaltres veiem que, fins i tot..., com s'ha descafeïnat aquest tractament en el projecte que realment ha arribat aquí, no en tot però almenys ens acaba donant part de raó. I tampoc compartim, encara en el contingut –tampoc–, part del tractament que es fa en matèria del que és la protecció..., els habitatges de protecció pública.

Podríem estar d'acord amb el títol anterior en part del tractament que es fa de la intermediació. Ens consta que és una preocupació d'algun col·legi professional, que nosaltres compartim. Compartim perfectament, per exemple, la necessitat que hi hagi uns requisits, evidentment, per a determinades activitats professionals de coneixements previs, de visibilitat, de garanties, etcètera. I, per tant, amb això els que tenen aquestes preocupacions que no dubtin que en el seu moment nosaltres també les recolzarem amb les matisacions, això sí, respecte també en alguns aspectes del que hi ha ara.

Com deia, pel que fa a protecció pública, vostès..., m'agradaria que em justificuessin per què parlen d'un escenari a vint anys vista, que d'aquí a vint anys hi haurà d'haver el 15 per cent d'habitatges de protecció pública a tots els municipis de Catalunya de més de tres mil habitants. Per què? Vull dir, coneixen la realitat actual del número d'habitatges de protecció que hi ha en aquest moment? Han fet una diagnosi actual i de futur... (*Veus de fons.*) No, senyor Boada, vostè ja sé que fa moltes..., almenys diu que fa moltes coses, després la realitat el desmenteix, possiblement més que a ningú

altre d'aquest hemicicle; però, en tot cas, com que el debat no el tenim amb vostè... (*Veus de fons.*) En tot cas, el convido que em digui si coneix les xifres, demana la paraula i em convida a dir-ho en base al fet que vostès un dia al matí es desperten i diuen «15 per cent a vint anys vista». Ja m'explicaran quins estudis han fet d'evolució demogràfica de la població a Catalunya, quins estudis de la repercussió econòmica això pot tenir, com evolucionarà... Bé. M'agradaria que, si fossin més rigorosos, expliquessin per què fan aquests plantejaments a vint anys vista, sense ser capaços de solucionar els que tenen des de fa dos anys i mig i que encara patim, i que no comencen amb vostès —que no comencen amb vostès—, que també vénen de més abans, per dir-ho tot, amb responsabilitat dels ajuntaments i de la Generalitat, cadascú la part que li toqui.

En tot cas, com deia, tampoc amb el tema d'habitatge de protecció hi estem d'acord. No compartim, i no només nosaltres, sinó part del sector que n'ha de ser protagonista, i que hem de comptar amb ells ens agradi o no perquè des de la funció pública no ho farem tot... Evidentment, no han complert els 42.000 habitatges que van prometre, ni la part proporcional a hores d'ara. (*Veus de fons.*) No, no..., no els han complert, ni des de la promoció pública ni des de la privada! I el problema és que vostès no han sabut buscar la complicitat del sector privat, perquè el necessitem. I ara no em diguin «oh, ja estan defensant els especuladors no-sé-què», com feien en no sé quin debat d'aquests. No, nosaltres no defensem, entenem que, igual que en política de sanitat no hem de fer les coses per als metges però sí tenint en compte els metges o que en política d'ensenyament no l'hem de fer per als mestres però sí tenint en compte els mestres, en política d'habitatge l'hem de fer pensant amb el consumidor però tenint en compte un actor principal, agradi o no, que són els promotors. I vostès no els han tingut en compte ni han sabut buscar la complicitat.

I, sense la iniciativa privada, a més de la importantíssima funció pública, no ens en sortirem, ni vostès ni nosaltres. I això no ho tenen en compte. I no tenen en compte, per tant, tota la qüestió del que és el registre de sol·licitants. Vostès no tenen en compte el que es diu, i és un clam, per exemple..., i des de diferents àmbits, per exemple, des d'algun sindicat pel que fa al termini de protecció dels habitatges, a noranta anys, i els ho diuen des de diferents àmbits, des de UGT fins a altres sectors, i nosaltres mateixos.

I, per tant, tampoc en aquest sentit els podem donar suport, com no els el donen d'altres, i ja els han donat un crit d'atenció des del Consell Tècnic, Econòmic i Social i d'altres.

Per tant, ja veuen..., i m'hi podria allargar per motius de contingut, que són els fonamentals, que no podem donar suport a aquesta Llei i en demanem el retorn. Tampoc per motius d'oportunitat política, perquè vostès han perdut la majoria parlamentària. I aquesta Llei s'aprovaria si vostès haguessin complert els seus propis compromisos. Vostès es van comprometre a presentar un projecte de llei el desembre del 2004, porten un any i mig de retard, i si no s'avancesin les eleccions, que tampoc deu ser responsabilitat nostra, no dubtin que hi

hauria Llei d'habitatge. I no dubtin que nosaltres faríem els esforços suficients per arribar a aquest consens. El que passa és que sospitem que, si no hi haguessin eleccions avançades, vostès l'aprovarien sense nosaltres; a diferència del que va passar la passada legislatura, per exemple, quan nosaltres vam defensar una llei d'urbanisme vinculada amb aquesta amb un ampli consens polític institucional, i recollint, fins i tot, aportacions d'altres grups que ara no han tingut en absolut la més mínima reciprocitat.

Diferents maneres d'entendre la responsabilitat política, senyor Boada... (*Veus de fons.*) Sí, ja ho sap vostè... (*Remor de veus.*) Sí, sí, per això mateix...

Per tant, no dubtin que nosaltres volem una llei d'habitatge: en vam fer una l'any 91, amb un ampli consens. El senyor Saura, que ara no hi és, n'era ponent per Iniciativa, i mirin el *Diari de Sessions*, ho reconeix que hi ha un ampli consens i un esforç per part de l'anterior Govern. La passada legislatura ho vam fer. Però és que aquesta legislatura nosaltres hem donat suport a la Llei de barris, hem donat suport a la modificació de la Llei d'urbanisme i hauríem fet esforços per donar suport a la Llei d'habitatge si vostès haguessin volgut. El que passa és que vostès han partit d'una posició absolutament intolerant amb nosaltres i amb d'altres. I vostès a quinze dies d'arribar a aquesta data aquí al Parlament és la primera vegada que volen parlar amb la primera força parlamentària d'aquest Parlament i que governa en la majoria d'ajuntaments d'aquest país. I així em sembla que no es pot fer una llei d'habitatge, i és fàcil d'entendre. I aquest és el problema.

I, per tant, no és una qüestió de partidisme com algun article publicava, ahir, en algun diari. El partidisme és el seu, el que va evitar que el març del 2004, quan aquest Grup Parlamentari i aquest diputat van presentar una proposició de llei d'habitatge amb un text articulat, vostès no van entrar ni en el debat i el van rebutjar! I aquest diputat els va dir: «Escolti, estem oberts a parlar-ne, votin la presa en consideració i fem una llei entre tots, que abans de l'estiu tindrem una llei aprovada.» I vostès van dir que no, que farien la seva abans del desembre del 2004, i som al juny del 2006, i mentre no hi ha hagut cap mena de debat i la seva política ha estat la que ha estat. Per tant, no ens acusin de partidisme en aquest sentit, perquè el partidisme és el que els va portar a no dialogar en el seu moment i és el que els porta ara a una situació d'eleccions avançades que impedirà que aquest Parlament aprovi aquest Projecte de llei.

I en la propera legislatura, si de nosaltres depèn, hi haurà Llei d'habitatge. Evidentment que hi haurà Llei d'habitatge, no en dubtin! (*Veus de fons.*) I no dubtin tampoc que buscarem el seu suport també, i si ens posem d'acord bé i, si no, també; però tenim mostres en el passat de govern i d'oposició que ho reiteren, no simples afirmacions.

I vaig acabant. Escolti, no ens diguin que fa un gran mal al país Convergència i Unió no aprovant aquesta Llei. Vostès saben que no. I, si no, escolti'm, aquest Projecte de llei que ara debatem diu el mateix: que entrarà en vigor als tres mesos de la seva publicació. Ara, i vostès ho mantenen ara això! Si entra en vigor d'aquí a tres mesos..., si ja no hi seran! Ja hi haurà un nou go-

vern! Aquest Projecte de Llei té quinze disposicions addicionals sobre els aspectes més importants de la Llei que vostès presenten com a novetat, que estan pendents de desplegament reglamentari a tres i sis mesos, ho diuen vostès.

El senyor Baltasar, a una pregunta meva de fa un mes sobre les conseqüències en els preus de l'habitatge del retard en l'aprovació de la Llei, el senyor Baltasar, em contesta i diu que no té cap incidència perquè la Llei no té res a veure amb l'evolució econòmica dels preus de l'habitatge. Alguna cosa a veure té. En part podríem compartir la seva opinió, però, en tot cas, ara no diguin el contrari.

I, per tant, per tots aquests motius em sembla més que evident que nosaltres no podem donar-hi suport, per raons de contingut, per raons d'oportunitat. I és una llàstima, i ho dic de veritat perquè possiblement... —i acabo, senyor president—, és la meva última intervenció en aquest Parlament, és una llàstima, perquè a mi m'hauria agradat, políticament i personalment, haver contribuït a aprovar una llei d'habitatge, i, si no ha estat possible, segurament és responsabilitat de vostès. No atribueixin a nosaltres —no ens atribueixin, a nosaltres— les responsabilitats del seu fracàs.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puigdomènech. Per al torn en contra de les esmenes a la totalitat, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustrada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Em pregunto què és el que volen, la veritat, i arribo a la conclusió que l'únic que volen és manar, manar vostès en lloc de nosaltres. No crec que els interessi gaire més cosa. Però, en fi, anem al fons de la qüestió.

Això de l'habitatge és un tema complicat. Certament, crec que en això tots ens podríem posar d'acord. I que sigui un tema complicat significa que és molt fàcil marejar la gent i despistar-la. I, per tant, crec d'interès explicar molt breument què s'ha fet fins fa poc en aquest tema tan complicat.

Primer, què ha fet tradicionalment el PP, que també ha presentat esmena a la totalitat, tot i que s'ha negat a defensar-la en aquest Parlament —i ara m'hi referiré breument—, doncs, aprofitar-se de la situació i enganyar la gent amb el tema de l'habitatge. Així de clar, perquè amb l'excusa de l'existència del problema vostès van plantejar —i la plantegen encara— que la solució era construir més perquè així la gent tindria més possibilitats. La seva resposta va ser: «Alliberem més sòl, construïm més terrenys, urbanitzem més.» Afavorim, doncs, determinats interessos, però de cap manera facilitar que la gent accedeixi a aquest bé de primera necessitat en millors condicions. Han agreujat el problema amb la seva política. I això ha donat resultats tan catastròfics,

per exemple, com el del País Valencià, on avui el creixement i la destrossa del territori és absolutament..., supera tots els límits, i on avui ningú inverteix amb cap altra cosa que el mercat immobiliari. Jo ahir mateix parlava amb una gent del País Valencià i em deien que avui és impossible una inversió en cap activitat productiva perquè tothom juga només al mateix mercat immobiliari. Com que aquest és el seu model, i el coneixem, tenim clar que no volem que ens el traslladin aquí a Catalunya, i, si no, preguntin a la gent què en pensa.

Això és el que han fet fins avui. I què fan avui en aquest Parlament? Negar-se a defensar la seva esmena a la totalitat amb un gest inaudit de menyspreu, d'insult a la tasca d'aquest Parlament. Perquè vostès s'agafen a aquest argument que la legislatura s'acaba per deslegitimar la nostra tasca, la tasca de nosaltres, de tots plegats com a parlamentaris. I amb aquesta excusa que s'acaba la legislatura no volen treballar més. Em sembla que clarament això és qüestionable, absolutament, encara no s'ha acabat la legislatura i mentrestant hem de treballar. O és que vostès vénen aquí a no treballar? Què els diuen als ciutadans de Catalunya, que vénen cada dia al Parlament a no treballar? Doncs, no, nosaltres venim a treballar i a suar el sou que cobrem dels ciutadans d'aquest país. *(Remor de veus.)*

Què ha fet Convergència i Unió en matèria d'habitatge davant d'aquest tema complex, complicat, que explicava? Doncs, esperar passivament. No van fer una política pròpia de Catalunya en matèria d'habitatge, es limitaven a repartir els ajuts que venien de Madrid. Aquesta era la seva forma de defensar la catalanitat en un àmbit clarament social. De manera que, fa dos anys i mig, quan vam intentar començar a canviar les coses en aquest país vam partir de zero, de zero euros en el pressupost, ho he dit més d'una vegada: de mica en mica ens hem anat fent un espai en aquest pressupost, però, vull reiterar-ho, partíem de zero.

A altres comunitats, davant del problema que ja es veia venir, que era greu, des de mitjan dels anys noranta, en concret, a altres comunitats hi havia un discurs davant d'aquest augment descontrolat de preus, hi havia un debat difícil, però una certa capacitat de risc per donar respostes. Però aquí res, eh?, no fos que canviar alguna cosa generés alguna inquietud a algú. I, també, què més van fer?—per resumir-ho molt breument. Doncs, aprofitar per fer una política clientelar amb els beneficiaris dels habitatges socials; no vull deixar de dir-ho. *(Remor de veus.)*

Sovint vostès també fan referència —i avui ho ha tornat a fer, senyor Puigdomènech— a la Proposició de Llei que vostès van presentar en aquesta legislatura i a per què la vam rebutjar. Doncs ja li ho vaig dir aleshores, i li ho reitero: la vam rebutjar perquè no deia res. I en matèria d'habitatge avui una llei no pot no dir res, i per això els la vam rebutjar. No tractaven cap dels temes en els quals tenim problemes.

A nosaltres ens fa vergonya la realitat a què hem arribat a partir d'aquest tipus de solucions que vostès donaven durant aquests anys, i pretenem canviar aquesta realitat. Honradament, el que pretenem és això. M'explico?

I com fer-ho? Doncs, en primer lloc parlant més clar –em sembla evident–, però també posant al capdavant de les decisions persones que en sàpiguen, de mercat immobiliari. Perquè vostès jo crec que voldrien poder dir que tenim bones intencions, que som bona gent, però que no en tenim ni idea, i el que els sap greu és haver de reconèixer que avui la gent que està construint un nou model en matèria d'habitatge en aquest país té perfecte coneixement de com funciona el mercat immobiliari, de què es pot exigir a tothom, als promotors, als constructors, als intermediaris, als consumidors, a la mateixa Administració. Sabem que un tema com aquest no es pot abordar només des de la mera ideologia, des d'un discurs polític en abstracte; sabem que és un tema complex i que cal especialització tècnica. I per això avui comptem amb persones que coneixen l'habitatge a Catalunya i que tenen capacitat per fer aquesta tasca, política i també tècnica, de formular idees diferents, de detectar discursos desviats, de construir una alternativa basada en alguna cosa més enllà dels discursos.

Els exemples els puc personificar especialment en l'actual secretària d'Habitatge, la senyora Carme Trilla, especialista reconeguda –no m'ho negaran– a Catalunya i a Espanya en matèria d'habitatge. També en el Ricard Fernández, actual secretari de Medi Ambient i Habitatge, que durant anys ha treballat tant al sector públic com al sector privat en matèria d'habitatge i que, per tant, té coneixements que ningú no li pot discutir. També vull fer una especial menció, òbviament, de l'exconseller Salvador Milà; no en va la Llei que discutim va arribar a ser anomenada «Llei Milà». Segur que sense la seva perseverança –crec que és un valor polític de primer ordre, aquesta perseverança– avui no estaríem aquí, eh? La seva tasca, continuada clarament pel conseller Baltasar, crec que mereix ser reconeguda. I tots són gent que coneix el mercat immobiliari i que sap de què està parlant quan planteja com ha de canviar aquesta situació a Catalunya.

I això ho lligo amb la tardança en l'aprovació de la Llei, que vostè també denuncia. Hem trigat més a presentar la Llei, ja li ho reconec, sí; però li explicaré per què. Primer, perquè han d'entendre, tothom pot entendre que no és gens fàcil vèncer la inèrcia que hi ha hagut en aquest país en un tema eternament amagat, on ningú no ha volgut plantejar les coses amb claredat, i arrencar, com deia abans, de zero és molt difícil, fins i tot per a la gent que té ganes de fer-ho. Però és que a més, davant un tema tan complex i amb una situació com la que he exposat, el Govern ha volgut discutir esborranys de la Llei amb el màxim de gent que hi podia tenir alguna cosa a dir. Els esborranys han estat nombrosíssims, molts més dels que poden imaginar, ja li ho dic, però sempre amb aquesta voluntat d'estar oberts a debatre-ho tot.

Perquè no som gent dogmàtica. A vostès els agradaria també poder dir que ho som. Doncs no, no som gent dogmàtica; som gent disposada fins i tot a canviar d'opinió, a partir del debat amb les persones que hi entenen d'aquest mercat immobiliari. Això sí, també ho tinc clar: ens haurem de justificar tota la vida perquè som d'Iniciativa Verds - Esquerra Alternativa; però és igual, ho tenim assumit, ja forma part del nostre paper i n'es-

tem mentalitzats i no passa res. Però hem parlat i hem discutit aquesta llei a bastament amb moltíssimes persones i col·lectius; dubto que hi hagi altres lleis tan debatudes i corregides, a més, a partir d'aquest debat, no només debatudes amb una participació aparent, sinó en contínua avaluació i correcció de les mesures que s'estaven pensant i discutint.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I pel que fa a la Llei, a la mateixa Llei, què els podria dir? Home, doncs, que quan sovint es parla que les solucions que plantejem són intervencionistes o que donen massa paper a l'Administració, etcètera, jo crec que el que els podria dir és que això no em sembla cap insult, a aquestes alçades i tal com estan les coses, després de tant temps sense fer res. Cada cop tenim més gent sense sortida, eh?: els joves, les persones grans, la gent que se separa, les dones maltractades, els novinguts que viuen amuntegats, les persones en risc d'exclusió, les que ja estan excloses, els seus propis fills... Tota aquesta gent té problema d'habitatge en aquest país. Vostès ho reconeixen en privat; el que passa, que en públic no poden dir-ho, però en privat ens ho reconeixen, que s'ha de canviar aquesta situació de dalt a baix.

Per tant, que l'Administració s'hi impliqui i posi instruments legals i de gestió al servei d'una causa que preocupa una part cada cop més gran de la ciutadania no sembla pas descabellat. I si això fos intervencionisme, doncs, a mi m'és igual; i si no és intervencionisme, també. El que crec que és raonable és que ens posem a actuar per canviar aquesta situació.

Si anem al contingut concret, aquesta Llei parteix del fet que la ciutadania no pot estar esperant a veure què passa en el mercat per rebre una resposta a les seves necessitats d'habitatge. Què podem fer des de Catalunya? Doncs, primer augmentar clarament el parc d'habitatges que tenen un preu limitat, tant de lloguer com de compra. I perquè aquest parc sigui suficient, no sigui merament testimonial, ja vam posar en marxa les reserves de sòl a partir de la modificació de la Llei d'urbanisme.

Mirin, avui, amb un any i mig d'entrada en vigor d'aquesta reforma de la Llei d'urbanisme, tenim sòl marcat, qualificat, per fer habitatge protegit per fer quaranta mil, gairebé quaranta mil nous habitatges. Amb sòl marcat, eh?: encara no s'ha començat a construir, perquè tothom entén que això no es pot fer d'avui per demà. Però només amb aquestes reserves introduïdes fa un any i mig avui hi ha quaranta mil nous habitatges marcats, a part dels que les administracions estan fent, cada cop aportant sòl amb més convicció, i a part dels habitatges qualificats al llarg de tots aquests dos anys i mig.

I la Llei planteja fer un pas més en això, sí senyor. I planteja que la ciutat construïda també pugui generar habitatge protegit, habitatge a preu limitat, és clar que sí. La ciutat construïda també pot generar aquest habitatge, amb aquesta idea de barreja, que no tot l'habitatge estigui concentrat en determinats espais. Per tant, hi ha tècniques, a més, per fer-ho, amb totals garanties; són assumibles a més pels agents, ho coneixem perfectament, i fem aquest pas més en la Llei d'habitatge.

I aquest conjunt d'habitatges, a més, aquest parc, ha de ser estable en el temps. No ens podem permetre el luxe d'anar perdent habitatges protegits pel camí, a mesura que van passant els anys; volem un parc estable. I finalment prestigi. Vostès saben que les adjudicacions i transmissions d'habitatge protegit és un camp en què cal introduir més transparència i evitar situacions de frau i abusos. I això ho aborda la Llei.

Però, conscients que només amb habitatge protegit, més habitatge protegit, no n'hi hauria prou, creiem que hem de buscar més fórmules per tenir habitatges assequibles. I per això parlem de les xarxes de mediació; de la inclusió social, de les xarxes d'inclusió social; dels ajuts al lloguer; de totes aquelles línies que estem aplicant progressivament des de fa dos anys i que tenen precisament com a objectiu la creació d'un parc no sotmès a les pressions de preu que es donen en el mercat.

Però també una llei avui ha de parlar del que passa a l'habitatge en el mercat lliure; avui és on es genera la major part de les operacions. I en aquest sentit què plantejem? Primer, regular la qualitat de l'edificació, i en especial la conservació i rehabilitació del parc existent. No podem mirar cap a una altra banda quan dia sí dia també s'estan col·lapsant els immobles en aquest país. I la Llei dona instruments en aquesta línia; que, a més, estan recolzats per tots els col·lectius i les persones que professionalment coneixen aquesta matèria. Què li diu l'oposició, a aquesta gent que coneix el problema i que sap que s'han de fer coses? Doncs re: els diuen que no cal la Llei ara, que no és un bon moment, que això és intervencionista i que ens hem d'esperar.

Plantejem declaracions d'àrees de tempteig i retracte; és una tècnica àmpliament utilitzada en altres països i que sabem que dona resultats. Els ajuntaments ens estan demanant a crits poder utilitzar aquesta fórmula. També els diem que vostès no hi creuen, en això, que són idees massa intervencionistes, que no hi hem d'entrar, en això.

Un tema essencial: la protecció dels consumidors en el mercat immobiliari. La Llei defineix els requisits de l'activitat dels agents que actuen en el sector per protegir l'adquirent o l'usuari tant quan es publicita un habitatge, com quan s'oferta, com quan es transmet o com quan s'arrenda. Això ens sembla mínim, s'està reclamant amb insistència aquesta regulació. I vostès, doncs, segueixen mirant cap a una altra banda. No han rebut les cartes dels professionals que, fent bé la seva feina, se senten discriminats perquè avui qualsevol persona amb un telèfon mòbil, anant pel carrer, pot anar enganyant la gent, literalment, cobrant arres que després no tornen a aparèixer, venent llistes de pisos falsos, amb ofertes falses? Això està passant cada dia en aquest país. I vostès diuen que no és el moment, que consideren que no és l'oportunitat de canviar això.

Tractem també temes difícils: la desocupació, la sobreocupació, l'infrahabitatge. No li nego la dificultat d'actuar en aquests camps, és francament difícil; però volem actuar-hi i hem d'intentar-ho. I, és més, si vostès tenen idees, benvingudes. Si nosaltres el que volem és actuar en aquest camp, sabent la dificultat que suposa. Però no adoptin la pura i simple reacció davant de tot el que es planteja.

I prou de tergiversar en el tema de la desocupació, perquè qualsevol persona veu que és insostenible tenir el parc d'habitatges buits que tenim en aquest país. I el missatge de la Llei en això és ben clar: cal ocupar els habitatges, eh? Poden ser una inversió, però alhora han de ser un sostre per a algú: per al seu propietari o per a una altra persona. Però un bé com l'habitatge, que consumeix tants recursos i que a més ho fa de forma irreversible, no ens podem permetre que sigui únicament i estrictament una inversió, com una acció al mercat de la borsa, no ens ho podem permetre. I aquest és el missatge que dona la Llei, que a mi em sembla i que crec que raonablement és prou assenyat, però segons vostès no és la via ni el moment de posar-s'hi, i presenten una esmena a la totalitat.

Reconeixem també la igualtat de tracte i la no-discriminació en l'accés a l'habitatge. Ja sabem que els sona com una cosa psicodèlica; ja ho hem comprovat. Però pensin que en qualsevol país d'Europa forma part del discurs quotidià de qualsevol persona que estigui treballant en el món de l'habitatge. No-discriminació, igualtat de tracte, assetjament, cohesió social, segregació urbana, habitatge com a dret bàsic, «gentrificació», són expressions que en aquest país no s'han utilitzat mai, que fa ben poc que comencen a ser quotidianes en el discurs i en el debat entorn de l'habitatge, i d'això n'estem molt orgullosos. Fa dos anys era impensable que hi haguessin jornades d'assetjament immobiliari, de cohesió social, segregació urbana. Què era això? Eren expressions mai utilitzades en aquest país. Això ha canviat. I han de comprendre que per re del món podem acceptar que a aquesta tasca se li vulgui posar fre amb un argument tan simple com que no és el moment. Considerem que no es dona l'oportunitat per aprovar aquesta Llei.

Entenguin, doncs, que intentem abastar tot el que creiem que està pendent de resposta en matèria d'habitatge, perquè creiem que una llei d'habitatge avui ha de ser això: ha de ser una llei del dret a l'habitatge. Davant aquestes fórmules que proposem, que són fruit de l'estudi, d'anar a veure què estan fent en altres països, de forma a més natural i pacífica, sense aquesta mena de trasbals que es genera aquí, davant d'això, vostès què proposen? Parar-ho, que no s'aprovi. Aquesta és la seva resposta.

Mirin, aquesta és una llei important. Crec que vostès no poden menysprear-la i que, a més, haurien de reconèixer que és necessari aprovar-la. Ja hem perdut tres setmanes que hauríem pogut dedicar a discutir-ne el contingut. Si vostès no haguessin utilitzat la petició absurda de pròrroga que van presentar en el termini d'esmenes a la totalitat –sense cap justificació, perquè no es necessita més temps per dir senzillament: «Esmeno a la totalitat», no cal cap tasca, no hi ha cap tasca al darrere que justifiqui demanar la pròrroga–, el debat aquest que estem fent avui s'hauria fet el dia 1 de juny, i portaríem ja tres setmanes treballant i havent pogut avançar en el tràmit de la seva aprovació. Però vostès ja van dir que no volien facilitar les coses, que per vostès no era important que s'aprovés i entrés en vigor aquesta Llei. Si continuen amb aquesta actitud, francament..., bé, no em queda més que dir que cadascú respongui dels seus actes. (*Remor de veus.*)

També crec que val la pena fer un petit esment del Grup d'ERC. A hores d'ara no hem pogut saber quina serà la seva posició davant la Llei. Sabem que, quan han explicat les seves prioritats a l'hora de donar suport a les lleis pendents, no hi han inclòs la Llei d'habitatge. No sabem, doncs, què pensen fer amb la Llei, avui i els propers dies, però des d'aquí vull cridar-los a compartir la continuació d'un procés que tant ens ha costat endegar, on partíem de zero –hi insisteixo, on partíem de zero– i que té un component clarament social. Al nostre entendre, ara més que mai el país necessita polítiques socials, i, per tant, esperem trobar-los en aquest camí.

En definitiva, rebutgem amb contundència les esmenes a la totalitat presentades, no tenen cap justificació. No hi ha dret que els ciutadans de Catalunya hagin d'esperar més l'aprovació d'aquesta Llei que pretén honestament donar una sortida a les necessitats d'habitatge d'aquest país. Demanem mínima sensibilitat per no estroncar aquest procés de tramitació de la Llei, creiem que és molt necessària. Vostès no han plantejat idees alternatives a aquestes. Aquestes línies de treball són les que nosaltres hem comprovat que poden funcionar en la situació que viu Catalunya en aquests moments. Insisteixo que són línies de treball no inventades de zero, hem anat a veure què estaven fent en altres llocs, en altres països, en altres comunitats autònomes, que sempre ens han passat al davant.

I ara, amb aquesta Llei, voldríem precisament poder ser un referent per a altres comunitats autònomes també. Ningú s'ha atrevit a fer una llei d'habitatge integral, perquè és complicat, és difícil. Nosaltres podem dir-ho realment, donar fe de la dificultat que és construir una alternativa, una llei alternativa en matèria d'habitatge en aquest país, però tenim l'oportunitat que ara Catalunya sigui referent en aquesta matèria per a altres comunitats autònomes, no passar un altre cop la vergonya que ens han passat per davant els altres...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell Nadal

Crec que, precisament, per aquesta oportunitat i per tota la resta d'arguments que he exposat en aquesta intervenció, mereixeria que vostès posessin els colzes també a l'hora d'aprovar aquesta Llei, al més aviat possible.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la seva posició sobre les esmenes... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Per fixar la seva posició sobre les esmenes a la totalitat, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Bona tarda, senyores diputades, senyors diputats. Vull saludar, en primer lloc, l'honorable conseller, l'honorable senyor Salvador Milà, que ens acompanya, secretaris generals del Departament,

de forma especial el meu amic i nou director general de l'Habitatge de la Generalitat de Catalunya, Joaquim Gascó; els representants de les entitats veïnals, regidors, que també estan aquí, i també, per què no?, un company d'Esquerra Republicana, Francesc Utries, que ha treballat en els treballs preparatoris d'aquesta Llei, de forma molt clara, molt decidida, i que crec que avui és també necessari així reconèixer-ho.

Voldria començar dient que aquí, el problema que tenim en matèria de l'habitatge, de polítiques d'habitatge, és que es confronten dos models clarament diferenciats en matèria de política d'habitatge. El model ultraliberal que ha caracteritzat la dreta espanyola i la dreta catalana, i que ha fet que la situació que tenim avui sigui la que sigui. Lamento que el Partit Popular hagi pres aquesta decisió de no intervenir i donar per defensada l'esmena, perquè hauríem pogut comprovar aquesta similitud de criteris de la dreta, tant la catalana com l'espanyola, que tenen amb relació a les polítiques d'habitatge.

Les polítiques d'habitatge dels últims deu anys –i necessito fer una certa cita a la situació que hem viscut– va ser una política de no-intervenció, de deixar fer al mercat. Un mercat lliure, que és evident, a més a més, com tots sabem, el mercat de l'habitatge es va convertir en un mercat d'inversió per a sectors econòmics importants, i per tant ha esdevingut un mercat també que té una enorme importància per a tot el sistema financer. Però en canvi, el que no va fer, ni el Govern espanyol amb els governs del PP, ni els governs de Pujol en les últimes dues legislatures, va ser fer polítiques socials per corregir els efectes que produïa aquesta situació d'evolució del mercat de l'habitatge. I, *de aquellos polvos, vienen estos lodos*. Aquesta és la situació que s'ha trobat el nou Govern, el Govern de la Generalitat que va assumir, a finals de l'any 2003, i que ha començat justament a fer un camí diferent.

I el camí diferent consisteix, senyor Domènech, a passar de la no-intervenció a la intervenció; de passar justament de la no-atenció social a l'atenció social; de començar a diagnosticar que la realitat d'un país que té molts habitatges –que aquesta és la gran contradicció de Catalunya, és un país que té un parc d'habitatges molt ample–, en canvi, tingui sectors de la població que no hi poden accedir, a plantejar el tema allà on toca que es plantegi, que no és si produïm més, si produïm millor, si trobem complicitats exclusivament en el sector de la producció de l'habitatge, sinó realment si els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país poden accedir, en condicions d'igualtat, a un habitatge. Aquí està, aquí rau el debat i aquí està el problema que hem d'atendre.

I ja la política del Govern ho ha definit així. I els decrets, els dos decrets que han marcat el desenvolupament del Pla català de l'habitatge, que es van aprovar a finals de l'any 2004, anava en aquesta direcció: a corregir els problemes que teníem, les perversions creades pel mercat de l'habitatge en la situació d'un dret dels ciutadans i de les ciutadanes, que és poder accedir en condicions a un habitatge digne, allò que diu la Constitució, allò que diuen els articles de l'Estatut vigent encara per uns dies, i això que justament hem aprovat d'una forma àmpliament majoritària en el nou Estatut que entrarà a regir a partir del proper mes de juliol.

Aquesta situació de l'habitatge..., i ve també per aquesta al·lèrgia de Convergència i Unió al planejament; el nou Govern, o el Govern de la Generalitat es va trobar sense plans, eh? Allò que dèiem el Pla sectorial de l'habitatge, que no existia, no existia un planejament per poder solucionar i atendre aquesta problemàtica.

Per començar, no es tenia ni la previsió d'habitatge social per a un creixement de la població, que fins a l'arribada del govern catalanista i d'esquerres no ha començat a posar respostes a aquest creixement de població. La idea que un flux important de població, de nova població, de nous ciutadans i de noves ciutadanes que venien a Catalunya i necessitaven habitatge, ha estat justament un dels dèficits més importants que ens hem trobat, que s'ha trobat aquest Govern i els grups que li donen suport a l'hora de poder dissenyar noves polítiques.

Tampoc s'atenia l'increment de la mobilitat obligada; ni tampoc es donava una resposta, ni es posava fre, justament per aquesta al·lèrgia al planejament, a aquesta pressió urbanitzadora que ha escampat habitatges per tot arreu.

I jo vull recordar que, quan es va fer el Decret del Govern de l'Estat, el Decret del Govern d'Aznar, de liberalització del sòl, Convergència i Unió no va donar suport al recurs d'inconstitucionalitat que els grups de l'esquerra vam plantejar en aquest Parlament. I això, també cal recordar-ho, perquè en realitat podríem haver fet, en aquest moment almenys, donar una resposta al ciutadà sobre aquesta problemàtica, i vostès no es van voler sumar en aquest tema.

Tot això realment ha generat unes conseqüències, aquesta situació ha generat unes conseqüències importants, que és que tinguem avui una sèrie de perversions del sistema del mercat de l'habitatge que hem d'atendre, i que es parlava i que la Llei intenta resoldre.

El fenomen de la sobreocupació, que preocupa, evidentment, els afectats, que preocupa també els promotors del sector immobiliari, els gestors del sector immobiliari, i preocupa també les administracions locals. El problema de l'infrahabitatge. I no em negarà tampoc, el senyor Puigdomènech, que els grups, i aquest diputat en particular, vam presentar, en la passada legislatura, també iniciatives legislatives que teníem per solucionar el tema de l'infrahabitatge o el tema de la sobreocupació i no va haver resposta per part dels partits que donaven suport al Govern del senyor Pujol, ni tampoc al Govern de la Generalitat en aquell moment.

Tampoc es va atendre, amb mesures clares i precises, com podíem treballar perquè els ajuntaments poguessin posar a disposició, aquí sí, amb una bona complicitat amb el Govern de la Generalitat que no existia llavors, més sòl per poder fer promocions d'habitatge. I en aquest moment s'està fent. Senyor Puigdomènech, allò és el que s'està fent. Els convenis amb els diversos ajuntaments perquè hi hagi una major disposició de sòl per fer habitatge social. I la reforma de la Llei d'urbanisme, que es va aprovar l'any 2004, anava, entre altres direccions, en aquesta direcció, en la direcció de planificar la necessitat que hi hagi més sòl a disposició de l'habitatge social.

Vostè, en el seu discurs, ens ha dit que no ha pogut veure cap conclusió, ni cap producte, ni cap resultat en les

polítiques d'habitatge. Però jo realment li haig de dir, senyor Puigdomènech –i vostè també ho sap–, que és la primera vegada que tenim un pla de l'habitatge que té recursos de la Generalitat. Per primera vegada, des de la recuperació de la Generalitat, des de la recuperació democràtica, aquest Govern és un govern que no només va viure del que eren els recursos que podien venir dels acords amb l'Estat, sinó que es van posar recursos de la Generalitat en aquest sentit: 500 milions d'euros en tot aquest període de Govern, per a una promoció... Vostè deia: «D'aquests 42.000 habitatges, re de re.» No senyor, li ho han dit, li ho han contestat, ho hem discutit en aquest hemicicle; un comportament i un resultat de l'obra pública que, en aquests moments, està fregant, senyor Puigdomènech, el 70 per cent del compromís que té el pacte del Tinell.

Jo voldria finalitzar la meua intervenció, perquè veig que el temps s'acaba, dient que nosaltres rebutjarem les dues esmenes de retorn que s'han plantejat, però bàsicament ho vull dir perquè el nostre Grup sí que se sent identificat amb aquest Projecte. I se sent identificat, perquè el nostre Grup ha participat, perquè he tingut l'oportunitat d'acompanyar molts alcaldes a discutir diversos aspectes, perquè li haig de reconèixer que hi havia temes que podien preocupar-nos en el Projecte de llei, però que sobretot hem tingut, com no podia ser d'una altra manera, el compromís d'impulsar un dels objectius més importants del pacte del Tinell, que era dotar Catalunya d'una llei de l'habitatge. I lamento que, per oportunisme polític –no per oportunitat, per oportunisme polític– no treballem les setmanes que ens queden, per poder dotar aquest país d'una llei de l'habitatge. Lamento, i lamento dir-ho, a més a més en el dia, senyor president, del nostre sant patró; avui és sant Tomàs Moro, patró de governants i de polítics, que ens hauria d'il·luminar, senyor president...

El president

De moment, el que s'ha il·luminat és el llum vermell, senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...per poder prendre una bona decisió.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Miquel Carrillo.

El Sr. Carrillo Giralt

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, honorable exconseller Milà, senyores diputades, senyors diputats, senyora Carme Trilla, senyor Ricard Fernández Ontiveros, senyor Francesc Utries, persones amb qui hem estat debatent llargament la Llei d'habitatge.

Situare el problema de l'habitatge de Catalunya des d'una òptica d'esquerres, que és el punt de vista amb què Esquerra Republicana analitza i treballa les polítiques d'habitatge.

L'accés a l'habitatge és una utopia per a molts joves i ha esdevingut un veritable mal de cap per als que busquen «vivenda» per primer cop. La hipoteca o el lloguer és la càrrega econòmica més important que han de suportar les economies familiars. Els salaris han quedat curts davant l'augment desorbitat dels preus. Un treballador català, per exemple, ha de destinar a la compra de la seva «vivenda» tot el que guanyarà durant vuit anys, suposant que destinés el salari íntegrament a pagar la «vivenda», mentre que a Europa, la proporció és la meitat. La compra de l'habitatge a Europa no supera les 3,5 anualitats de salari mitjà.

Resulta que ara es construeix més que mai i, en canvi, mai no hi ha hagut tanta gent exclosa de l'habitatge. Els canvis socials de la darrera època, pel que fa a les estructures socials, han tingut la seva repercussió sobre l'habitatge; em refereixo a la diversificació de les modalitats de família, la disminució del nombre de persones per llar i, per tant, la necessitat d'un major nombre d'habitatges per a igual població, la reducció de les superfícies –i no només per qüestions de preu–, l'emergència amb contundència de fenòmens com l'assetjament immobiliari, el retard en l'edat d'emancipació dels joves, sovint vinculat al problema de l'habitatge, el fenomen migratori, la falta de sòl en general, però, sobretot, en l'àmbit de l'àrea metropolitana, i, en concret, l'esgotament del sòl a la ciutat de Barcelona.

Pel que fa a la construcció, el 2005 s'ha tancat amb dades rècord. A Catalunya s'han construït més de 110.000 habitatges, fet que significa setze «vivendes» per cada mil habitants, mentre que la mitjana a Europa no arriba a les sis «vivendes» per cada mil habitants.

Tot i així, els preus no han baixat, i no és casualitat. El mercat sempre puja els preus fins al límit de la solvència de la demanda, i els beneficis dels promotors creixen més enllà de la lògica dels beneficis industrials. Totes les millores de la dècada, com la baixa del tipus d'interès, l'allargament en els terminis de les hipoteques, els beneficis fiscals, han estat absorbides per l'augment del preu de l'habitatge.

El sector bancari també contribueix a l'increment de preus. La demanda existeix en gran part perquè és finançada, i sense l'ajuda del sector bancari seria impossible anar-la sostenint. Les hipoteques a llarg termini milloren la solvència de la demanda i permeten al mercat pujar el llistó dels preus fins a nous límits. De fet, el preu del sòl no deixa de pujar independentment de l'oferta que hi hagi.

D'altra banda, els mateixos bancs, com a canalitzadors de l'estalvi, mitjançant els fons d'inversió immobiliària, generen demanda financera de sòl, però amb finalitats purament d'obtenció de plusvàlues, no de satisfer les necessitats d'habitatge.

Pel que fa al règim de propietat, al mercat falten pisos de lloguer. Per començar, vuit de cada deu pisos són de propietat, i només dos són de lloguer; la mitjana europea és que de cada deu pisos, sis són de lloguer. En segon lloc, una tercera part del parc construït està format per segones residències o bé és habitatge desocupat. Finalment, en les darreres tres dècades, i fins fa pocs anys, des del poder públic no s'ha afavorit la creació d'habitatge protegit, i el que hi havia s'ha anat incorporant al mercat lliure progressivament.

Parlem, doncs, de polítiques d'habitatge. Què és podria fer des de l'Administració? Per resoldre el problema, caldria un canvi de model econòmic, que avui encara té massa dependència del sector de la construcció. Des de fa dècades n'és el principal motor, la construcció, i continua creixent a un ritme bastant superior a la mitjana. Caldria, doncs, desincentivar la tendència cultural a la inversió en habitatge, igualant fiscalment a efectes d'IRPF la compra i el lloguer, gravant les plusvàlues de transmissions de menys de vuit anys, com ja s'està fent, per exemple, a Alemanya, o fent poc atractius els fons d'inversió immobiliària; també, penalitzant d'una vegada per totes l'habitatge desocupat.

S'hauria també d'incrementar l'oferta d'habitatge protegit. De fet, des de fa dos anys, les requalificacions urbanístiques de sòl urbanitzable obliguen a una cessió del 20 per cent del sòl per a l'habitatge protegit, amb sòl de nova..., de transformació de sòl no urbanitzable a sòl urbanitzable. S'hauria d'allargar el seu règim jurídic i garantir la continuïtat d'un parc a mitjà i llarg termini que arribi a tenir massa crítica davant del mercat. Ha d'haver-hi també control de les segones transmissions. Finalment, reforçar l'ús social de l'habitatge enfront del seu valor de canvi, per tal que l'Administració pugui prendre les mesures oportunes per tal que tot l'habitatge es posi a disposició del mercat.

Com s'ha abordat el problema de l'habitatge des del Govern de la Generalitat en què va participar Esquerra Republicana? L'actual Llei de l'habitatge té pràcticament quinze anys. Durant la vigència d'aquesta Llei hem assistit a un cicle immobiliari de començaments dels anys noranta, i que s'inicia també el darrer..., el 1997, i que ha provocat l'actual crisi d'accessibilitat de cada vegada més àmplies capes socials, en paral·lel als màxims històrics de la construcció.

La Llei vigent ha vist passar sis plans d'habitatge plurienials d'àmbit estatal, que a Catalunya han tingut els seus corresponents decrets d'execució de cada pla. Tampoc podem oblidar els canvis legislatius que hi han hagut en l'àmbit d'urbanisme i normatius en general, ni l'intens debat a l'entorn de les polítiques d'habitatge que han comportat l'aparició de nous programes a partir dels canvis de govern d'esquerres, tant a Catalunya com a Espanya, a partir del 2003, i que es comencen a visualitzar en els darrers plans d'habitatge.

Pel que fa a l'àmbit de l'urbanisme, a partir de la Llei 2/2002, que, a banda d'introduir previsions normatives per a l'establiment de reserves de sòl per a la construcció d'habitatges amb protecció pública, obligava a fer al llarg del 2002 una nova Llei d'habitatge –termini que no es va complir–, l'esforç d'aquest mandat ha estat normatiu i estructural, amb l'objectiu de dotar-se d'instruments que canviessin la política de vint-i-tres anys de dretes pel que fa a l'habitatge, introduint nous programes de plans d'habitatge, xarxes de mediació, programes de reducció del parc vacant, ajudes al pagament del lloguer...

I, simultàniament, als nous programes dels plans es debaten importants aspectes del règim jurídic, tals com la durada de les qualificacions, els règims de tinença, el control de les transmissions, els sobrepreus, la transparència en les adjudicacions mitjançant el registre únic,

tendents a evitar els fraus i a aconseguir el manteniment d'un parc d'habitatge protegit en el temps, amb més diversitat en el règim de tinença i amb l'objectiu, entre d'altres, que l'esforç financer dels poders públics no acabi esdevenint un enriquiment injust un cop exhaurits els terminis de qualificació dels habitatges subjectes a algun règim de protecció pública.

També, la creació de la futura agència catalana de l'habitatge.

En definitiva, les bases per a un canvi cultural i econòmic.

Tots aquests temes són els que contempla la Llei. A més, el diàleg i la negociació del Projecte amb Esquerra Republicana han estat correctes i ens sentim participants per l'aportació que hem fet en alguns continguts concrets de la Llei.

Tot aquest esforç es dedueix del pacte del Tinell, i el compartim. Per exemple, el Pla territorial sectorial de l'habitatge, que estava inclòs també en el Projecte de Llei.

El Pacte del Tinell, però, també parlava d'incrementar la producció de l'habitatge, com s'ha dit ja, fins a 42.000 «vivendes» protegides, la meitat de lloguer, i més d'un 25 per cent destinades a joves. La producció d'habitatge és el punt més feble de la legislatura, tot i que s'ha de reconèixer que la producció de sòl és competència de Política Territorial, a través de l'Incasol, i dels ajuntaments pel que fa a la gestió urbanística. De poc serveixen els nous plans si no hi ha sòl disponible.

L'exconseller Milà va dir l'octubre del 2005 que el Govern ja tenia iniciats més de tres mil habitatges, 3.310, i a punt, en concurs, 4.902, i que el 2006 arribaria als dotze mil. La pregunta és, la que fem ara: on són els habitatges?

Tampoc han funcionat les cessions de sòl públic d'altres administracions, en concret de l'Estat; per exemple, de la Renfe, del Ministeri de Defensa o bé de la Guàrdia Civil. On és el *talante* del PSOE pel que fa a la cessió de sòl per a habitatge social?

Han faltat recursos. Tota la política d'habitatge ha tingut la mateixa dotació per a l'any que un sol programa del Departament de Política Territorial, el Programa de la Llei de barris, al qual s'han destinat 100 milions d'euros. Si descomptem els 40 milions d'Adigsa, queda ben poca cosa. No ha estat, doncs, l'habitatge una prioritat per als dirigents socialistes, que han tingut l'oportunitat d'intervenir en les polítiques d'habitatge i, en canvi, no ho han fet.

La Llei arriba tard al Parlament. Per què?

Si parléssim també de les gestions de l'ajut al lloguer, diríem que s'han pagat amb retard i que, a més a més, dels 10 milions pressupostats el 2005 només se'n van poder gastar 3, per la duresa dels requisits, que deixaven fora gran part dels possibles beneficiaris.

Per tot l'exposat, Esquerra Republicana valora positivament la redacció del Projecte de Llei del dret a l'habitatge. La considera absolutament necessària. I, en qualsevol cas, lamentem que arribi en aquestes circumstàncies i amb extrema «premura» de temps al tràmit parlamentari.

Esquerra Republicana no donarà suport a les esmenes a la totalitat que presenten Convergència i Partit Popular, però afirmem que ha faltat la voluntat política necessària per tal d'actuar des del Govern de la Generalitat per tal que la Llei veiés la llum dins de l'actual legislatura. I la prova la tenim...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carrillo Giralt

...que l'estem començant a discutir –acabo, senyor president– en la penúltima sessió que celebra el Parlament de Catalunya i després que ahir el president de la Generalitat anunciés la pròxima convocatòria d'eleccions.

Els representants polítics del poble de Catalunya hauran d'explicar i justificar a qui li correspongui per què no s'ha donat prioritat parlamentària al problema prioritari dels nostres ciutadans i ciutadanes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Doncs, acabat el debat... La senyora Dolors Clavell demana la paraula?

La Sra. Clavell Nadal

Perdó, una petita contradicció...

El president

Trenta segons.

La Sra. Clavell Nadal

Només..., el senyor Carrillo comentava on eren els dotze mil habitatges. Jo voldria comentar-li que si per cas després en podem parlar, ara... *(Pausa.)* Ah, aquí està. Sàpiga..., no sé d'on ha tret les dades, però sàpiga que, qualificats, fins avui, n'hi ha setze mil. Sobre sòls públics, essencialment, això és veritat, perquè l'esforç d'aquests dos anys ha sigut essencialment sobre sòls públics, que és..., els que hem pogut posar immediatament en el mercat..., en la qualificació. I, a banda, com deia abans, de les reserves que tots plegats vam aprovar fa un any i mig, ha sorgit sòl, mercat, per fer 37.000 habitatges. Per tant...

Ho comento únicament perquè tots plegats tinguem les dades fiables respecte a aquest tema.

Gràcies.

(Pausa. El Sr. Carrillo Giralt demana per parlar.)

El president

Senyor Carrillo? *(Veus de fons.)* Trenta segons, també.

El Sr. Carrillo Giralt

Senyora Clavell, les dades corresponen a unes declaracions del conseller Milà, exconseller Milà, aquí al Parlament.

En qualsevol cas, en el tema de l'habitatge les dades són molt relatives, perquè entre que es qualifica el sòl, se signa el conveni, es fa el projecte i tal..., quan s'acabi la legislatura tindrem temps de tirar la ratlla i veure què és el que dona la suma.

(Pausa llarga.)

El president

Passarem a votació..., a la votació de les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 55 vots a favor, 1 abstenció i 73 vots en contra.

Projecte de llei pel qual es crea el Centre d'Estudis d'Opinió i se'n regulen els procediments i el funcionament (debat de totalitat) (tram. 200-00054/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei pel qual es crea el Centre d'Estudis d'Opinió i se'n regulen els procediments i el funcionament. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

(Pausa. Remor de veus.)

Senyor conseller, pot començar.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, és un honor presentar en nom del Govern el Projecte de llei pel qual es crea el Centre d'Estudis d'Opinió i se'n regulen els procediments i el funcionament. Es tracta d'un projecte de llei que consta de vint-i-dos articles i sis disposicions addicionals derogatòries, transitòria i finals.

Aquest Projecte de llei vol donar una solució satisfactòria i estable a una qüestió sensible, a una qüestió important, com és la del tractament de les enquestes i estudis d'opinió realitzats per la Generalitat de Catalunya. I vol fer-ho en els diferents terrenys: en el terreny de l'encaix institucional o administratiu dels organismes que han de dur a terme aquesta missió, dels procediments i funcionament, de l'estructura i organització, i, per descomptat, i és molt important, de la publicitat i la transparència amb què s'han de donar a conèixer aquests estudis d'opinió, i especialment, naturalment, les enquestes electorals.

Voldria recordar molt breument els antecedents. De resultes d'uns determinats episodis que es van produir l'any 2003 aquest Parlament va acordar la reforma de la Llei 23/98 d'estadística, i ho va fer a través de la Llei 23/2003, de 24 de juliol. I en aquesta reforma es va atribuir a l'Institut d'Estadística de Catalunya, a l'Idescat, la tasca de realització de les enquestes electorals. Això va ser, ho recordo, per resoldre uns determinats problemes que es van produir en aquell moment i que van donar lloc a episodis d'interferències i opacitat no desit-

jables en aquest tipus d'activitat, que van posar seriosament en dubte la credibilitat amb què la Generalitat duia a terme una tasca tan sensible i tan important com la de les enquestes electorals.

Posteriorment, en prendre possessió el nou Govern va procedir, d'una manera molt immediata, a l'elaboració d'un marc normatiu nou, dins del marc de possibilitats que tenia aquest Govern amb l'aprovació del Decret 1/2005, d'11 de gener, pel qual es regula l'elaboració i la publicitat dels estudis d'opinió de la Generalitat de Catalunya i es crea el Centre d'Estudis d'Opinió.

Des d'aquella data, doncs, des de l'11 de gener de l'any 2005 tenim el Centre d'Estudis d'Opinió creat per decret. És aquest Decret el que ha regit el funcionament, fins ara, fins avui mateix, avui mateix, del Centre d'Estudis d'Opinió. Aquest Decret i l'aplicació de les disposicions contingudes en el Decret han permès institucionalitzar el funcionament d'aquestes activitats, establir unes regles del joc clares i precises i garantir la transparència total en l'elaboració de les enquestes.

Jo crec que n'hem de fer un balanç molt positiu, de l'aplicació del Decret, que va donar lloc a la creació del Centre d'Estudis d'Opinió. En virtut del Decret es va crear un comitè de supervisió i seguiment. Comitè constituït per experts, nomenats a proposta de les diferents sensibilitats polítiques que componen aquest Parlament, presidit per una persona d'inqüestionable tarannà institucional, un comitè de supervisió i seguiment que ha assegurat, precisament, el capteniment institucional del Centre d'Estudis d'Opinió.

S'ha pogut comprovar, també, la independència total en l'elaboració de les enquestes d'opinió i s'han pogut establir uns procediments perfectament reglats per a la difusió de les enquestes de caràcter electoral i intenció de vot. En el moment que aquestes enquestes han estat elaborades el conseller d'Economia i Finances les ha rebudes i, el mateix dia que les ha rebudes, les ha fetes arribar sistemàticament al president de la Generalitat i, a través del conseller de Relacions Institucionals, al president del Parlament, que les ha posades a disposició de tots els grups parlamentaris.

Al mateix moment en què n'ha tingut coneixement el Govern, doncs, n'han tingut coneixement tots els grups parlamentaris. Així ha estat i aquesta ha estat la norma de conducta del Govern en aquesta qüestió.

De manera que hem d'estar satisfets del funcionament del Centre d'Estudis d'Opinió durant aquest any i mig sota la regulació que establia el Decret que el va crear. Ara bé, és cert que el Decret tenia un conjunt de limitacions: no ha permès dur a terme la regulació que seria òptima, desitjable; per exemple, el Centre d'Estudis d'Opinió seguia estant adscrit a l'Institut d'Estadística de Catalunya perquè la Llei d'estadística, un cop modificada, així ho preveia, i un decret, evidentment, no podia modificar la Llei.

El Decret té un conjunt de limitacions i, per tant, era necessari, a través d'un projecte de llei i d'una llei, modificar les característiques del CEO, del Centre d'Estudis d'Opinió, per tal de poder-ne fer realment aquell disseny òptim, el que ens fa falta. El mateix Decret, d'altra banda, preveia en les seves disposicions, la necessi-

tat d'elaborar una llei. Així s'ha fet. I haig de dir, a més, que s'ha volgut fer amb l'acord, amb la col·laboració, amb el consens de tots els grups parlamentaris; per descomptat dels tres que formaven part del Govern en el moment en què es va dur a terme l'elaboració d'aquest Projecte de llei, però també dels altres dos grups parlamentaris que, sense formar part del Govern, estàvem objectivament interessats, com és lògic, en una qüestió de tanta importància des del punt de vista del funcionament de les nostres institucions. De manera que al llarg d'aquest període de temps hi ha hagut contactes permanents amb aquests altres grups parlamentaris i el resultat final ha estat fet a satisfacció dels cinc grups parlamentaris que integren aquesta cambra.

Quins són els continguts bàsics d'aquest Projecte de llei que avui presento davant de la cambra? En primer lloc, el Projecte de llei defineix el caràcter del Centre d'Estudis d'Opinió com un organisme autònom administratiu, adscrit al Departament d'Economia i Finances. És bo que així sigui. El caràcter d'organisme autònom i administratiu li dóna una independència, una capacitat per poder actuar amb autonomia funcional, una personalitat jurídica que avui no té el Centre d'Estudis d'Opinió en la mesura en què està adscrit a l'Institut d'Estadística de Catalunya, que és una direcció general vinculada al Departament d'Economia i Finances.

En segon lloc, el Projecte de llei defineix, d'una manera precisa, les funcions i l'àmbit d'actuació del Centre d'Estudis d'Opinió, que es podrien concretar en els cinc punts següents: en primer lloc, el Centre d'Estudis d'Opinió té la responsabilitat exclusiva en les enquestes que tenen a veure amb tots els aspectes de caràcter electoral i que tenen un caràcter estrictament polític. De manera que totes les enquestes electorals i de valoració de líders polítics i totes les enquestes de valoració política de l'acció de govern són responsabilitat exclusiva del Centre d'Estudis d'Opinió.

En segon lloc, el Centre d'Estudis d'Opinió té responsabilitats de supervisió en les diferents enquestes sectorials que puguin dur a terme els diferents departaments per tal de poder contribuir a una major eficàcia de l'acció de govern. En aquestes enquestes sectorials, que són enquestes naturalment responsabilitat dels diferents departaments, el Centre d'Estudis d'Opinió té la facultat de donar el vist-i-plau a les fitxes tècniques corresponents a les diferents enquestes. De manera que són responsabilitat del Departament la seva elaboració, les encarreguen a les empreses que puguin rebre aquest encàrrec, però el control tècnic correspon al Centre d'Estudis d'Opinió.

En tercer lloc, el Centre d'Estudis d'Opinió ha d'emetre un informe previ sobre els plans anuals dels diferents departaments en aquesta matèria. Es tracta d'assegurar una coordinació mínima, elemental, entre els diferents departaments del Govern en l'elaboració de les enquestes; assegurar que hi ha un coneixement mutu del que es fa, i això es pot fer, lògicament, millor que des de cap altre lloc, des de l'observatori que permet el Centre d'Estudis d'Opinió.

En quart lloc, li correspon, al Centre d'Estudis d'Opinió, l'homologació de les empreses que poden realitzar els estudis d'opinió; de manera que les empreses que

per la seva especialització poden dur a terme aquesta tasca han de rebre l'homologació del Centre d'Estudis d'Opinió. Després, lògicament, els concursos es duen a terme d'acord amb la normativa precisa que existeix per a aquestes qüestions, però ja han de ser empreses necessàriament homologades. I, finalment, correspon al Centre d'Estudis d'Opinió la gestió del registre d'estudis d'opinió.

En tercer lloc... –he parlat del caràcter del Centre d'Estudis d'Opinió, de les funcions i el seu àmbit d'actuació. En tercer lloc, l'estructura i composició. El Centre d'Estudis d'Opinió consta del Comitè de Supervisió i Seguiment i del director, i naturalment del personal adscrit, del personal que ha de dur a terme les diferents tasques. Els dos òrgans de direcció, els dos òrgans que realment tenen la responsabilitat del comandament del Centre d'Estudis d'Opinió són el Comitè de Supervisió i Seguiment i el director.

El Comitè de Supervisió i Seguiment els ho he comentat ja abans, als senyors diputats i a les senyores diputades, que ja existeix actualment: l'ha creat l'actual Decret. I realment podem estar molt satisfets del funcionament d'aquest Comitè de Supervisió i Seguiment. El que fa el Projecte de llei és modificar-ne, modular les seves característiques i, sobretot, la seva composició, atenent les noves circumstàncies, atenent al fet que deixa de ser un centre d'estudis d'opinió vinculat directament al Govern i passa a ser un organisme autònom administratiu.

Aquest Comitè de Supervisió i Seguiment estarà compost, d'acord amb el Projecte de llei, per un expert a proposta de cada Grup Parlamentari –actualment serien cinc, per tant, experts. En segon lloc, per tres experts acadèmics, prèvia consulta que pot realitzar el Govern, si ho considera convenient, als departaments universitaris i col·legis professionals. I, finalment, per tres persones designades directament a proposta del Govern.

De manera que en aquests moments, tenint en compte l'actual composició de la cambra –cinc grups parlamentaris– formarien part del Comitè de Supervisió i Seguiment onze persones. El president és designat pel Govern una vegada que s'ha pronunciat el mateix Comitè de Supervisió i Seguiment. De manera que el Govern té la facultat de nomenar el president d'entre els membres del Comitè de Supervisió i Seguiment, però, prèviament, el Comitè de Supervisió i Seguiment es pot pronunciar fent una proposta al Govern.

En segon lloc, el segon òrgan de direcció del Centre d'Estudis d'Opinió és el director; director que és qui té la responsabilitat de gestió executiva del centre. El director és nomenat pel Govern, a proposta del conseller d'Economia i Finances; ha de tenir les característiques d'expert, d'idoneïtat necessàries per al desenvolupament d'aquest càrrec, i, lògicament, està sotmès al deure de reserva –de secret, fins i tot, en alguns casos– i d'independència en la seva actuació. Són característiques, d'altra banda, que ja es preveuen en l'actual Decret regulador del Centre d'Estudis d'Opinió.

En quart lloc, pel que fa al procediment de difusió de les enquestes electorals. És un quart aspecte molt important. És el que garanteix que tothom té accés als resultats de les enquestes en el mateix moment i garantir-ne la independència de transparència absoluta.

Des d'aquest punt de vista, jo voldria destacar dos punts que contempla la Llei: primer, els resultats de les enquestes electorals han de ser donats a conèixer al conseller d'Economia i Finances en un màxim temps de vint dies hàbils des de la realització del treball de camp. O sigui, imposa un límit: el treball del mateix centre en el procés d'elaboració de les dades proporcionades pel treball de camp. En segon lloc, el conseller d'Economia i Finances disposa de vint-i-quatre hores per transmetre els resultats d'aquestes enquestes al president de la Generalitat i al president del Parlament, que, immediatament, lògicament, els posa en coneixement dels grups parlamentaris.

Haig de dir que, fins ara, el Decret actual establia unes limitacions similars, mai el conseller ha fet ús d'aquestes vint-i-quatre hores. El mateix moment en què ha rebut els resultats de les enquestes els ha posat en coneixement del president de la Generalitat i del conseller de Relacions Institucionals, que els ha transmès al president del Parlament.

I, en cinquè lloc, voldria assenyalar que el CEO, el Centre d'Estudis d'Opinió, ha de transmetre anualment al Parlament la Memòria relativa a l'execució dels estudis d'opinió de l'any anterior.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Aquestes són, en resum, senyor president, les característiques fonamentals del Projecte de Llei que avui tinc l'honor de sotmetre a consideració d'aquesta cambra.

Jo voldria acabar amb una constatació: la importància de resoldre, d'enfocar adequadament aquest tema, un tema sensible, un tema important. En segon lloc, la valoració d'aquest Projecte de Llei: jo crec que es tracten amb encert els diferents temes. I, finalment, un desig: el desig que el consens que n'ha presidit l'elaboració, la participació de tots els grups de la cambra fins arribar a una fórmula que és satisfactòria per a tothom, en presideixi també ara la tramitació parlamentària.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, en la meua intervenció de defensa a l'esmena a la totalitat s'hi suma també el fet, i els ho dic sincerament, que estic realment una mica sorprès que avui en aquest Ple mantinguéssim aquest punt de l'ordre del dia. I ho dic des del punt de vista, que, a més, i per tant, la meua intervenció en gran línia possiblement i me la justifico així, no entraré tant en el fons de la qüestió com en el fet que tots els diputats saben i tots sabem en aquests moments que ens queden vint dies, ens queden vint dies de tramitació parlamentària, més o menys, fins

al proper Ple. Especialment en el moment que ahir el president de la Generalitat anuncia que a finals d'agost es dissolt el Parlament, en aquests moments la realitat, podem fer tot el teatre que vulguem, però la realitat és que ens queda el Ple del dia 13, i, per tant, estem parlant de vint dies. I un es fa la pregunta..., i estic completament d'acord amb el senyor conseller, estem completament d'acord que aquest és un tema important, és un tema sensible, és un tema de consens. Estic fins i tot d'acord en el punt en el qual s'obre tot el procés, en el punt en el qual teníem el debat en la passada legislatura, a les disfuncions que hi han en aquell moment. Hi puc estar completament d'acord, escolti, no li esquivaré aquí, però, al final, en aquests moments sabem que quan acabem aquest Ple obrim un període de compareixences, i entenc que el tema és prou sensible per obrir un període de compareixences, o és que no farem comparèixer ningú en aquesta llei? Per què no ens interessa la opinió de ningú? En les altres lleis sí i en aquesta no? A partir d'aquí després obrim el període d'esmenes, tanquem el període d'esmenes, nomenem la ponència, discutim dins de la ponència, ens anem a comissió... Sabem perfectament que és impossible, és absolutament impossible per temps tirar endavant aquesta llei.

Per tant, em pregunto quin és el motiu? Fora que sigui que ara de pressa i corrents i a l'últim moment, doncs, puguem dir que en aquest Ple hem discutit no sé quantes lleis. I això..., i si no el temps ens donarà la raó, és així, i ho sabem tots que és així, però especialment, i podria ser justificable en algun altre àmbit, en aquesta llei. Hem tingut vint mesos per fer aquesta llei i, pel que sigui es ve de pressa i corrents ara, quan falten vint, vint-i-tres, vint-i-quatre dies per acabar, és que no té cap sentit. De fet, com ha dit el senyor conseller, quan es fa el Decret, el Decret es fa a 11 de gener del 2005, el mateix Decret posa una disposició final amb la qual s'autoobliga el Govern a presentar la llei en nou mesos. Compte, això no ho vam demanar nosaltres, no ho va demanar l'oposició; això s'ho autodemana el mateix Govern, és al Decret. Nou mesos. Nou mesos vol dir 1 de novembre del 2005. Estem fora de termini, ho hem incomplert. Suposo que se m'acceptarà..., després es pot vindre amb la justificació que sigui, però s'acceptarà que s'està fora de termini del que deia el Govern. I no una mica fora de termini, que podem entendre tots que hi hagi una flexibilitat determinada, hi estem molt, molt fora de termini.

Per tant, a 1 de novembre s'havia d'haver presentat el projecte de llei. No es presenta el projecte de llei i ens plantem ara, a l'estiu del 2006, amb un anunci ahir que es dissolt aquesta cambra a finals d'agost. Per tant, no té cap sentit en un tema important com aquest entrar a un debat que sabem que no arribarà a bon fi, que no hi arribarà en absolut.

Perdoni'm la comparativa, eh?, però és que la final un té la sensació que aquest és el procés d'aquell estudiant universitari que es passa un curs que se'l passa molt bé, que surt de festa, que juga a timbes de cartes, que a alguna classe va, que a d'altres fa campana, amb aquell criteri de demà començo a estudiar, i arribem a l'examen final, i estem a vint-i-quatre hores d'examen i llavors obrim el cafè, vinga cafè, i ens tirem tota la nit estudiant. I lògicament, suspenem –i lògicament, suspenem. Per tant, suspenem en aquest àmbit.

Estem nou mesos fora de termini, i això hem tingut molt temps per fer-ho. I ara és que a més ni que volguéssim no hi arribarem a temps, és absolutament impossible. Per tant, jo, amb tota la cordialitat, el que els dic és que, en tot cas, no hem arribat a l'examen, per tant, ens n'anem a reflexionar l'estiu, vindran els exàmens de l'octubre i, en tot cas, tindrem prou temps en aquesta cambra després de l'octubre d'obrir el debat serà que necessita aquesta llei. I que ja li avanço, senyor conseller, si en el traç gros hi podem estar..., segur que hi podríem arribar a un acord, però això ho havíem d'haver fet a partir de l'1 de novembre, no a vint dies que ens queden d'un ple i que es dissolte la cambra. Si és que és impossible fer el procés.

Per tant, senyor president, em mantinc en l'esmena a la totalitat, però tot demanant al Govern que ni tan sols debatem l'esmena a la totalitat, sinó que es posposi o es retiri aquest punt de l'ordre del dia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per fixar la posició sobre l'esmena a la totalitat, en primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. No m'ho crec, jo no m'ho crec que el problema sigui que no hi ha temps. No m'ho crec perquè, si és aquest el problema, al que ve després què votaran? Que tampoc hi ha temps...

Vostè el que ha de dir aquí és el que pensa de la Llei del CEO, eh? I el que ha dit de la Llei del CEO és exactament que és una bona llei, que està ben feta, que està ben pensada, i, per tant, el lògic seria votar-la a favor. I entenc perfectament que des de l'oposició sigui complicat de vegades votar a favor d'una llei consensuada, que és bona i que segurament es podria aprovar d'una altra manera.

Mirin, el CEO es va crear en el Decret del 2005, l'11 de gener del 2005, vam nomenar, es va nomenar el president del Comitè de Supervisió, el senyor Joan Rigol, i de director el senyor Gabriel Colomer, d'acord amb l'Acord de govern del 15 de febrer. A partir d'aquí, Convergència presenta la seva proposta, que és molt semblant, és pràcticament calcada a la proposta que fa el Govern. L'única diferència seria, en tot cas, que la dependència seria més del Parlament que no tant del mateix Govern. Però coincidiríem tots que és una còpia molt semblant del que hi ha en aquest moment sobre la taula que ha presentat el Govern.

Pensem que és una proposta que, a més a més, està molt pactada amb els grups de l'oposició, s'han acceptat els suggeriments i s'han incorporat a l'articulat els suggeriments que han fet els grups de l'oposició. Hem incorporat, per exemple, la composició del Comitè. En l'actualitat té vuit membres, que passarà a tres, i el Parlament és representa per un membre expert de cada grup parlamentari, que seria l'article 7. És una incorporació que s'ha fet en funció dels suggeriments de l'oposició. El control de les enquestes que es realitzin a través d'ens o de fundacions privats amb l'aportació econòmica del 50 per cent

o la representació del 50 per cent del Patronat per part de la Generalitat. També és una altra incorporació per part dels grups de l'oposició.

Efectivament, el CEO serà un organisme governamental i no parlamentari. Les enquestes del Govern les realitza un organisme dependent del Govern, amb tots els controls per garantir la transparència i la competència. El CEO ho ha demostrat, eh?, des de la seva creació, aplicant preceptes que estan recollits en el Projecte de llei de l'article 18.2, però no en el Decret; per exemple, l'entrega de la matriu de dades a tots els grups parlamentaris i sense demores. És això que ens arriba ara en aquest CD que ens envia el senyor Gabri Colomer.

S'ha buscat el consens i es va obtenir el consens. Jo crec que el Govern va fer el que havia de fer i ara està fent el que ha de fer: una llei que té consensuada posar-la sobre la taula i portar-la aquí al Parlament. Jo crec que Convergència trenca aquest consens polític, entenc i comprenc les seves valoracions. Creguin si dic que és una llàstima, perquè jo crec que és una bona llei i és una llei que no és de ningú, sinó que és una llei de tots els grups parlamentaris. Com sempre, jo crec que tornem a perdre una ocasió de demostrar la generositat també del Govern, que és acceptada com un element bàsic de relacions entre els grups en lloc de realitzar una política d'obstrucció.

Per tant, jo demanaria a Convergència que efectivament pensi, que faci una altra vegada aquest esforç de governabilitat davant de lleis que són transcendents i importants per a aquest Parlament. No estem parlant d'una llei que sigui una proposta del Govern, sinó que estem parlant de les regles del joc, de com volem que tots nosaltres ens movem en el tema de les enquestes. Simplement volem transparència en aquesta línia i volem, a més a més, incorporar les propostes que vostès han fet des de l'oposició. Incorporarem totes les propostes que vostès han fet des de l'oposició al projecte que fa el Govern. Per tant, jo crec que perdem una ocasió si no aprovem aquesta llei. No es tracta de dir «no hi ha temps»; es tracta de dir què em sembla el que hi ha en aquest moment sobre la taula, perquè jo crec que si és vol, es pot.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, seré breu, per donar suport a la presentació en aquest debat a la totalitat de la Llei de creació del Centre d'Estudis d'Opinió. Ho fem des de l'oposició, però és cert que hem de ser responsables que nosaltres hem tingut accés al contingut d'aquesta llei. A través de l'actual director del Centre d'Estudis d'Opinió hem pogut discutir el seu contingut i, per tant, doncs, pensem que, sens perjudici que més endavant es puguin discutir alguns detalls en ponència, si és que s'arriba, doncs, a convocar, en tot cas, nosaltres som responsables en allò que ja hem dit prèviament.

Per tant, votarem a favor. Celebrem, això sí, la independència i la transparència que aporta aquesta llei a un tema tan sensible com són les enquestes electorals i els estudis d'opinió. Tots tenim en ment el rebombori causat per un ús partidista d'aquests temes tan sensibles i entenem que és necessària una llei que reguli això.

Res més, senyor president, i moltes gràcies.

El president

El Grup Parlamentari Popular no intervé, i per tant, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, el senyor Joan Boada té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Castellà, jo crec que la seva intervenció són excuses de mal pagador. Jo crec que si vostès creuen que la llei està ben redactada, perquè coincideix quasi en un 90 per cent o més amb la que vostès varen fer una proposta, podríem arribar al 13 de juliol sense cap mena de dubte. Si vol podem començar ja avui mateix quan acabem a dir quines són les persones que han d'intervenir, que tenim tres dies, que han de passar per aquí; la setmana que ve fem la seva compareixença. Com que ja estem d'acord amb totes, quines esmenes farem? (*Veus de fons.*) Farem poques esmenes, perquè ja estem d'acord, perquè com ha dit el conseller està consensuada, no és una cosa que hàgim de començar de zero, sinó que coincidim en absolutament tot, i pot arribar, si vostès també es comprometen no fent pròrrogues del període d'esmenes, és clar. Hi tenen dret, però, en tot cas, però no prorrogar-ho.

Ja està, al 13 de juliol s'arriba, si vostès creuen que és tan important, que és bàsic, que a més a més hi ha un consens. Quin problema hi ha? Cap ni un. Seria diferent que vostès ens diguessin: «No, no és necessari el Centre d'Estudis d'Opinió, la proposta que han fet vostès és un desastre, no té res a veure amb el que nosaltres plantejem i nosaltres tenim un altre model.» No, és exactament el mateix. Petita variació, que podria ser una esmena, comencem a discutir-la. Sí, comencem-la a discutir. La dependència del CEO, sí. Discutim-la. Però només han d'escriure l'esmena, eh?, només són trenta segons, si vol li escric jo mateix per ajudar-lo, eh? (*Veus de fons.*) És clar, llavors, home, digui que no interessa, però no ens vulgui fer quedar malament, al Govern, que ha fet un esforç, al Centre d'Estudis d'Opinió, que n'ha fet un altre i que, a més a més, ha consensuat amb vostès i ja han participat en tot el procés. Vull dir, senzillament digui que no li interessa, perquè vostès, doncs, ja estan en campanya, ja estan fent altres activitats i que no li interessa que el Govern i el Parlament continuïn fent la seva tasca, que és per la qual ha estat escollit, que és la de control i impuls de l'acció del Govern. Ja està, i és ben legítim, eh?, no cregui, però, en tot cas, no ens vingui amb exàmens, no ens vingui que no ha fet els deures, perquè no és del tot cert. Evidentment, els nou mesos té tota la raó del món, eh?, els nou mesos té tota la raó del món, perquè és una qüestió de comptar i en això encara sí que passem l'examen, no? Però, en tot cas, això no vol dir que si és tan important el centre d'Estudis d'Opinió, la seva creació, doncs,

en tot cas, no serà una dificultat el fet que el Govern vagi amb nou mesos de retard. Suposo –suposo–, que jo no sé si això es pot convertir en una esmena. Estic convençut que no.

Per això, nosaltres pensem que és importantíssim, més que res per quatre qüestions que, després d'haver llegit i també participat en tot el procés, creiem que aconseguim la creació del Centre d'Estudis d'Opinió més qualitat, més control polític, més transparència i més ètica. A mi em sembla que són elements que compartim, n'estic convençut, almenys ara, tots els membres d'aquesta cambra, i que tots aquests quatre elements que jo dic estan presents en la redacció d'aquest Projecte de llei, com estaven presents en la redacció del Decret de creació i ara, doncs, la seva ampliació amb aquest Centre. Més qualitat, perquè, evidentment, s'han de seguir uns criteris tècnics i de qualitat, i és al Centre d'Estudis d'Opinió a qui li correspon en exclusiva la direcció i coordinació de les enquestes i estudis d'opinió de la Generalitat, de totes –de totes–, no només les qüestions electorals, sinó també els estudis d'opinió..., o els estudis que puguin fer els diferents departaments.

A més a més, hi ha un comitè de supervisió i seguiment, que ja ha explicat el conseller, doncs, format per persones especialistes que ajudarien i controlarien, evidentment, tot aquest procés tècnic, no? Més control polític, perquè d'aquest comitè de supervisió i seguiment també en formarien part, doncs, membres dels grups parlamentaris, cosa de què no havíem gaudit mai nosaltres quan estàvem a l'oposició, d'aquesta prerrogativa que em sembla com molt democràtica, no?, però, en tot cas, és des de fa poc que existeix aquesta situació. Alhora que també amb més transparència, no? Tots els estudis de caràcter més polític i electoral han d'estar recollits en un pla de treball anual; no és una qüestió sobrevinguda, sinó que hi han d'estar, i també alhora, els dels diferents departaments, no? El comitè de supervisió d'activitat, etcètera, són qüestions, també, que donen molta més transparència i sobretot, també, més ètica. Més ètica en una qüestió que no deixa de ser important, eh? Tant al director del Centre d'Estudis d'Opinió l'afecta el règim d'incompatibilitats, evidentment, dels alts càrrecs, i també als membres del comitè de supervisió i seguiment. Vol dir que hi ha una professionalització i una dedicació basada en el coneixement del que s'està parlant, i no pas per una qüestió exclusivament política, sinó bàsicament professional o que li dóna una garantia, doncs, de rigor i d'ètica, hi insisteixo, que tampoc tenien fins a aquest moment.

Em sembla que són elements molt importants: qualitat, control polític, transparència i ètica. Estic convençut que, com que vostès també estan d'acord que aquestes premisses són bàsiques per a qualsevol cosa que faci referència a la cosa pública, ens podríem posar d'acord fins i tot només en tres setmanes. Només és voluntat política, que pel que veig en aquests moments no existeix, i que cadascú assumeixi la seva responsabilitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Molt bé, doncs, acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem, doncs, a la votació de l'esmena a la totalitat, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 54 vots a favor i 71 vots en contra.

Proposició de llei de modificació de l'article 6 de la Llei 22/2003, del 4 de juliol, de protecció dels animals (debat de totalitat) (tram. 202-00045/07)

Seguidament substanciarem conjuntament els punts novè i desè de l'ordre del dia, que són el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de l'article 6 de la Llei 22/2003, de protecció dels animals, i el mateix debat..., presentades pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Les votacions, anuncio que es faran separatament. I d'entrada, per presentar la Proposició de llei del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el doctor Robert, alcalde de Barcelona, sol·licità, per acord del seu consistori, a les Corts espanyoles «la prohibició de les curses de braus i de tot espectacle que doni com a resultat el vessament de sang, la mort, la lesió o la mutilació de persones o animals». Això era el 12 de febrer de 1901.

D'aleshores cap aquí, el nostre país, Catalunya, no ha estat l'únic, però sí que ha tingut un paper, en la legislació sobre animals, capdavanter moltes vegades, per exemple amb l'aprovació de la Llei de 1988, que, sobre el tema que ens afecta avui, limitava les curses a places construïdes i, per tant, establia per primera vegada una limitació i, per tant, establia la idea implícita que no eren bones les curses de toros. Al llarg dels anys noranta, van haver-hi diferents modificacions legals que van portar a la prohibició d'entrada de menors de catorze anys, per exemple, o a la limitació de les emissions per televisió de les «corrides».

I en la Llei del 2003, la que volem modificar avui en un aspecte molt concret, s'estableixen dos precedents de gran valor. Primer precedent: es reconeix la sensibilitat física i psíquica dels animals. Per tant, els animals deixen de ser objectes i passen a ser éssers amb capacitat per al patiment i, per tant, per primera vegada, éssers subjectes d'un dret. I ja sé que aquí s'ha fet molta broma, de vegades, de dir: «Home, vostès demanen drets...» Sí, sí, demanem un dret, com a mínim un dret: el dret a no patir. I també estableix, la Llei del 2003, una prohibició per a tots els espectacles amb ferida i mort dels animals, per a tots excepte un, només n'exceptua un amb ferida i mort.

Aquest canvis legals denoten un canvi progressiu entre relacions d'humans i animals. De fet, aquest canvi no és recent, aquest canvi té una llarga història. De fet, des de la baixa edat mitjana fins al segle XVIII van prolifera-

rar nombrosos espectacles amb animals en què es causava patiment, que es causava ferida i es causava mort arreu d'Europa. La crueltat no és una originalitat ètnica dels espanyols, la crueltat no és una marca única de ningú, no és una cosa específica que passi en un lloc i prou, no, no: la crueltat succeïa, i era comuna arreu d'Europa.

Per cert, «crueltat» ve de *crudelis*, que ve de *cruur*, que vol dir «vessament de sang»; és una paraula llatina utilitzada per explicar el gaudi d'aquells que en els cirques romans gaudien amb el vessament de sang. Però la crueltat no és una originalitat, no és tradició exclusiva de ningú; ningú pot dir: «El meu país té la tradició de ser cruel», ni ningú pot dir: «El meu país no ho ha estat mai.» No és aquest el debat, senyores i senyors diputats. La crueltat era un fet estès arreu d'Europa en nombrosos espectacles. Per exemple, a Anglaterra, l'Anglaterra que ara tan capdavantera és en la protecció dels animals, tenia un costum molt estès de curses de braus, en places rodones, amb batalles amb gossos, on els braus eren crivellats, eren torturats, eren ferits i finalment morts per gossos, i d'aquí ve el nom dels pit bulls, per exemple, i d'això en deien *bull bating*, com també tenien tradició de *bull running*, i també tenien la tradició –que després van exportar a d'altres països– d'espectacles amb ferida d'ossos; «fer ballar els ossos», en deien. Per tant, no és una exclusiva de ningú, no és tradició de ningú en particular, a tot Europa passava això.

Però on es va acabar? Es va acabar en aquells països que van ser seu d'idees il·lustrades, es va acabar en aquells països on al llarg del segle XVIII i del segle XIX proliferaren les idees de la Il·lustració, que rebutjaven frontalment qualsevol tipus de tortura, que rebutjaven frontalment qualsevol tipus de dolor gratuït i que establien una idea moral que ha esdevingut universal, que és que no s'ha de causar dolor gratuïtament. Diu Peter Singer que el dolor sempre és dolent i que no cal incrementar-lo sense necessitat, i que la característica universal –hi insisteixo, universal– d'aquest raonament moral exigeix prendre en consideració totes les menes de dolor, de tots els grups, sigui quin sigui el seu sexe, la seva raça o la seva espècie. L'única característica a tenir en compte és si existeix capacitat de tenir dolor. I aquí tornem a la Llei del 2003.

Què diu la nostra Llei de 2003? Que els animals són éssers amb capacitat de dolor. Per tant, fins on hem de tenir en compte aquest patiment de dolor? Si primer només ens preocupàvem dels més propers, dels membres de la nostra família, després dels que van una mica més enllà del nostre país, després de la raça humana sencera, fins on ens hem de preocupar? Fins a aquells que tenen capacitat de dolor.

I per què aquestes idees de la Il·lustració van penetrar i es van estendre arreu d'Europa i, en canvi, en va quedar una excepció, o més d'una excepció... Seria injust dir que només va haver-hi una excepció a l'Estat espanyol; no, no, en d'altres llocs també. Però per què concretament a l'Estat espanyol? Doncs, perquè un rei, Ferran VII, reacciona contra les idees de la Il·lustració..., Ferran VII, l'absolutista, el que reacciona contra les idees..., el que primer permet la Constitució lliberal de Cadis però que ràpidament que pot l'abo-

va dir la «tibetització d'Espanya». Doncs, és Ferran VII qui dóna forma..., no s'ho inventa ell, no dic això, però qui dóna forma a les «corrides» de toros tal com es coneixen avui. Quina casualitat! El rei absolutista, el rei que anava en contra de les idees de la Il·lustració, el que no va voler que penetressin els principis lliberals, fa això durant el segle XIX, i ara en el segle XXI encara debatem les seves seqüeles. Fixin-se, senyores i senyors diputats, quin endarreriment històric, fixin-se.

Podem, per tant, romandre aliens al patiment d'altri? És moralment justificable romandre aliens al patiment d'altri? Podem, per tant, romandre aliens al que ens ha portat al coneixement? Podem dir: «No, no, és que la tradició ens permet tancar-nos les orelles, tancar els ulls i fer veure que no sabem el que sabem»? perquè sabem que tots els mamífers tenen un sistema nerviós molt similar –en d'altres coses som molt diferents, però en el sistema nerviós precisament som molt similars– i que la sensació de dolor és molt similar en tots els mamífers; ho sabem. Sabem que el sentiment de dolor en els gòbids i en tots els mamífers és molt similar; tot i que sabem que el seu encèfal és diferent, sabem que el sentiment de dolor –que no la consciència de dolor, i aquí alguns volen sempre crear confusió– és el mateix; ho sabem. Podem seguir tenint una posició respecte a les altres espècies... –i sé que d'això se'n pot fer molta brometa, però intento portar el debat als termes al més racional possible–, podem mantenir una relació amb les altres espècies basada en els principis de l'edat mitjana, en què l'espècie humana era singular i, per tant, podia fer el que fos amb les altres? No podem moralment, perquè tenim un coneixement que no teníem aleshores.

Sabem, per exemple, per les teories de l'evolució, que totes les espècies animals som un producte d'un procés evolutiu determinat. Uns acabem homes, i altres acaben esquiroles, per dir alguna cosa. Sabem, per exemple, pel coneixement del codi genètic, que la proximitat de les altres espècies també és la que és; és més propera, pel que sabem. Sabem, també, pels estudis neurològics –sabem també pels estudis neurològics– que la capacitat de patiment és molt similar entre nosaltres i la resta de mamífers. I no només ho sabem, sinó que vam establir el principi legal de no causar aquest dolor, i vam establir el principi legal de tenir en compte aquest dolor i de definir els animals com a éssers capaços d'aquest dolor. Per tant, tot això ho sabem, podem restar immunes a aquest coneixement? I algú ens dirà: «No, és que hi ha una tradició», o: «És que l'ètica no canvia.»

Mirin, fa dos-cents anys, bona gent –bona gent–, gent que es considerava bona gent, entenien que l'esclavitud era una cosa normal; era normalment acceptat. Fa dos-cents anys, i en alguns països encara ara, la tinença d'armes per resoldre els conflictes habituals era una cosa moralment acceptada, però..., encara ara en algun país –encara ara en algun país–, però fa dos-cents anys en el nostre també.

Els nostres posicionaments ètics han evolucionat d'aleshores cap aquí; el nostre posicionament moral respecte a aquests problemes ha evolucionat d'aleshores cap aquí, fins i tot la mateixa «corrida» ha evolucionat en

funció del patiment animal –fins i tot la mateixa «corrida»–, que fins als anys vint els cavalls anaven sense «peto» i morien de sis en sis cada tarda que hi havia «corrides», i dels anys vint cap aquí es van decidir protegir-los perquè van trobar que era una salvatjada veure els cavalls mort esventrats a les places, dessagnats. I va fer aquesta evolució la mateixa «corrida».

Per tant, quin fre hi hauria –quin fre hi hauria– perquè aquesta evolució que la mateixa «corrida» va tenir es tingués avui dia, després que els cavalls deixessin de morir, que no de patir –que no de patir–, a les places..., perquè avui deixessin també de morir els braus? Quina diferència moral hi ha entre les dues coses?

Hi ha qui al·legarà un argument que a mi em sembla molt curiós: la cultura.

La cultura és el patiment? Entenc que hi hagi cultura per representació de patiment, entenc que Goya pintés afusellaments i que Pablo Picasso pintés el *Gernika*, entenc que la cultura pugui representar el patiment, però no justifica el mateix patiment. I el coneixement científic no és cultura? El coneixement de l'evolució no és cultura? És que no és cultura humana el mateix coneixement del genoma humà? Es pot afirmar que no és cultura el coneixement del genoma humà? Tot això no és cultura també?

Per tant, el debat que els plantejem avui no és un debat entre una tradició o una altra, perquè, escolti'm, de tradicions n'hi ha de molt bones, per exemple, menjar panallets, una tradició fantàstica, però n'hi ha de molt nefastes, com fa anys –com fa anys– era una pèssima tradició, per exemple –per exemple–, doncs, que les dones no treballessin, per exemple; també era una tradició. Per tant... (*Remor de veus.*) No, no... Per tant (*remor de veus*), que una cosa sigui tradició o no no és argument de res; el que és argument..., el que és argument o el debat que els plantejem avui és un debat entre el que és racional i entre el que és només defensable des del punt de vista de la tradició.

Per tant, entre tradició i raó, una cambrà democràtica d'un país democràtic només pot escollir la raó, especialment quan aquesta adquireix un suport social majoritari, perquè sí que és veritat que de vegades coses que ens poden semblar molt raonables, molt racionals, no han obtingut o no tenen el suport social majoritari, però també és veritat –també és veritat– que l'evolució dels conceptes ètics de la societat a mesura que es van estenent van conformant majories socials que poden generar consensos socials que permetin modificar la legislació.

I això és el que els proposem avui –això és el que els proposem avui–, perquè creiem que en tema d'animals el nostre país ha fet un camí, que ha obert camí per a d'altres, que ha estat seguit després per d'altres. Vam ser pioners el 88, ho vam ser al llarg dels noranta, també el 2003. Sento decebre'ls: en aquest tema no serem pioners, perquè la comunitat autònoma canària ja té prohibits els toros, ja els té prohibits, però en qualsevol cas sí que podem fer un pas endavant –fer un pas endavant– en aquest tema.

Per tant, els demano que escoltin allò que entenem –perquè així hi han moltes enquestes publicades– que

és una demanda majoritària dels ciutadans. El coneixement científic, el coneixement de la realitat biològica, ens ha portat noves dades per tenir una nova consciència, aquesta consciència s'ha estès, s'ha estès al conjunt de la societat, hi ha una majoria, no hi ha cap raó per mantenir l'única excepció, l'única, que permet mort, ferida i patiment d'animals només –només– pel gaudi, només, només pel gaudi banal.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula... Els prego...

Proposició de llei de modificació de l'article 6 de la Llei 22/2003, del 4 de juliol, de protecció dels animals (debat de totalitat) (tram. 202-00049/07)

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. He de dir d'entrada que centraré la meua intervenció a defensar precisament la nostra Proposició de llei de modificació de la Llei de protecció dels animals, que, de fet, serà el que em servirà per rebatre les esmenes a la totalitat que s'hi ha presentat, que és l'objecte d'aquest debat que tenim avui aquí, i tenint en compte que votem dos punts o que tramitem dos punts conjuntament, doncs, aprofitaré també per fer la valoració de la Proposició de llei presentada per Esquerra Republicana i les esmenes a la totalitat que s'hi han presentat.

Sàpiguen, senyores diputades i senyors diputats, que la nostra proposta té una raó fonamental, que és que volem aconseguir que una llei aprovada al Parlament de Catalunya el 4 de juliol de 2003, és a dir, la Llei de protecció dels animals, sigui coherent amb els seus propis continguts, cosa que no passa ara, com explicaré.

Resulta que tenim una llei que diu que té per objectiu protegir els animals, i diu coses com que «els animals són éssers vivents dotats de sensibilitat física i psíquica»; un reconeixement, per cert, que és la primera vegada que es va fer en una norma de rang de llei. I com a conseqüència lògica d'aquest reconeixement, aleshores, es determinen una sèrie de prohibicions. Queda prohibit maltractar els animals, agredir-los físicament, sotmetre'ls a qualsevol pràctica que els produeixi sofriments o danys físics i psicològics; queda prohibit matar els animals per jocs o perversitat o torturar-los; queda prohibit l'ús d'animals en espectacles o altres activitats si aquestes els poden ocasionar sofriment o si poden ser objecte de burles; queda prohibit l'ús d'animals en espectacles o altres activitats si poden ferir la sensibilitat de les persones que els contemplen.

Fins aquí molt bé, el problema és que tot seguit hi ha una incoherència importantíssima que des del nostre Grup ja vàrem intentar esmenar en el moment en què es

tramitava la Llei la passada legislatura, malauradament sense èxit, i que és el que ens ha portat avui novament a fer aquesta proposta.

La incoherència, precisament, és que hi ha uns principis en la Llei, uns criteris, que després no existeix una universalitat a l'hora d'aplicar-los. Just després d'una llista de prohibicions que es diu, doncs, s'exclouen precisament les tres activitats que de forma pública es realitzen amb tortures, sofriments, danys físics i psicològics a uns animals determinats que són braus i bous, com són, doncs, les curses de braus amb mort, els correbous amb foc o embolats, els bous capllaçats, que són aquells que se'ls lliguen cordes a les banyes i se'ls estira per totes bandes... Doncs, bé, aquests són els que, precisament, queden exclosos. I, com deia, és una gran incoherència en totes aquelles prohibicions que els he enumerat anteriorment.

Jo no crec que hi hagi gaires persones que s'atreveixin a dir que els animals en les condicions a les places de braus o en determinats correbous amb foc o «enso-gats»..., que aquests animals en aquestes condicions no pateixen, tot i que sí que som testimonis que hi ha qui diu, qui defensa que no estan patint, però de totes maneres nosaltres entenem que és evident que sí que hi ha un patiment, hi han informes científics que ho demostren, i, per tant, ens sembla que continua sent d'una gran incoherència mantenir aquestes excepcions en la Llei.

Com és que en aquesta Llei prohibim, per exemple, les baralles de galls o les baralles de gossos o el tir al colom, i, en canvi, permetem que es torturi de forma cruel amb exhibició pública els braus i els bous? Això, francament, nosaltres no ho entenem ni ho volem acceptar. Si volem protegir els animals, que jo crec que en aquest Parlament hem dit de manera consensuada que sí que volem protegir els animals, els hem de protegir tots.

I per això fem aquesta Proposta de modificació de la Llei que té dos articles i una disposició addicional. El primer article afegeix a la llista de pràctiques prohibides per llei, a aquelles que he enumerat anteriorment..., afegeix les curses de braus i els espectacles amb braus que incloguin la mort de l'animal i l'aplicació de les «sorts» de la pica, les banderilles i l'estoc, i els bous embolats i els capllaçats.

El segon article de la nostra Proposició de llei de modificació de la Llei anterior, entenem que millora la redacció del punt de la Llei que parla de l'excepció dels correbous, perquè és una modificació que té per objectiu que quedi clar que només es permetran els correbous sense mort de l'animal i sense ús de sogues o torxes. És a dir, la nostra proposta és que només siguin permesos aquells correbous que consisteixen a deixar córrer els bous sense causar-los cap dany.

Ara bé, el fet que en alguns indrets els bous capllaçats i els embolats tinguin un gran arrelament social ens fa plantejar una disposició addicional, que és el que es deia, dos articles i una disposició addicional, que diu que es podran permetre aquests tipus de celebracions en llocs on sigui tradició sempre que –i aquí és el que per nosaltres és important– es garanteixi..., és a dir, se'n planifiqui la reducció progressiva del nombre fins a la seva supressió.

Nosaltres estem convençuts que serà més efectiva una mesura a mitjà termini, que comenci, per exemple, per realitzar un inventari d'aquelles localitats on aquestes activitats són realment tradicionals i que en reguli la reducció progressiva, que no pas amb una prohibició absoluta que molt probablement seria vista per la població local com a una ingerència i podria provocar un fort rebuig.

Com deia al principi, i això és el que és important, el nostre objectiu és aconseguir que a Catalunya no es permeti el maltractament a cap animal –a cap animal–, encara que en alguns llocs hagi estat tradicional fer-ho. Si no ho podem aconseguir de forma immediata, creiem que com a mínim tenim el deure de posar-nos l'objectiu d'aconseguir-ho a curt o mitjà termini.

Nosaltres no podem entendre que hi hagi grups parlamentaris que presentin esmenes a la totalitat a la nostra Proposició de llei o a la d'Esquerra Republicana i que alhora diguin que estan d'acord amb les finalitats i els principis de la Llei del 4 de juliol de 2003 o que defensin aferrissadament els drets d'altres animals, com ara els gossos o altres, que sovint, doncs, és un tema que hem de coincidir en determinades ponències, en determinats fòrums. Ens està molt bé que defensin uns determinats animals, però insistim que per nosaltres s'han de defensar tots. Com a legisladors no podem donar missatges contradictoris.

Un dels requisits essencials perquè s'assimili un determinat missatge en un procés educatiu és precisament que no s'emetin aquests missatges contradictoris. Per tant, quin èxit d'assimilació poden tenir campanyes d'educació vers el respecte i la protecció dels animals que s'impulsen des de les administracions, des de les escoles, o des d'altres entitats quan de forma simultània una de les activitats principals en determinades festes amb presència de menors d'edat siguin els correbous de foc o els bous capllaçats o els braus? Nosaltres entenem que és una contradicció, com els deia, i això no ho hem de permetre.

És en base a aquests arguments que nosaltres votarem contra les esmenes a la totalitat del Grup socialista i del Grup Popular, tant de les que van dirigides a la nostra Proposició de llei com a la d'Esquerra Republicana.

Esperem que Esquerra Republicana i Convergència i Unió, que, evidentment, no tenen esmenes a la totalitat, també votin en contra de les esmenes a la totalitat que s'han presentat a la nostra Proposició de llei, per coherència, perquè defensem els drets dels animals i és evident que hi han diferències entre les dues propostes, però, per nosaltres, hi ha un objectiu claríssim que és el de la protecció de tots els animals.

És evident que la proposta d'Esquerra Republicana i la nostra no són iguals, llegint-les ho podran veure. A nosaltres ens hauria agradat poder arribar a un acord els dos grups per eliminar, precisament, totes les excepcions al maltractament, i, per tant, totes les incoherències de la Llei, però no va ser possible. Com ja veuran o com ja en són conscients, Esquerra ha optat per centrar-se només en els braus, en els toros, i no entrar en els embolats i en els capllaçats.

D'aquesta manera la seva Proposició de llei és, en realitat, igual a una part de la nostra Proposició. No obstant això, aquesta parcialitat que nosaltres li veiem a la

Llei d'Esquerra Republicana no serà cap argument per evitar-ne la tramitació. Nosaltres considerem que hi ha coses modificables, però que es poden aconseguir a través de les esmenes i del treball de la Ponència.

Així, doncs, la nostra actuació a partir d'avui serà coherent amb els passos que com a Grup hem fet els darrers anys. La nostra proposta d'avui coincideix amb les esmenes que varem presentar a la Llei de protecció dels animals quan es tramitava el 2003, aquí, en aquest Parlament, que vam arribar amb esmenes vives fins al moment de la votació en el Ple que, malauradament, varem perdre. I, com deia, aquell posicionament, que s'ha repetit avui, es repetirà també en el futur en tota la tramitació que es faci a partir d'avui.

Nosaltres tenim l'esperança que l'increment de sensibilització pel que fa al respecte dels drets dels animals que s'observa a la societat, cada vegada hi han més dades, més enquestes, més opinions que evidencien que hi ha un rebuig generalitzat a la societat catalana contra aquestes tortures i aquests espectacles; aquestes atrocitats en els nostres pobles i ciutats.

Tenim aquesta esperança, com deia, d'aquest increment de la sensibilització que quedi també reflectit en els resultats de les votacions que es portaran a terme d'aquí a una estona en aquesta cambra.

Si volem ser un país avançat no podem permetre que es donin aquestes crueltats en determinats indrets envers els animals. Tal com diu al final el Manifest a favor de l'abolició de la crueltat contra els animals als espectacles, que es va signar a Utrecht el 20 d'abril del 2005 amb el suport de gran quantitat d'entitats i persones animalistes, diu: «Hem de garantir que els principis ètics i morals en el tracte amb els animals estiguin per sobre de tot interès econòmic i de qualsevol altra raó basada en motius de tradició, costum, culte o interessos de grup.»

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Com saben, el nostre Grup ha decidit no intervenir, no entrar en el fons de les iniciatives que es presenten avui en el Ple, no? Però avui nosaltres hem de defensar una esmena a la totalitat que fa un any que vam presentar, tot just un any que el Grup d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya van presentar aquesta proposta en el Parlament, i ara el senyor Amorós parlava que era moralment injustificable la defensa dels toros, no? Senyor Amorós, és moralment justificable portar aquesta Llei al Ple un any després de presentar-la, quan el president de la Generalitat ja ha anunciat que es convocaven eleccions i, per tant, no donaria temps a tramitar-la? Senyor Amorós, és moralment justificable enganyar els catalans com vostè ha fet avui? Jo crec, sincerament, que no.

I, per tant, senyor president, donem per defensada la nostra esmena i votarem, òbviament, a favor de la nostra i de la del Grup Socialista.

El president

Doncs, per defensar l'esmena... El senyor Amorós, exactament demana la paraula?

El Sr. Amorós i March

Sí, per una al·lusió directíssima. El senyor Sirera m'ha dit que he enganyat els ciutadans.

El president

Trenta segons.

El Sr. Amorós i March

Gràcies. Miri, senyor Sirera, vostè sap perfectament que vam presentar aquesta Proposició fa molt de temps. Vostè sap perfectament que si no s'ha substanciat abans és perquè teníem un acord amb els grups parlamentaris que donàvem suport al Govern de no fer-ho mentre hi hagués en tramitació l'Estatut. Vostè sap perfectament que la legislatura s'ha escurçat..., durarà menys d'hora. I vostè sap perfectament que, a primers de juny, Esquerra Republicana va demanar que es tramités en el Ple anterior aquesta Llei, i van haver-hi un parell de grups –no sé què va fer el seu perquè no ho sé– que van impedir-ho –que van impedir-ho. I vostè sap perfectament que una proposició de llei d'un sol article –d'un sol article– no necessita gaires hores de reunió per saber com es posiciona cada grup, perquè sobre aquest tema vostè sap quina posició té, jo sé quina posició tinc i tots sabem quina posició tenim.

El president

Senyor David Pérez, sí que ara pot defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, primer de tot voldria agrair la presència de la Carme Méndez, de ADDA, del Manel Casas, d'Altarriba, de la Nieves Camarero, de Libera, de Manuel Macià, de PACMA del Juan Segura, del Fernando del Arco, de Israel y de Luís Corrales, todos bellísimas personas, todos bellísimas personas, y que nadie puede decir que unos tengan más alta consideración moral que otros. Todos son bellísimas personas, unos y otros.

Intervinc per fixar la posició del meu Grup Parlamentari davant del la Proposició de llei presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, que demana la modificació de l'article 6 de la Llei de protecció dels animals aprovada per aquest Parlament el 2003, amb els vots favorables de totes les forces polítiques.

El nostre Grup Parlamentari votarà en contra d'aquesta Proposició de llei. Primer, perquè aquesta Llei, una de les més avançades d'Espanya, jo diria la més avançada d'Espanya, i una de les més avançades d'Europa en matèria de protecció dels animals, i una de les pioneres, encara ara està per desenvolupar en molts aspectes, té un llarg recorregut encara per realitzar, hem d'avançar en moltes direccions. Val la pena, doncs, trencar la unanimitat que va portar totes les forces d'aquest

Parlament a aprovar aquesta Llei? Val la pena trencar aquesta unanimitat en aquest moment per aprovar aquesta modificació? Una modificació que és a la Llei! És a la Llei!

Segon, entenem que per modificar una llei, que va obtenir el suport unànim de tota la cambra, cal treballar aquest mateix suport que va obtenir per a la seva aprovació, i convindran amb mi que aquesta feina de treball, de consens, no s'ha fet; no s'ha fet ni aquí ni a fora del Parlament; no s'ha fet, no s'hi ha volgut trobar un consens. Ho deia la senyora Bet Font. Si és que uns han presentat una esmena i els altres una altra, no hem pogut treballar per parlar i fer una proposta conjunta, no hi ha consens per aprovar una modificació d'aquesta Llei.

I, en tercer lloc. Mireu, encara que avui després del debat de la totalitat de la Proposició aquesta s'acabés aprovant, la legislatura s'acaba aviat i la Proposició acabarà decaient per finiment d'aquesta, no hi ha temps material per cloure el tràmit. No vull enganyar a ningú: no hi ha temps material per concloure aquest tràmit. Sí, senyores i senyors diputats, quin sentit té el debat d'una iniciativa que no anirà enlloc per manca de temps?

No és el moment procedimental oportú i no hem de confondre... (*Remor de veus.*) No hem de confondre, senyores i senyors diputats, l'oportunitat amb l'oportunisme polític. Nosaltres no volem enganyar ningú, i això és un brindis al sol i així es planteja. Són focs d'artifici, no es produiran les curses de braus a Catalunya, perquè no s'ha presentat abans aquesta iniciativa. Què ha canviat des de juliol del 2003, en què vam aprovar aquesta iniciativa, fins avui, el 2006? Què ha passat durant aquests anys, quins canvis hi han hagut? Són més cruels ara les «corrides»? Hi ha més crueltat ara en les «corrides» que fa tres anys? Hi ha més unanimitat dins de la societat perquè es faci aquesta modificació? Hi ha menys aficionats o toreros o més escoles de torero? Hi ha menys entitats taurines que abans? No, no, res no ha canviat –res no ha canviat–, cap dels elements que s'utilitzen per justificar la presentació d'aquesta iniciativa ha canviat gens ni mica. A més, aquesta iniciativa no formava part dels acords del pacte del Tinell. (*Remor de veus.*)

En el número de maig de la revista *l'Avenç* –els en recomano, si ho volen, la lectura–, en Salvador Boix deia: «L'encaix de la tauromàquia en la societat moderna se'n presenta especialment complicat i controvertit; una visió antropocèntrica del món que no s'escandalitza per l'autorització del món animal dintre d'uns límits absolutament sostenibles i sempre en benefici del gènere humà enfrontada a la de moviments ecologistes, més o menys radicals, que propugnen drets gairebé humans per als animals, i la tauromàquia està en el centre d'aquest debat.»

Jo personalment sóc dels que penso –jo sóc dels que penso, com el senyor Xavier Arbós, senyor president– que es desborda el límit del que és raonable quan volem portar més enllà de la humanitat la titularitat d'algun dret. Dit això, reconec que efectivament el discurs animalista està en aquest moment sobre la taula, i dic també, perquè no penso perdre ni un minut a defensar la catalanitat de la festa, la catalanitat de la festa, efectivament, és total, bastaria fullejar el llibre de l'Antoni

González, autor de *Bous, toros i braus*, de l'Editorial el Mèdol.

Per cert, aprofito per saludar el senyor Joan Lluís Pous i el senyor Roqueta, que saben millor que ningú que a Ceret comencen les «corrides» quan tothom dempeus escolta la *Santa Espina*, perquè aquestes, les «corrides» de toros a França, són exemple de catalanitat. Senyor Amorós, a França –a França–, il·lustració, França, a França les «corrides» són un exemple de catalanitat. (*Remor de veus*.) Únicament des de la ignorància es podria parlar d'una tradició espanyola.

Efectivament coincideixo amb vostè, senyor Amorós, que no estem parlant absolutament d'això. Però ull, i si així fos? Si fos una tradició espanyola, que la podríem prohibir? Que la podríem prohibir, si fos una tradició espanyola? Què pensaríem dels pobles que prohibeixen les tradicions culturals o les tradicions dels pobles del costat? Què en pensem, d'això?

No votarem aquesta Proposició pels motius exposats, però també i sobretot perquè ens neguem a avalar, com faran vostès si la voten, ens neguem a avalar amb el nostre vot res judicis de valor que vostès fan en l'exposició de motius.

Nosaltres no insultarem els defensors de les curses de braus, la Proposició ho fa; nosaltres no direm que existeix una relació directa entre la gent a qui agraden els toros i altres formes de violència cap als membres de la societat percebuts com a més dèbils pels agressors, com puguin ser les dones, els infants, la gent gran o les persones immigrades. Això és el que votaran vostès, perfecte; això és el que votaran vostès d'aquí a un moment, perfecte; nosaltres, no. Perquè això és un insult –això és un insult–, però el que és pitjor és que això és mentida! Això és mentida! –Això és mentida!– Van ser el president Macià o el president Companys maltractadors (*remor de veus*.) De dones, d'infants o de gent gran? Quina barbaritat! –quina barbaritat!

Mireu, l'article d'ahir d'*El País*, del Víctor Gómez, catedràtic de la Universitat Autònoma de Barcelona, dimarts ho deia ben clar: «Quien haya redactado dicho párrafo, señor Amorós, hace no solo un flaco servicio a la causa de la convivencia cívica entre los ciudadanos de Cataluña, sino también al ideario político que anima a su propia organización.»

Mirin, senyores i senyors d'Esquerra Republicana, alguns tenim un dubte: de veritat pensen vostès en el patiment dels animals quan presenten aquesta modificació de la Llei 22/2003, o tan sols és una excusa? Podria ser que darrere d'aquesta Proposició s'amaguessin d'altres intencions. (*Remor de veus*.) Únicament estem parlant del sentiment de dolor? Únicament estem parlant de patiment? És veritat..., és veritat. Diumenge sis toros tindran patiment, avui milers de vedelles, milers, són sacrificades a Barcelona. (*Remor de veus*.) Aquestes no pateixen. No parlo dels porcs, no parlo dels conills, no parlo dels pollastres... És a dir, no parlo de tot aquest gran patiment dins del món animal que tenim en aquest moment avui, a Catalunya, però quan algú de tot això no en parla i solament parla dels sis toros, potser el tema no és del patiment, potser hi ha un altre motiu que t'obliga a criticar això.

Per què solament parlem d'aquests sis i no parlem de tota la resta? Per què descartem correbous? Que no hi ha patiment en els correbous? Que no hi ha patiment? Clar que hi ha patiment!

Em sembla que alguna cosa té a veure, per tant, amb la seva mania a identificar, senyors de Convergència, les curses de braus amb Espanya i l'Espanya en negatiu, i aquí és on es tornen a equivocar. Perquè si hem de prohibir les curses de braus a Catalunya, per identificació amb Espanya, pel seu imaginari –que és l'argument que repeteixen en privat molts dels seus companys i companyes–, a nosaltres no ens trobaran, que ho tinguin clar.

Si no ho han llegit, els recomano també la revista l'*Avenç*, senyora Carme-Laura, sobre els toros a Barcelona i a Catalunya, especialment en allò que fa referència a la batalla entre modernistes i els defensors de les curses de braus, com Santiago Rusiñol, i noucentistes, detractors dels wagnerians i impulsors d'una nova identitat nacional catalana; tan amants i difusors de la cultura catalana els uns com els altres, com avui –com avui.

Miri, jo no faré un recorregut per la història, en tot cas, recordar-li simplement que el papa Pius V, del segle XVI... (*remor de veus*), comissari general de la Inquisició, va ser la primera persona que va prohibir les curses de braus, s'hi tractava amb la mateixa condició d'extermini els jueus, els homosexuals i els toreros, i va prohibir el toreig. També aquest va prohibir el toreig.

Reconec, en qualsevol cas, una mica més de coherència en la Proposició que representa Iniciativa per Catalunya; una mica més de coherència –una mica més. Perquè també en la seva exposició fa excepcions, en la disposició transitòria final. En qualsevol cas entenc que els arguments centrals serien els mateixos que he explicat i estic convençut que Iniciativa per Catalunya votarà en contra de la proposta d'Esquerra Republicana, que salva el correbou. Estic absolutament convençut que votaran en contra d'una... (*Veus de fons*.) No? Doncs la coherència –la coherència–, de lliçons tampoc en podem donar moltes, eh? De lliçons tampoc en podríem donar moltes.

M'hauria agradat avui parlar dels toreros –i acabo, senyor president– però no tinc temps; és una llàstima perquè avui no solament estem parlant de toros... (*Remor de veus*.) Simplement...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Pérez Ibáñez

Simplement recordar el gest que va tenir el Serafín Marín, el gest de catalanitat, eh?, sortint amb la seva barretina en un gest de valentia; a l'Esplà, l'intel·lectual vestit de torero. Però sobretot n'he d'anomenar un altre: en José Tomás. Dir el seu nom és dir esperança. Un poeta va dir d'ell quelcom tan bell com: «Republicano y zar de los toreros, el Barrabás parece cuando pasa por tu fajín, rocín de los quiñotes.»

En el nostre Grup, senyores i senyors diputats –acabo ja–, hi ha una minoria –una minoria– que és afecciona-

da als toros; hi ha també una minoria que potser els prohibiria, i hi ha una majoria, una immensa majoria que no li agraden, però no els prohibirien. Crec que representem fidelment la realitat de la societat catalana i per això crec que –potser m'equivoco– per mantenir aquesta pluralitat no s'han de prohibir.

Doncs, per tot això, perquè no hi ha canvis substancials que justifiquin la modificació de la Llei del 2003, perquè aquesta iniciativa no va enlloc, perquè en el nostre programa ni en el pacte del Tinell parlàvem d'aquest tema, i perquè la Llei actual és molt bona i avançada no la volem canviar sense consens, i perquè no votarem per insultar cap ciutadà de Catalunya, protaurí o anti-taurí, i perquè no jugarem a canviar les lleis en base a tòpics i típics de l'imaginari d'Esquerra Republicana, per tot això el nostre Grup considera que «ara toca dir no».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Per fixar la seva posició sobre les esmenes... *(Remor de veus.)* Senyores diputades, senyors diputats, els prego... *(Veus de fons.)* Senyora Bet Font, demana la paraula?

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Per al·lusions. Senyor Pérez, em sembla que no em deu haver escoltat prou bé. En la meua intervenció he explicat que votaríem contra les esmenes que s'han plantejat a la Proposició de Llei d'Esquerra Republicana perquè precisament entenem que ara el que fem és obrir un procés, tota una tramitació, en què nosaltres evidentment no ens hi volem oposar.

El president

Senyor Pérez...

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Efectivament, potser la senyora Bet tampoc m'ha escoltat bé. Jo he parlat de coherència. Quan vostè parlava de respectar tots els animals, la coherència també té no descartar el correbou.

El president

Doncs ara li toca al senyor Rull. Pot defensar la posició del seu Grup Parlamentari, de Convergència i Unió.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest és un debat que evidentment està generant una expectativa important perquè és un debat que no només es produeix aquí dins del Parlament, sinó que veiem una presència molt important d'entitats, diguem-ne, de signes diferents aquí a la tribuna, i també és un debat que es produeix als carrers de Catalunya. És un debat amb relació al nivell que el nostre país vol donar a la protecció dels animals. Un país que ha estat punter, que ha estat capdavanter, que ha estat capaç d'aprovar

dues lleis –i el senyor Pérez tenia raó– amb un amplísim consens, amb una feina extraordinària, primer l'any 88 i després l'any 2003.

Vull recordar que la Llei de protecció dels animals, la vigent, va ser aprovada a través del mecanisme de ponència conjunta. El Govern de la Generalitat, el Govern anterior, va renunciar al seu projecte de llei, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va renunciar al seu projecte de llei, el Grup del PP va renunciar a la seva proposició de llei, perquè es pogués fer una ponència conjunta, amb audiència de tothom. Recordem que va ser pràcticament un any de feina. I, per tant, aquest és un actiu important, és un actiu transcendent. I en tot aquest procés per Convergència i Unió el consens ha de ser rellevant, ha de ser important. Per tant, aquesta és la primera reflexió que voldríem fer.

La segona és expressar la nostra perplexitat per aquestes dues iniciatives. No pel contingut, no pel seu contingut, sinó bàsicament pel context en què es plantegen, per la forma i els terminis concrets en què es plantegen. I s'hi ha referit un altre grup parlamentari. La primera proposta és d'Esquerra Republicana, entrada al Registre el dia 8 d'abril de l'any 2005. La segona, a correu, per no quedar-se despenjada Iniciativa, l'11 d'abril de l'any passat. I tanmateix hem hagut d'esperar més d'un any que poguessin ser substanciades. Home, escoltin, no ens expliquin que hi ha hagut l'Estatut pel mig o no hi ha hagut l'Estatut pel mig; vostès no van tenir la valentia política d'entrar i de debatre aquestes qüestions quan tocava, i això és una constatació més que clara i més que evident.

Però més enllà d'això –més enllà d'això–, ens genera també perplexitat perquè el patrimoni, l'actiu de la Llei de l'any 2003, vostès, el tripartit, Iniciativa, Esquerra, el PSC, l'han malmès, l'han trencat durant aquests dos anys i mig de govern: han estat incapaços de desplegar la Llei vigent de protecció dels animals, amb elements claríssims. Es poden creure que, a tres anys d'aprovació d'aquella Llei, per bé que la Llei fixava que el Reglament s'havia d'aprovar al cap d'un any, encara no han sabut, no han estat capaços, ni tripartit ni bipartit, d'aprovar el Reglament que desplegui la Llei de protecció dels animals? Per això avui no hi és el conseller de Medi Ambient. Com volen que hi sigui, el conseller de Medi Ambient, que em fa l'efecte que deu tenir un mínim de dignitat, que mentre ell ha estat incapaç de desplegar aquesta Llei vostès plantegen un debat amb uns termes separats?

I per darrere, senyores i senyors diputats, ens plantegen una modificació de la Llei del 2003 sense haver-ho consultat a les entitats de protecció dels animals. Una llei que pretén modificar un dels aspectes més essencials de la Llei del 2003, que era prohibir el sacrifici d'animals de companyia a les gosses a partir de l'1 de gener de l'any 2007. Si vostès haguessin fet una feina important, hi haguessin invertit, s'haguessin compromès, tindrien la nostra comprensió i segur que la comprensió del món local. Però vostès no han fet res d'això. Per tant, situem, contextualitzem quin és el moment concret en què es produeix aquest debat.

Escoltin, la seva passivitat en la defensa dels animals no quedarà avui salvada per aquestes dues iniciatives, ni

molt menys, i Convergència i Unió no hi voldrà... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Però entrem, en qualsevol cas, en la matèria, perquè sí que és important, és un debat que val la pena de plantejar-lo. I nosaltres el que volem és que aquest sigui un debat que es faci, que sigui un debat serè, un debat rigorós, un debat amb audiència de tothom.

I, per tant, malgrat que el context no sigui l'adequat, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, complint el compromís adquirit amb diverses entitats relacionades amb el món dels animals, permetrà que, malgrat que sigui al final de legislatura, es tramiti aquesta iniciativa. Volem que la votació sigui simbòlica des d'aquesta perspectiva. I ara explicaré el tema de les dues. Nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat amb relació a la primera de les iniciatives presentades. I votarem a favor de l'esmena a la totalitat amb relació a la que ha presentat Iniciativa per Catalunya Verds, que és la que fa referència al tema dels correbous. Per què? Perquè hem agafat un element, discutible o no discutible, que és el perjudici irreversible que es produeix als animals, i no es pot comparar una cosa, evidentment, amb l'altra. Aquest és el criteri que nosaltres hem escollit i és el criteri que farà que votem coses diferents en funció de cadascun dels temes, que és el mateix criteri que em fa l'efecte que ha agafat Esquerra Republicana, que és el mateix criteri que vam agafar a l'hora de tramitar la Llei de protecció dels animals, la que vostès van aprovar per unanimitat, senyor Boada Masoliver, i vostè se'n recorda perfectament. Compleixin la Llei i no ens vinguin aquí amb qüestions d'aquestes característiques.

El senyor Pérez deia: «Home, vostès avalen el contingut del preàmbul». No, no avalem res, senyor Pérez. No avalem res. Vostè sap perfectament quin sentit tenia el debat de presa en consideració abans de l'aprovació del Reglament i sap quin és el debat que té..., la transcendència que té un debat a la totalitat ara, que és simplement dir: «Estem disposats que se'n parli d'això?» Sí, nosaltres estem disposats que se'n parli. I estem disposats que comparegui tothom en aquest Parlament, sigui aquesta legislatura o sigui la legislatura que ve. Però aquest és un debat que volem que es produeixi en aquesta cambra.

Ara potser no tindrem temps. Jo estic d'acord amb vostè, els terminis són molt, molt ajustats; no hem d'enganyar ningú. Però, en tot cas, si hi hagués un punt en aquesta legislatura, per nosaltres no seria un punt i final, un punt i a part, sinó un punt i seguit. Volem que aquest sigui un debat en el qual compareguin els taurins i els antitaurins; ens faria molt mal favor si el volguéssim substanciar d'amagat, per darrere, en deu dies. En això té tota la raó. Per tant, volem que hi hagi aquest debat de fons, aquest debat potent. Volem parlar-ne, perquè el nostre Grup Parlamentari no es vol girar d'esquena a com a mínim el que ens ha arribat a nosaltres, 500.000 signatures de ciutadans d'aquest país que diuen que volen que s'obri aquest debat. Nosaltres no volem girar l'esquena a aquest element.

I en el procés final el nostre Grup Parlamentari què farà? Donarà llibertat de vot als diputats i a les diputades, perquè en el nostre Grup hi ha diversitat, hi ha sensibilitats diferents, hi ha maneres diferents d'entendre. I volem que el debat parlamentari que es produeixi aquí

sigui un debat que doni arguments i doni sentit de vot a cadascun d'aquests diputats. És excepcional aquest plantejament que fa Convergència i Unió? No, no és excepcional perquè ja l'hem assajat prèviament... (*veus de fons*) —em permeten, senyores i senyors diputats?— a l'Ajuntament de Barcelona. A l'Ajuntament de Barcelona hi va haver un debat en termes similars, en el qual no només Convergència i Unió sinó totes les formacions polítiques en el marc del Ple es van donar aquesta llibertat de vot. Per tant, som molt poc originals des d'aquesta perspectiva; agafem un mecanisme, una manera de funcionar i el traslladem bàsicament a avui.

Per tant aquest és el plantejament del nostre Grup Parlamentari. Ens hauria agradat, senyores i senyors diputats, que aquest debat s'hagués pogut fer abans, i s'hagués pogut fer rigorosament, i s'hagués pogut fer amb calma, i no hi hagués hagut algú que per oportunisme polític ara, al final de legislatura, volgués escenificar la seva discrepància amb relació a allò que se n'ha vingut a dir el tripartit. I ens hauria agradat una altra cosa, senyores i senyors diputats, a aquells que estem compromesos en la defensa dels animals, que és que una llei potent, ambiciosa, puntera a Europa, es complís. Vostès han suspès radicalment en aquesta assignatura.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. El Sr. Amorós i March demana per parlar.*)

El president

Senyor Amorós, demana la paraula per...? (*Veus de fons.*) Té un minut per les contradiccions, doncs.

El Sr. Amorós i March

Sí... Senyor Rull, en primer lloc, agrair-li que voti en contra de les esmenes a la totalitat. En segon lloc, m'hauria agradat que entrés en el contingut, perquè no sabem què pensa vostè d'això; no ho sabem. Ens ha parlat molt de context, però no ho sabem. Bé, ja ho sabem.

Però, és clar, vostè em diu: «Això, barrejar-ho amb l'Estatut...» Escolti —escolti—, vostè sap el soroll que hi ha hagut en la tramitació de l'Estatut...

El president

Senyor Amorós...

El Sr. Amorós i March

...i vostè sap, perquè el seu Grup compartia aquest criteri que valia la pena posposar aquest debat.

El president

Senyor Amorós...

El Sr. Amorós i March

Digui'm.

El president

Les contradiccions..., s'ha de centrar en les contradiccions.

El Sr. Amorós i March

Sí, la contradicció va referida a això de l'Estatut, perquè el seu Grup el 30 de maig va votar en contra que es fes aquest debat perquè hi havia la campanya de l'Estatut.

El president

Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Per al·lusions directes del senyor Rull. Senyor Rull, hauria de donar totes les explicacions necessàries a la ciutadania. El nostre Grup Parlamentari va votar en contra de l'article sisè d'aquesta Llei, que feia les excepcions a les «corrides» de toros, els capllaçats i els embolats. Digui tota la veritat, perquè, si no, enganya la ciutadania i això no és bo.

I li diré una cosa: vostè, gran defensor i protector dels animals, fa la gran diferència entre les «corrides» de toros i els capllaçats i els embolats; la diferència és que a uns els torturen i els maten, i als altres només els torturen. No hi deu haver una covardia clara a defensar la protecció dels animals en tot el territori nacional i no només en alguns aspectes? Pensi-hi.

(El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.)

El president

Sí...? Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

No, no; no respondre a aquestes al·lusions, que em sembla que ja són tardanes i són, diguem-ne...

El president

Senyor Rull, doncs, si no...

El Sr. Rull i Andreu

Jo, el que sí que li demanaria, president, i per això demano la paraula, és per fer separació de vot, que no es votessin junctament...

El president

Ja he anunciat al començament que es votarien primer una i després l'altra.

(Pausa llarga.)

Es voten, efectivament, les esmenes a la totalitat presentades, primer, a un projecte de Llei, que és el d'Esquerra Republicana, i després, les esmenes a la totalitat presentades a la d'Iniciativa per Catalunya. (Veus de fons.) Sí, efectivament. Podem procedir a la votació, doncs? (Pausa.)

Votaríem, en primer lloc, les dues esmenes a la totalitat, de retorn, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, a la Proposició de Llei de modificació de l'article 6 de la Llei 22/2003, de protecció dels animals, presentada per Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 51 vots a favor i 74 vots en contra.

Ara votarem les dues esmenes a la totalitat, també dels mateixos grups parlamentaris anteriors..., de la mateixa Proposició de Llei, però en aquest cas presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Comença la votació.

Aquestes dues esmenes han estat aprovades per 93 vots a favor i 31 vots en contra.

Proposició de Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (debat de totalitat) (tram. 202-00080/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Atès que aquesta Proposició de Llei ha estat tramitada com a iniciativa conjunta dels grups parlamentaris i a ningú se n'ha encomanat la presentació, passem directament a fixar la posició.

Té la paraula per posicionar-se sobre la Proposició de Llei en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió la il·lustre senyora Marta Llorens.

La Sra. Llorens i Garcia

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats... (*Remor de veus. Pausa.*) El desembre del 99, aquest mateix Ple aprovava per unanimitat la voluntat d'aprovar una nova Llei de la Corporació. Al llarg d'aquesta legislatura, d'aquesta breu legislatura, s'ha treballat en ponència al voltant de les lleis de l'audiovisual. I així es va aprovar per unanimitat una modificació puntual del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Així mateix, el desembre del 2005, es va aprovar, no per unanimitat en darrer terme, però per una majoria amplíssima d'aquest Ple, una llei de l'audiovisual.

Des del mes de febrer d'enguany, del 2006, fins avui (*remor de veus*), aquesta Ponència s'ha reunit...

El president

Senyora diputada... Intentem recuperar el silenci necessari per intentar escoltar la intervenció de la diputada? En tots els àmbits, en l'àmbit de l'hemicicle i en l'àmbit del públic.

(Pausa.)

Pot continuar, senyora diputada.

La Sra. Llorens i Garcia

Gràcies, president. S'ha reunit per tal de poder fer una proposta en aquest Ple d'una nova llei de la Corporació, una llei que és de l'any 83 i que, per tant, tots entenem, i així ho varem defensar en el Ple del 99, la necessitat de la seva actualització.

Però també és cert, i crec que està clar per a la majoria dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, que aquesta nova llei de la Corporació és una llei estructural, és una

lleï de país, és una lleï que no pot estar condicionada als diferents governs que pugui tenir la Generalitat de Catalunya, i que, per tant, requeriria necessàriament la unanimitat o, si més no, un amplíssim consens del Ple del Parlament.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En la darrera intervenció sentíem –i crec que tots ho hem pogut constatar avui, concretament en la sessió de control al president de la Generalitat– que la legislatura ha finalitzat, ja no hi ha legislatura; aquesta legislatura ha arribat al seu final. I se'ns deia, en el punt anterior, que per modificar un punt d'una lleï no hi havia temps i que això fóra enganyar els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

El que serveix per modificar un article d'una lleï, crec que més serveix per aplicar en una nova lleï que requereix un ampli consens. Un consens que ja no serà possible. Ja no serà possible, perquè així ho ha anunciat el Partit Popular, o perquè..., bé ho sabem d'altres grups que fins ara constituïen el tripartit i que tenim constància que presentaran esmenes, retornant a les seves posicions originals, i que això impedirà, per tant, de portar un document en el si d'aquest Parlament que ens permeti a tots plegats de poder comptar amb el concurs de la majoria àmplia.

És en aquest sentit que Convergència i Unió no vol, en darrer terme, enganyar ningú, i per tant anuncia la voluntat de poder treballar, debatre i aprovar una nova lleï de la Corporació que és del tot necessària, com així hem mantingut i com així hem treballat en el si de la Ponència. Però també és ben cert que això s'ha de produir en circumstàncies de normalitat. I aquestes no són les que avui tenim en aquest Ple. I això crec que ho podem tots comprovar, o així ho hem comprovat, i ho podem compartir.

Per tant, nosaltres, Convergència i Unió, convidem els diferents grups parlamentaris a continuar aquest debat que vàrem començar, un debat que ens ha portat a acords importants, a acords majoritaris, i que així entenem que ha de seguir de futur. Tindrem temps en una propera legislatura. No volem enganyar ningú.

I, per tant, volem manifestar d'una forma clara quina és la nostra posició, que és la que fins ara he manifestat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Llorens. En nom del Grup socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo pensava, a l'inici d'aquest debat, que hi hauria un relat i que podríem explicar, encara que fos per sobre una miqueta, quins eren els continguts de la Lleï de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, simplement perquè és una lleï que vostès saben que és fruit d'un debat, com ha dit molt bé la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que es va encetar l'any 1999 i que tenia tot un seguit de mandats en aquest Parlament,

que havíem aconseguit el consens de totes les forces polítiques.

I la veritat és que hem treballat en una ponència que ha desenvolupat una lleï de l'audiovisual d'una manera crec que exemplar i molt ben consensuada i molt ben treballada, i crec que fins aquest moment havíem treballat en una lleï de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió d'una manera, també, molt consensuada i molt treballada.

La feina que hem fet era una feina manada històricament; és dir, és la continuïtat, des de l'any 99 fins ara, d'unes necessitats que tenia el país en l'àmbit del món audiovisual, i que el Govern catalanista i d'esquerres ha tingut a bé també d'impulsar i donar-li suport, des del punt de vista del que eren les seves possibilitats i dels grups polítics que li donaven recolzament.

En aquest sentit, ha estat una activitat molt reeixida tota la que s'ha fet al voltant de la Lleï de l'audiovisual, partint de textos del Consell Audiovisual de Catalunya, i estava resultant també molt reeixida i que funcionava molt bé una lleï de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que òbviament tenia els seus vasos comunicants amb la Lleï de l'audiovisual que s'ha votat en aquest Parlament.

Els continguts d'aquesta Lleï, vostès saben que precisaven una actualització, perquè partíem d'un text que s'havia fet l'any 83, i que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió necessitava modernitzar els seus continguts, necessitava posar de relleu la seva feina educativa, el seu paper en la defensa dels valors democràtics. Però també ens reclamava el sector, ens reclamaven els professionals, independència, treure aspectes de «governamentalitat» al funcionament de la Corporació, ens demanava professionalització, és a dir que allò que fos professional fos realment el que manés en la dinàmica pròpia de la Corporació Catalana, i ens demanava que tingués viabilitat econòmica.

I creiem sincerament que el que hem estat treballant al llarg d'aquests temps garantia aquestes coses: garantia viabilitat econòmica, garantia professionalització i garantia independència dels poders. I fins ara, fins fa molt poca estona, fins fa molt pocs moments, o «si m'apuren», també, fins fa molt pocs dies, pensàvem, i pensem, continuem pensant, que això era possible. Que era possible perquè s'havia arribat en el tràmit de ponència a un consens molt avançat, molt acabat, sobre la composició del Consell, sobre les feines de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, sobre els continguts, sobre els consells assessors, sobre la dinàmica empresarial, sobre tot el funcionament en conjunt d'aquesta Corporació.

De cop i volta, de sobte, hem rebut, hem vist i acabo de sentir la intervenció del Grup de Convergència i Unió fent supòsits: supòsit que el Partit Popular votarà en un determinat sentit, supòsit que no hi ha temps parlamentari per tramitar aquesta qüestió... I jo els voldria fer reflexionar respecte a això. El Partit Popular encara no s'ha manifestat i nosaltres els proposem formalment, perquè així ens ho han demanat els sectors, perquè així ens ho ha demanat el Col·legi de Periodistes, perquè així ens ho demanen els professionals, que fem un darrer

esforç, basant-nos en el consens a què s'havia arribat i adoptat per aquesta Ponència fa escassament un mes, i que sobre aquell consens impulsem aquesta Llei de forma contundent i de forma ràpida, a través d'un tràmit d'una lectura d'urgència, que es pot fer.

Aquesta no és una llei qualsevol, i ho deia la senyora d'Unió Democràtica que m'ha precedit... (*veus de fons*), la companya Marta, de Convergència i Unió. Aquesta Llei no és una llei qualsevol, no és una llei que fa el Govern, no és una llei que han fet un, dos, tres grups polítics: és una llei que s'ha discutit en ponència i és una llei en la qual hem arribat a un acord. I és una llei que ens reclama el sector, que ens reclama la societat catalana, que ens reclamen les circumstàncies que vivim respecte a això, perquè l'anterior ha quedat obsoleta.

La petició que els fa el nostre Grup de manera formal és: si vostès, si tots plegats vàrem arribar a un consens en aquesta Llei, sobre la base d'aquell consens, d'allò que vam signar tots, que ens ha portat a aquesta Ponència conjunta, tirem-la endavant.

Si no la tirem endavant, els que hi posin entrebancs –i sento dir-ho així– seran els culpables que aquesta Llei, que és de país, que ens estan demanant els professionals i que ens està demanant la societat, no pugui veure la llum.

Jo els agrairia..., m'agradaria que fessin aquest pensament, que s'ho pensessin. Nosaltres estem disposats a impulsar-la en els terminis que vam acordar. Depèn d'una tramitació ràpida que sabem que es pot fer si es vol fer; és simplement un moment de voluntat política. Si hi ha voluntat política d'impulsar aquesta Llei, ho aconseguirem, sobretot perquè hi ha un acord signat de ponència. No els estem dient ni demanant que canviïn una posició política; els estem dient i demanant que facin gala, que defensin aquella posició política a la qual es va arribar unitàriament.

Per tant, jo acabo aquí, senyor president, senyores i senyors diputats, dient simplement..., acabant com he començat. És una llei de país, és una llei que hi havia acord, és una llei que ens reclamen els sectors professionals, és una llei que hi ha una signatura i que pot ser tramitada de forma que en pocs dies pugui veure la llum. De no fer-ho, els responsables, els que hi posin entrebancs seran les persones que ara..., o els grups parlamentaris que ara no estiguin disposats a impulsar-la.

El Grup Socialista, en aquest sentit, té la consciència molt tranquil·la: ha treballat en funció del debat de l'audiovisual de l'any 99, hem elaborat..., i hem col·laborat en l'elaboració d'aquesta Llei sobre els paràmetres de l'any 99, sobre el discurs global votat per tot aquest Parlament, sobre els preceptes i sobre les indicacions polítiques que es van fer en aquest Parlament. Hem treballat durant dos anys en la Ponència pel consens i hem arribat al consens. I és molt lamentable –molt– que per una disquisició d'urgència en el temps es tiri endarrere un acord en el qual vostès també hi eren, vostès també el signaven fa escassos dies i fa escasses hores.

En aquest sentit, els demanaria que ho reconsideressin, pel bé de Catalunya i per l'exigència dels professionals i de les persones que creuen que aquesta és una institu-

ció suficientment potent i important per al país com perquè sigui tractada com mereix, i no ventilada en uns minuts en un plenari del Parlament de Catalunya, de la forma com s'ha fet.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferran. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Ferran, el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, ha fet ja un breu resum de l'evolució que ens ha portat fins a la constitució de la Ponència que finalment ha estat capaç de tirar endavant una part important de les conclusions del debat sobre el món audiovisual que es va produir en aquest mateix hemicicle l'any 99. Hem fet la reforma del CAC, hem fet la Llei de l'audiovisual i quedava, finalment, per acabar de tancar tot aquest capítol, la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, rebatejada com Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals a la mateixa Llei de l'audiovisual de Catalunya.

D'aquell debat de l'any 99 en van quedar una sèrie de conclusions. Una de molt clara era que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió havia de passar per un procés de despartidització, de desgovernamentalització, que havia de ser un instrument eficient al servei de la ciutadania, però que havíem de sostreure la Corporació Catalana a la pugna política al si dels seus òrgans de govern. Aquesta era una conclusió de l'any 99, i el meu Grup, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, aquesta conclusió se la va creure. I fruit d'això, els treballs en ponència. I fruit d'això, les conclusions a les quals hem arribat en ponència. I fruit d'aquest consens, fins i tot aspectes que per nosaltres eren substancials, com que hi hagués un nombre petit de membres del Consell d'Administració, creiem que no és necessari tindre un consell d'administració de dotze membres, creiem que es pot governar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals amb més professionalitat amb un nombre molt més petit. Fruit, com deia, d'aquest debat, s'arribava a un consens: d'un nombre original de set que proposàvem, vam arribar a un acord en comissió de nou. I així, amb d'altres qüestions. Però n'hi ha alguna en la qual, tot i que vam signar el document de la Ponència, vam manifestar d'una forma molt clara que nosaltres, el Grup d'Esquerra Republicana hi feia un vot particular. Concretament, era el punt tercer de l'article vuitè, on parla de com els futurs membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana seran triats. Hi havia també un acord previ, discussions, aproximacions, en el sentit que, per desgovernamentalitzar i despartiditzar els òrgans de govern de la Corporació, perquè aquesta Llei contribuís a una eficiència en la gestió de la Corporació, ens trobèssim que aquesta participació dels partits polítics en la forma de control dels òrgans de gestió fos autènticament aturada.

Per aquesta raó, es va proposar un sistema obert, pel qual diverses persones podien optar a ser membres del

Consell de Govern, i es donava èmfasi, es posava llum sobre un dels actors principals en el món audiovisual de Catalunya, que és el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Era el CAC qui rebia les propostes provinents de la societat civil, que rebia les propostes de candidats a dirigir la Corporació, qui n'avaluava la idoneïtat i qui finalment enviava a aquest Parlament una llista de membres, de candidats idonis perquè aquest Parlament, amb majories qualificades, triés les persones que podien gestionar des del Consell de Govern els destins de la Corporació.

Aquest era un model. L'altre, el que figura al text que avui estem discutint o estem presentant, ha eliminat aquest procediment obert i és el Parlament de Catalunya, els grups parlamentaris qui diuen al CAC unes candidatures tancades, el CAC n'avalua la idoneïtat i les torna al Parlament perquè les votem. El primer model era obert i, per tant, ajudava a garantir la despartidització dels òrgans de govern de la Corporació, i aquest altre model és tancat i, per nosaltres, no ajuda a garantir la despartidització dels òrgans de govern de la Corporació. Per això en el moment que vam signar el text de la Ponència vam emetre un vot particular. I dèiem textualment que volfem el primer text; que havia gaudit, durant una etapa del procés de negociació en ponència, d'un determinat consens, i que en un moment determinat aquest consens es va perdre.

És aquesta la raó per la qual nosaltres públicament hem anunciat que presentaríem una esmena en aquest sentit. Volem restituir el format original de tria de candidats de la Corporació, del seu Consell de Govern. El volem restituir perquè creiem que la Llei és bona, i és bona en tots els aspectes singulars que han fet que ja no sigui el Govern qui triï el director general, sinó que sigui el mateix Consell de Govern qui el tria. En això hem avançat, i hem avançat en la línia del debat de l'any 99. Hem avançat a definir les funcions tant del director general com dels òrgans de govern, hem avançat en el tema de garantir la viabilitat econòmica de la Corporació... És a dir, hem avançat en pràcticament tots aquells aspectes en què una llei pot ajudar a la principal empresa de comunicació pública del nostre país.

Però en queda un. Nosaltres no farem causa del nombre dels membres del Consell d'Administració. Ho dic ara aquí. El meu Grup ho ha debatut i, tot i que ens agrada un nombre més petit, no en farem causa. Però sí que fem causa que el procediment de tria dels membres del Consell de Govern sigui un procediment obert.

Quedem que aquesta és l'última qüestió que queda per arranjat. I fruit d'aquesta voluntat de consens emplacem els altres grups –de fet, un crec que ja hi està d'acord, perquè vam firmar conjuntament aquest vot particular– de la cambra a què no renunciem al tràmit d'urgència. Aquesta Llei és una bona llei, la podem aprovar en aquesta legislatura, la podem aprovar al pròxim Ple del Parlament, però introduiríem, si els altres grups hi estan d'acord, aquesta esmena que he comentat. És l'esmena que presentarem, i si això retarda el procediment ho sentim, però la veritat és que si tots els grups ens poséssim d'acord, recuperant el text original i fent..., recuperant la voluntat del debat de l'any 99, que deia que aquesta casa, la Corporació Catalana de

Mitjans Audiovisuals, necessitava un instrument legal potent per esdevenir allò que ha de ser, que és una empresa de comunicació al servei del poble de Catalunya, cada vegada més eficient i cada vegada més lliure en la seva gestió, nosaltres creiem que hi som a temps.

Haurien d'acceptar els altres grups aquesta esmena. Dos dels grups ja hi estem..., no sé si en l'esmena, no sé, l'altre Grup, el que farà, però en principi hem fet tots dos un vot particular, i si això fos possible podríem acabar aquesta legislatura amb una bona llei.

Gràcies, senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. El Grup Popular ha manifestat que no intervindrà. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, els diferents diputats que m'han precedit han explicat, han fet referència al que ha sigut el procés previ a partir del qual arribem en aquest Ple a la Proposició de Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, fent referència, com així va ser, al compromís a partir del debat del desembre del 99, que va acabar amb una resolució, on, entre altres dimensions, feia un mandat de cara a fer tota una sèrie de reformes en el marc de l'audiovisual, en el cas del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, una nova llei de l'audiovisual i una nova llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en el sentit de garantir, i ho deia així el text de la Resolució, «la seva independència, professionalitat i viabilitat econòmica». Dit d'una altra manera, més col·loquialment, «despartiditzar» el Consell d'Administració i el funcionament i organització de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió perquè, dèiem, i ho dèiem nosaltres: «Aquest organisme és del país, no és d'un govern, sigui del color que sigui aquest govern.»

Bé, tenim un text de la Llei. Hem treballat en ponència. Jo volia afegir, en tot cas –perdó–, en aquesta genealogia prèvia, una altra qüestió. Vam fer la Llei del CAC, vam fer la Llei de l'audiovisual, ens queda ara aquesta, en un estat avançadíssim de realització de la llei. Però els vull dir una cosa: em sap molt greu –em sap molt greu– que ens hagin passat per davant. Em sap molt greu que el Congrés de Diputats ens hagi passat per davant amb la Llei espanyola de reforma de Radio Televisión Española. Perquè vam ser capdavaners amb el CAC, hem sigut molt capdavaners amb la Llei de l'audiovisual. I, la veritat, em cau la cara de vergonya –i ho dic així– que després de tants anys, des de l'any 99, no siguem capaços de tirar endavant aquesta Llei. I tant de bo m'equivoqui!, i ho fem, perquè si volem encara hi ha temps.

Tenim, evidentment, una oportunitat. Un text de consens per què ha d'impedir que el consens funcioni fins a la seva aprovació? Si els cinc grups parlamentaris estem d'acord amb un text de consens, es pot aprovar encara en aquesta legislatura. Perquè resulta que si no és

així, doncs, ens quedem com estem. Bé, aquesta és la solució, quedar-nos com estem, no avançar. Nosaltres entenem que un text que es reconeix, i que diferents diputats que han intervingut, el senyor Ferran, el senyor Carmel Mòdol... –la senyora Llorens ha sigut més concisa, no ha parlat del contingut de la Llei però sí del consens a partir del qual avalen el que hi diu– assenyalen que s’ha avançat, i s’ha avançat en la línia que ens manava el Parlament en el seu moment. S’ha avançat en independència, a partir de modificar els mecanismes d’elecció del Consell de Govern de la Corporació i canviar-ne també el nombre i els moments de l’elecció. S’ha avançat en professionalitat, perquè el paper del Consell de Govern passa a tenir molt més pes en el que és el funcionament de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, com es diu ara. I ha avançat en viabilitat econòmica, dotant-la d’un contracte programa que implica complir uns compromisos, a partir també d’uns pactes econòmics.

És clar, jo diria: és un text de consens. Un text de consens de quant? D’un 90 per cent, d’un 95 per cent? I ho dic així perquè nosaltres hem presentat un vot particular. Nosaltres entenem que és molt important, i entenem que és molt important, el paper del Consell de l’Audiovisual en el que és la participació en l’elecció dels membres del Consell de Govern. I a partir d’una de les reunions, o l’última reunió de la Ponència parlamentària, es debilita el paper del Consell de l’Audiovisual, que continua apareixent..., i es debilita. I amb això nosaltres no hi estem d’acord, i hem presentat un vot particular perquè pensàvem que era millor la proposta anterior, és a dir que de manera oberta es fessin arribar les diferents candidatures al Consell de l’Audiovisual, que verificava la idoneïtat dels candidats i es feia arribar al Parlament la llista, per dir-ho així, de candidats idonis, sent el Parlament qui triava. Es debilita, efectivament.

I malgrat això, malgrat aquest debilitament, tenint en compte que tenim un text de consens, malgrat la importància d’aquest punt, nosaltres estem disposats a tirar endavant la Llei amb algun punt en desacord, encara que sigui aquest. Perquè és més important tenir la Llei que no tenir-la. I és més important tenir-la amb algun aspecte que cada un dels grups hi estiguem en desacord, perquè segur que en altres aspectes..., si hem arribat a un consens, és perquè tots hem cedit en coses –si hem arribat a un consens, és perquè tots hem cedit en coses. No ens agrada el cent per cent del text amb què hem arribat al consens. Ens agrada el conjunt, com a fruit del consens.

Però fins i tot en aquesta qüestió que és tan, tan important, per nosaltres, preferim tenir la Llei que no tenir-la –preferim tenir la Llei que no tenir-la.

I miri, a mi m’ha recordat, sentint la intervenció del senyor Mòdol, com ha anat el procés de l’Estatut. Jo recordava, per exemple, eh?, un tema molt important, la definició de Catalunya com a nació, que no apareix a l’article primer del títol preliminar de l’Estatut, sinó que apareix en el preàmbul. És menys del que volíem

–és menys del que volíem–, però, miri, jo prefereixo un estatut que ens defineix com a nació en el preàmbul que no tenir un estatut, si no haguera guanyat el sí... Doncs, passa el mateix amb la Llei; avancem com a país amb una llei que aconsegueix els objectius que aquest Parlament ens encomanava d’independència, professionalitat i viabilitat econòmica.

Per tant, jo demano a la resta de diputats i diputades que han intervingut, als ponents d’aquesta Llei que encara tenim la possibilitat de dur-la a aprovació a través del tràmit de lectura única. Si tots hi estem d’acord. I per què no podem estar d’acord en un text que hem consensuat, que és fruit del treball d’una ponència? Quan ens diuen: «És que no hi ha les condicions polítiques suficients.» Per què? No és un text del Govern! Aquest no és un text del Govern! És un text fruit d’una ponència parlamentària, que ha sortit dels treballs parlamentaris, fruit d’un mandat parlamentari i que compleix els requisits, justament, del mandat parlamentari.

Diguin per què no es pot aprovar? Doncs, perquè els que diuen que no es pot aprovar, per un motiu o per un altre –per un motiu o per un altre–, és que no volen que s’aprovi –no volen que s’aprovi. Perquè, de fet, si no ho tirem endavant, guanyen les posicions dels que no volen que canviï res.

Perquè, en definitiva, a veure, què hi perdem aprovant aquesta Llei, que hi estem d’acord tots? Què hi perdem? No hi perdem res; hi guanyem tots. Sigui quin sigui el Govern que hi hagi dintre de quatre mesos a Catalunya, sigui quin sigui el Govern. Ja hi haurà la feina feta. Però si era mandat del Parlament. És que, la veritat, em sembla absolutament incomprensible després d’aquest compromís, de la demanda que ens estan fent els professionals... El Col·legi de Periodistes encara ahir ens enviava una nota a tots els ponents en què demanava per favor que aprovem aquesta Llei en els termes que està, que els està bé, que consideren que és un avenç que recull les peticions que els professionals feien en el seu moment i que van originar el debat de l’any 99.

Per tant, nosaltres –i acabo– emplacem de nou..., demanaria, no emplaço, que sembla això com més fort, doncs, no, demano, amb tota la humilitat, amb la tota la consideració, amb tot el respecte als ponents que hem treballat en aquesta Proposició de Llei que els propers ens tornem a veure i fem el possible perquè pugui aprovar-se en tràmit de lectura única en el proper Ple, del 13 de juliol.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. No hi ha esmenes a la totalitat presentades, per tant, aquesta Proposició de Llei continua la seva tramitació.

Se suspèn la sessió fins demà a les nou.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i nou minuts.